Debbie Macomber - Valerie

www.CepSitesi.Net

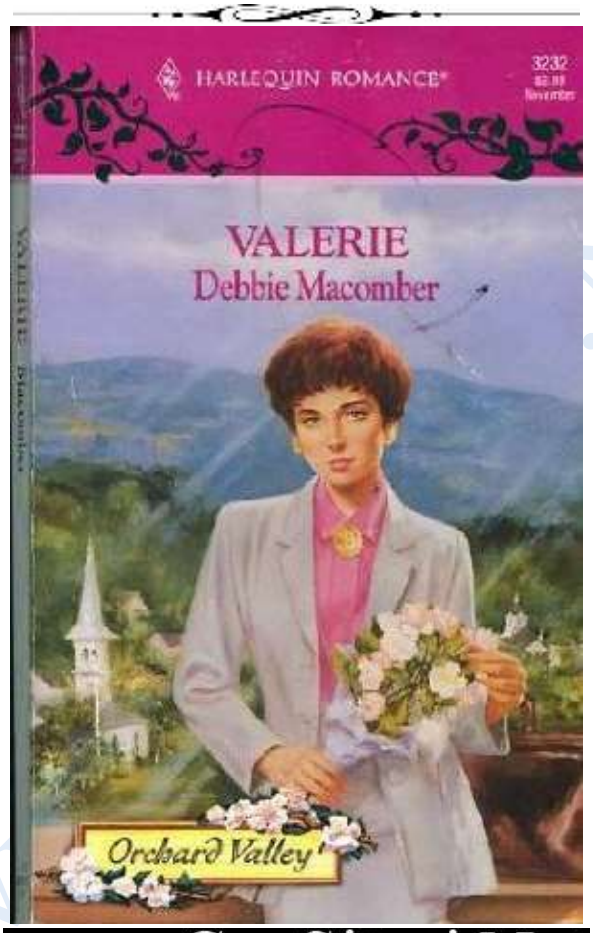

www.CepSitesi.Net

Valerie Bloomfield... iş dünyasının basamaklarını hızla tırmanırken evlenip, çoluk çocuğa karışmayı aklının ucundan bile geçirmeyen genç ve son derece güzel kadın.

Colby VVinston... ülkenin en başarılı kalp cerrahlarından biri olduğuna kimsenin inanamayacağı kadar genç ve alçak gönüllü. Evleneceği kadının yalnızca evi ve çocuklarıyla ilgilenmesini istiyor.

David Bloomfield... eşini kaybettikten sonra yaşama küsmüş, ölüme kucak açmışken, ona yeniden can veren rüyası acaba gerçekleşecek miydi?

BİRİNCİ BÖLÜM

Norah, sen misin? Valerie Bloomfield'in sesi umutla yükseldi. Son bir saattir kızkardeşini arıyor, ama bir türlü bulamıyordu.

Valerie, neredesin? Sesin bir tuhaf geliyor. Çünkü Nebraska üstünde bir yerlerdeyim; daha doğrusu öyle olduğumu sanıyorum. 10.000 metre yükseklikten insanın yerini tam olarak kestirmesi kolay olmuyordu. Norah..... diye tekrar söze başladı.

Babam olabileceği kadar iyi.

Ona yolda olduğumu söyledin mi? Valerie babasının hastalık haberini New York'taki iş toplantısı sırasında almıştı. Ve hemen yola çıkarak Oregon'a kalkan ilk uçağa bindi.

Babam geldiğini biliyor.

Steff'i bulabildin mi?

Norah sıkıntıyla içini çekti. Evet, ama çok zor oldu. Bulabildiğnlk uçağa binecek. Tabii, önce Roma' ya varabilmesi gerekiyor. Şu anda küçücük bir köyde. Gelmesi birkaç gün sürebilir. Hatlar çok kötüydü ve söyledikleri tam olarak anlaşılmıyordu. Galiba bir grev varmış. Ama bir an önce buraya ulaşmak için elinden geleni yapacak... Sen ne zaman burada olacaksın? diye sordu Norah telaşla.

Uçağın altıyı on geçe inmesi gerekiyor.

Seni karşılamamı ister misin? Ben...

Hayır, diye kesti Valerie. Norah'ın babalarını bırakmaması daha iyi olurdu. Beni bir araba uçaktan alacak. Sen beni merak etme.

Ama hastane alandan en az bir saat sürer. Daha çabuk gelmeye çalışma sakın. Normal şartlarda yoiun bir saat tuttuğu doğruydu, ama Valerie oraya çok daha önce varmayı kafasına koymuştu.

Saat yedi civarı hastanede olurum, diye kaçamak bir cevap verdi.

Görüşürüz o zaman.

Üzülme, ufaklık. Her şey düzelecek.

Lütfen dikkatli ol, tamam mı? Senin kaza yapmanın babama hiçbir yararı olmaz.

Valerie, Tamam, merak etme, derken bir yandan da kardeşinin son sözlerine gülümsüyordu. Telefonu kapattı. Düşünceler sanki ışık hızıyla kafasının içinde dolanıp duruyor, nabzı yükseliyordu.

Babası ölmek üzereydi. O tatlı, sevgili babası yaşama artık sadece parmak uçlarıyla tutunurken, kızları da ona bir an önce yetişmek için çırpınıyorlardı.

Uyuması imkansızdı. Valerie çantasına eğilerek mide tabletlerini bulana kadar karıştırdı; bir tanesini ağzına atarak çiğnemeye başladı.

Tebeşirimsi tableti yutar yutmaz her zaman yanında taşıdığı şekerlere uzandı. İki yıl önce sigarayı bıraktığında, bu şekerleri emmek onun nikotin alışkanlığından kurtulmasına yardımcı olmuştu. Ama şu anda bir sigara için çok şey verebilirdi.

www.CepSitesi.Net

Aman tanrım, diye dua etti. Babamı da alma.

Valerie annesinin ölümüne yeni yeni alışıyordu. Grace Bloomfield'in dört yıl kadar önce kanserden ölmesi, kızının düzenli yaşamını altüst etmişti. Ama ıstırabını unutmak için kendini işine adayınca, kariyerindeki en büyük aşamaları da o süre içinde kaydetmişti.

Merkezi Texas'da bulunan CHIPS adındaki bilgisayar yazılım şirketinin basamaklarını çabucak tırmanarak, idari kadrodaki yerini almıştı.

Annesinin ölümü, babasını da aynı şekilde etkilemiş, o da kendini sürekli çalışmaya zorlamıştı. Oysa babasının, dinlenmesi ve hayattan zevk almasını sağlayacak bir şeyler yapması gerekdi. Annesinin ölümünden beri Valerie onu sadece bir kez Orchard Valley' den çıkmaya ikna edebilmişti. O zaman da iki hafta için İtalya'ya, Steffie'yi görmeye gitmişlerdi.

Şimdi de hastanede yaşam savaşı veriyordu.

Valerie onu hiçbir zaman uyarmamıştı. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki... David Bloomfield de acısını işine gömmeye çalışıyordu. Valerie, kendisinin de yaptığı bir şeyden dolayı onu eleştiremezdi.

Uçaktan ilk çıkan Valerie oldu. Elinde seyahat çantası, koşar adımlarla kiralık araba bürosuna doğru ilerledi. On beş dakika sonra, Orchard Valley'e giden oto yoldaydı.

Valerie'nin Orchard Valley'e gitmesi kırk dakikadan fazla aldı. Gördüğü ilk boş yere park etti; arabanın çekilmesi umurunda değildi. Sadece bir an önce babasını görmeyi düşünüyordu.

Kapıdan girdiğinde Norah lobide onu bekliyordu. Solgun ve yorgun yüzü, ablasını görünce fark edilir biçimde rahatladı. Ah, Valerie... gelmene o kadar sevindim ki.

Babam? derken Valerie'nin boğazı tıkandı. Eğer o gelmeden ölme cesaretini gösterecek bir terslik yaparsa onu hiç affetmeyecekti.

JSakin yatıyor... şimdilik.

Valerie kardeşine sarıldı. Norah perişan görünüyordu; saçları, kulaklarının arkasına itmekten iyice yüzüne yapışmıştı. Her zaman pırıl pırıl mavi gözleri, uykusuzluktan ve ağlamaktan kıpkırmızıydı.

Valerie de pek dinlenmeye fırsat bulamamıştı, ama yükselen adrenalin şimdilik onu ayakta tutuyordu.

Tam olarak ne oldu? diye sordu asansöre doğru hızla ilerlerken. Topuklarının cilalı muşambada çıkardığı sesler Valerie'ye dört yıl önce annesine ölüm döşeğinde yaptığı ziyaretleri hatırlattı. O zamandan beri bu hastaneye gelmemişti.

Yemekten sonra babam teresa çıktı, diye başladı Norah titrek bir sesle.

Annesiyle babası oldum olası, akşam yemeğinden sonra kahvelerini evlerinin önündeki geniş terasta içerlerdi. Oradaki eski bambu koltuklarda otururlar, bazen de gençler gibi elele tutuşarak fısıldaşırlardı. Valerie ne

konuştuklarını hiçbir zaman tam olarak bilemezdi. Ama onları o sırada rahatsız etmemeyi çok erken yaşta öğrenmişti.

Bir terslik olduğunu o zaman anlamalıydım, diye devam etti Norah. Annemin ölümünden beri babam teresa pek çıkmıyor, yemekten sonra hemen bürosuna kapanarak hesaplarının başına oturuyordu. Valerie suçluluk duygusuna kapıldı. Babasının kendisini çok yorduğunu Norah ona defalarca söylemişti. En büyük kardeş olarak şimdi, kendini sorumlu tutuyordu.

Babasının kalbi, otuz yaşlarında geçirdiği ateşli romatizmadan beri zayıftı. Zaten, onu o zaman ölmekten genç bir hemşirenin olağanüstü ilgisi kurtarmıştı. Grace Johnson adındaki bu hemşire daha sonra David'in karısı, onların da annesi olmuştu.

Ona bir fincan kahve götürdüm, diye devam etti Norah, Ve o da bana bakarak gülümsedi. Sanki beni annem sanmıştı.

Çok mu sıkıntılıydı?

Norah alt dudağını ısırdı. Evet, sanırım... o kadar solgundu ki... ama gururu bunu itiraf etmesini engelliyordu. Sadece durmadan, artık hazır olduğunu söylüyordu.

Neye hazır?

Norah bakışlarını kaçırdı. Ölmeye.

Ölmek mi? diye haykırdı Valerie. Bu çok saçma. Babamın yaşamak için o kadar çok nedeni var ki. Tanrım, bütün hayatını deli gibi çalışarak geçirdi! Artık dinlenmesinin, seyahat etmesinin tam zamanı... Beni inandırmana hiç gerek yok, dedi Norah yavaşça. Bu sırada üçüncü kata varmışlardı. Norah asansörün tani karşısındaki yoğun bakım bölümüne doğru yürüdü. Betty, lütfen Dr. Winston'a ablamın geldiğini haber verir misin?

Derhal, diye yanıtladı tombul hemşire. Üstündeki kolalı beyaz giysi olmadan da, Betty'nin hemşire olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Bütün belirtiler vardı. Şefkat, iyilik ve bir o kadar da, saçmalık kaldırmayan bir pratiklik... Valerie için bu belirtileri tanımak kolaydı, çünkü aynı nitelikler Norah'da da vardı, annesinde de.

Valerie neredeyse gülümseyecekti. Aklına, küçük kardeşinin bebeklerini yatağına yatırarak ağızlarına derece koyması gelmişti. Onlarla tıpkı bir anne gibi ilgilenir, kollarını bacaklarını sarar, onları rahatlatmak ve morallerini düzeltmek için uğraşıp dururdu.

Annesi de David Bloomfield'le evlenince hemşireliği bırakmasına rağmen, hayatını hep etrafındakilere adamıştı. Bu Allah vergisi bir yetenekti, tıpkı Norah' da olduğu gibi.

Dr. Winston da kim? diye sordu Valerie. Bu ismi daha önce hiç duymamıştı. Hastaneye yeni gelmiş bir doktor olmalıydı. Babasının, bir taşra doktorunun eline düşmesine isyan etti. Onun, büyük bir hastaneye ve en iyi kalp uzmanlarına ihtiyacı vardı.

Dr. Winston bir harika, defken Norah'ın gözleri ışıldıyordu. Eğer Colby olmasaydı babamı ilk on iki saat içinde kaybetmiştik.

Colby mi?

Onsuz ne yapardım, bilmiyorum, diye devam etti Norah. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Çok ağrısı olduğunu biliyordum, ama bir cankurtaran istemeyeceğine de emindim. Düşündüğüm gibi bir kalp krizi geçiriyorsa benimle tartışmak onu daha da beter edecekti. Sen de Dr. Winston'u mu aradın?

Evet. Neyse ki, onu hemen bulabildim. O da tesadüfen geçiyormuş gibi uğradı. Babamı gördüğü an bir kalp krizi geçirdiğini anladı. Terasta oturarak babamla bir kahve içti.

Yani babam kriz geçirirken bu doktor onun karşısında kahve mi içti? Valerie'nin bu doktoru pek tutmadığı belli oluyordu.

Babamın hayatını da kurtaran bu oldu ya, derken Norah'ın ablasına katılmadığı gözlerinden okunuyordu. Dr. Winston babamı kendi isteğiyle hastaneye gitmeye ikna etti. Zaten en kötü krizi, hastaneye yattıktan sonra geçirdi. Eğer o sırada evde tartışıyor olsaydık, inan ki hiç kimse onu kurtaramazdı.

Öyle mi? Valerie herhalde suçlayacak birini arıyorum, diye düşündü. Böylece, Norah'ın babası hakkındaki uyarılarına kulak asmamaktan duyduğu vicdan azabını azaltmaya çalışıyordu.

O sırada, Betty'nin az önce çıktığı kapı açıldı, ve esmer, uzun boylu, ciddi bakışlı bir adam onlara doğru yürüdü. Valerie onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmeden edemedi.

Merhaba, dedi elini uzatarak. Ben Dr. Winston.

Valerie Bloomfield. Babasının doktoru neredeyse kendisi gibi yirmi sekiz yaşında bir gençti. Özür dilerim, diye devam etti, Kabalık etmek istemiyorum, ama siz kaç yaşındasınız? Valerie bunu sorarken, kızacağını tahmin ettiği Norah'a hiç bakmıyordu. Nitekim, Valerie, diye fısıldadı Norah.

Ben sadece doktorun tecrübesini saptamaya çalışıyorum. Norah, babamızın yaşamı söz konusu. Hiç sakıncası yok, dedi Dr. Winston, Norah' gülümseyerek. David benim babam olsaydı, benim de cevaplanmasını istediğim bazı sorularım olurdu. Ben otuz altı yaşındayım.

Valerie buna inanamadı, ama adamdan kimlik gistermesini de isteyemezdi. Ayrıca, doktoru yetenekleri konusunda sorgulamanın sırası değildi.

Babam nasıl? diye sordu bu kez.

Uyuyor.

Onu ne zaman görebilirim?

Şu an içeri girmemenizi tercih ederim.

Siz ne demek istiyorsunuz? diye itiraz etti Valerie. Babamı görebilmek için Amerika'nın bir ucundan geldim ben. Bana ihtiyacı olabilir. Onu görmek en doğal hakkım.

Bu şu anda hiç iyi olmaz. Neredeyse yirmi saatten beri ilk defa uyuyor ve ben rahatsız edilmesini istemiyorum.

Bence biraz beklesen olur, diye Norah ablasını sakinleştirmeye çalıştı. Onun olay çıkartmasından korkuyor gibiydi.

Valerie içini çekti. Kardeşi haklıydı. Elbette beklerim. Sadece çok endişeliyim de...

Sizi anlıyorum. Winston onları yakındaki bir bekleme odasına götürdü. Odada iki eski koltuk ve aralarındaki masanın üstünde de bir sürü dergi vardı. Köşede bir kahve termosuyla süt tozu ve bol miktarda bardak duruyordu.

Norah esnemesini gizlemeye çalışarak hemen bir koltuğa çöktü.

Sen ne zamandan beri buradasın? diye sordu Valerie. Ama daha bunu sorarken, kızın ilk geceden beri orada olduğunu anlamıştı. En küçük kardeşi hem ruhsal, hem de bedensel olarak bitkindi. Dinle, ufaklık, sen eve git ve biraz dinlen. Nöbeti ben tutarım. Norah'ın yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. Bana ufaklık demenden nefret ederdim. Ama artık etmiyorum.

Neden? diye usulca sorarken Valerie kardeşinin alnına düşmüş bir perçemi geriye itmekten zor alıkoyuyordu kendini. Kendisi anneliğe pek meraklı değildi ama kardeşini korumak, onun yükünü azaltmak geliyordu içinden.

Bana artık istediğin kadar ufaklık, diyebilirsin, çünkü kendimi tıpkı dünyası altüst olmuş küçük bir ço' cuk gibi hissediyorum. Korkuyorum Valerie, gerçekten korkuyorum. Onu neredeyse kaybediyorduk... hala kaybedebiliriz.

Valerie haklı, dedi Dr. Winston ve ekledi. Burada senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Eve git ve dinlen. Söz veriyorum, bir değişiklik olursa seni hemen ararız.

Norah gözlerini ovuşturarak başını salladı. Bir duş yapar, birkaç saat uyumaya çalışırım.

Valerie onun belki de araba kullanamayacak kadar yorgun olduğunu aklından geçirirken, Dr. Winston da aynı şeyleri düşünmüş olacak ki, Hemşire odasından telefon ederek bir taksi çağıralım, dedi. Bir kolunu Norah'ın omzuna attı, belli ki onu asansöre kadar götürmek istiyordu. Kapıdan çıkarken, Valerie'ye dönerek, Birazdan gelirim, dedi.

O gittikten sonra Valerie kendine bir fincan kahve koydu.

Canı o kadar çok sigara istiyordu ki, o sırada odaya giren Dr. Winston'a otomatik olarak sordu, Herhalde yanınızda şeker gibi bir şey yoktur, değil mi? Pardon, ne dediniz?

Nane şekeri falan? Fincanım iki eliyle yakalamış, odanın içinde dört dönüyordu.

Maalesef. Ama bir şeyler bulmaya çalışabilirim. Valerie bu öneriyi başının bir hareketiyle geri çevirdi. Adamın nezaketi sinir bozacak düzeydeydi. Kendisiyse adama neredeyse hakaret ederek başlamış, yeterliliğini sorgulamıştı ama o bütün bunları gülümseyerek karşılamıştı. .

Lütfen bana babam hakkında bilgi verir misiniz? İkisi de oturdular ve Dr. Winston on beş dakika kadar Valerie'ye babasının durumunu anlattı. Elinden geldiğince basit terimler kullanmaya çalışıyordu, ama Valerie yine de pek bir şey anlayamadı. Zaten tıpla hiçbir zaman pik ilgilenmemişti. O konu annesiyle Norah'ın alanıydı. O, oldum olası doktor ve hastanelerle ilgili her şeyden nefret etmişti. Hasta olmayı da hiç aklına getirmek istemezdi, babasının da aklına getirmediğini biliyordu.

Şimdi çözlümesi gereken bir sorun var. Evet? diye sordu Valerie, endişeyle titreyen sesinden rahatsız olarak. Zaaflarını göstermekten oldum olası hoşlanmamıştı. Kaldı ki, şu an her bakımdan güçlü olması gerekiyordu. En büyük kardeş oydu ve diğerlerine destek olmak zorundaydı.

Babanız yaşama isteğini yitirmiş durumda. Ama bu çok gülünç, diye haykırdı Valerie. Bir yandan da adamla takışmamaya çalışıyordu. Babamın o kadar yaşamı dolu bir insandır ki...

Anneniz olmadan yaşamak istemiyor, diye tamamladı Dr. Winston.

Valerie ayağa fırlayarak, odayı arşınlamaya başladı. Doktorun sözlerindeki doğruluk payını kabul etmek zorundaydı. Annesinin ölümü, babasını çok sarsmıştı. Valerie ve kardeşleri kendi dengelerini bulmaya çabalarken o, uğradığı ağır kaybın altında ezilmiş gibiydi.

Ne yapabiliriz? diye sordu, korkularını ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalıyarak.

Ona destek olun; ona sevginizi gösterin. Şu an onu hayatta tutan tek şey, ölmeden önce, üç kızını da görebilme isteği.

Ama... pekala, o zaman ona burada olduğumu söylemeyin. Tek çözüm buydu. Eğer biraz aldatmaca babasını hayatta tutmaya yarayacaksa, Valerie saklanmaya hazırdı. Norah bir sürü mazeret uydurabilirdi. Ne var ki, en küçük kardeşleri yüzü kızarmadan en ufak bir yalanı bile söyleyemediği için bu konuda pek işe yaramazdı.

Yalan söylemekte usta mısınız? diye sordu hızlı düşünürek.

Dr. Winston gözlerini kırpıştırdı. Efendim, anlayamadım?

Babam benim burada olduğumu bilmemeli. Bakın küçük hanım...

Ben küçük değilim.

Her neyse, derken doktor ilk kez sabrını yitirmişe benziyordu. Babanızı bu şekilde aldatamayız.

Siz, Nebraska mı neresiyse, oradan telefon ettikten sonra Norah babanıza yolda olduğunuzu söyledi. New York'tan bir uçağa bindiğinizi biliyor. Onu daha önemli bir işiniz çıktığına inandıramayız.

Stefie! diye haykırdı Valerie. O telefonda Norah'a bir grevden söz etmiş.

Evet, ama bunlar hep geçici gerekçeler. Babanız, uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmadığına inanıyor. Sürekli annenizden bahsediyor. Sanki ona kavuşmayı hasretle bekliyormuş gibi. Ona yaşama gücü ve isteğini geri verecek bir şey bulmamız gerek.

Valerie doktorun haklı olduğunu biliyordu. O bizim her şeyimiz, diye fısıldadı. Bunun farkında değil mi?

Evet, ama üçünüzün birbirinize destek olacağını biliyor.

Biz o kadar da iyi anlaşamayız, diye ısrar etti Valerie. Ortak hiçbir yönümüz yoktor... Steffie, İtalyan rönesansını incelemek için kendini Avrupa'ya atan deli bir kadın. Norah'ın ise hayattaki tek amacı yeni bir Clara Barton olabilmek. Biz birbirimize hiç benzemeyiz.

Valerie biraz saçmaladığını biliyordu, ama Dr. Winston'un yardımını sağlamak için her yola başvurmaya hazırdı.

Beni ikna etmeye çalışmayın, dedi doktor yavaşça. Ben babanızın»sağlığına kavuşarak, daha uzun yıllar yaşayabilmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Valerie gözyaşlarına hakim olmaya çalışırken, David Bloomfield'in en büyük kızı olduğunu kendine hatırlattı. Kötü anlarda kardeşleri hep ona güvenmişlerdi. Bu nedenle soğukkanlı olmalı, kendini duygularına kaptırmamalıydı.

Ama bu kez durum farklıydı.

Bu kez yatakta yatan ve yaşamını neredeyse yitirmek üzere olan o adam Valerie'nin deli gibi sevdiği babasıydı.

Ben onu... bir an önce görmek istiyorum. Lütfen.Gerekirse yalvarmaya hazırdı. Hiç gürültü etmem. Söz veriyorum. Elbette babasını rahatsız etmek istemezdi. Ama onun hala hayatta olduğunu gözleriyle görmek istiyordu.

Dr. Winston biraz düşündükten sonra, Burada bekleyin, dedi. Hemen dönerim.

Biraz sonra da dönerek, Babanız uyanmış, diye haber verdi. Sizi görmek istiyor.

. Valerie büyük bir heyecanla odadan dışarıya fırlarken, doktor onu durdurdu. Önce sizi biraz hazırlamak istiyorum. Doktor beş dakika süreyle, Valerie'ye babasının bağlı olduğu çeşitli cihazları anlattı. Ona, babasının göğsündeki küçük elektrotların nasıl kalbin* durumunu izlemeye yaradığını açıklayıp, adamın vücuduna takılı tüpler hakkında bilgi verdi.

Yine de, söyleyebileceği hiçbir şey, Valerie'yi gördüklerine karşı yeterince hazırlayamazdı. Babasına o kadar çok alet birden takılıydı ki, hepsinin aynı vücuda bağlı olduklarını kavramak bile zordu.

Yüzü solgun ve kansızdı. Her zaman parıldayan gözlerinde, derin bir ruhsal yorgunluk okunuyordu.

Babacağım, diye fısıldarken Valerie gözyaşlarını zor tutuyordu. Serumu oynatmamaya dikkat ederek onun elini kavradı.

Valerie... gelebildiğine... çok sevindim.

Hiç gelmez olur muyum? dedi Valerie kendini gülümsemeye zorlayarak. Serbest eliyle gözyaşlarını sildi.

Ne kadar güzel değil mi? diye sordu babası eşikte duran doktora. Sonra Valerie'ye döndü. Ama saçına ne yaptın?

Beğendin mi? diye sorarken Valerie'nin yüreğine biraz su serpilmişti. Demek babası onun saç biçimini değiştirdiğini fark edebilecek durumdaydı. Kestirdim. Yeni saç biçimi kısa ve bukleliydi.

Bütün kızıl saçlılar gibi çabuk köpürür, dedi babası doktora.

Benim saçım kızıl falan değil, diye itiraz etti Valerie, doktorun bıyık altından gülümsemesine sinirlenerek. Ben kumralım.

Saçın bir aydan beri taranmamış gibi, diye mırıldandı babası.

Baba, bu en son moda. Bu modele dünyanın pa'rasmı ödediğimi bilmeni isterim.

O zaman paranı geri istemelisin. Adamın sesi zayıftı ve konuşmanın onu büsbütün' yorduğu belli oluyordu.

Seni bir süre yalnız bırakacağım, dedi Valerie: Ama kapının hemen dışındayım. Onun için eğer saçımı ne kadar beğendiğini söyleyip, özür dilemek istersen, hemşireyle bir haber yollaman yeter. Dr. Winston ona babasını saatte bir, beş dakika için ziyaret edebileceğini anlatmıştı.

Babası cevap niteliğinde, belli belirsiz gülümsedi. Hadi artık dinlen, babacığım. Ben buradayım. Dr. Winston camlı bölmeden dışarıya çıkarken, eşlik etmek üzere Valerifc'yi dirseğinden tuttu. Doktor? diye seslendi hasta telaşla.

Ne oldu David?

Sana sözünü ettiğim kızım işte buydu. Dediklerimi unutmadın değil mi?

Hayır. Sen endişelenme...

Saçı genelde böyle bez bebeklerinkine benzemez. Baba!

Bu taraftan, dedi Colby, onu yoğun bakımdan çıkartırken.

Ne demek oluyor bütün bunlar? diye sordu Valerie çıkar çıkmaz.

Neden bahsettiğinizi anlamadım, diye yanıtladı doktor gözlerini kaçırarak.

www.cepsitesi.Net

Valerie'yi aldatamazlardı. Bir şeyler döndüğü kesindi ve Valerie işin iç yüzünü öğrenmeye kararlıydı. Ne anlama geldiği belirsiz sözleri sorgulamadan bırakmayacak kadar deneyimli bir işkadımydı.

Babam, 'sözünü ettiğim kızım buydu', derken ne demek istedi?

Dr. Winston hala ona bakmıyordu. Biz... ben ve babanız yani... daha önce konuşurken, kızları konusunda, endişeli olduğunu söylemişti.

Üçünüzle de gurur duyuyor.

Elbette. Biz onun kızlarıyız. Ben onun 'sözünü ettiğim kız bu' derken neyi kastettiğini soruyorum. Şey... evet...

Hadi doktor, ben olgun bir kadınım, o da benim babam. Üstelik onu biraz sıkıştırırsam bana söyleyeceğinden de emin olabilirsiniz.»

İkisi de onun babasını bu durumdayken sıkıştırmayacağını biliyorlardı ama yine de bu .iyi bir taktikti. En çok sizin için edişeleniyor.

Benim için mi? diye hayretle sordu Valerie. Tek başına yaşıyor ve hayatını çok da iyi kazanıyordu. Üstelik, bazı yatırımlar da yapmıştı. Bu hiç de mantıklı değil.

Şey, yani...

Neden benim için endişeleniyor? Sonra neden bunu bana değil de, size söylüyor?

Bunun birçok nedeni var...

Lütfen bana ne dediğini söyler misiniz? diye sabırsızca doktorun sözünü kesti Valerie.

Babanıza göre siz...

Evet?

Siz evlenmeliymişsiniz.

Valerie kendini tutamadı. Kahkahası bir anda odayı doldurdu.

Hem de, diye ciddiyetle konuşmasını sürdürdü doktor. Hem de sizin benimle evlenmenizi istiyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Sizinle evlenmek mi? Valerie'nin kahkahası birden kesiliverdi. Yakın gelecekte hiç kimseyle evlenmeye niyetli olmadığı gibi, yaşamında bir erkeğe yer yoktu. Zaten pek romantik sayılmazdı, daha gençken ve üniversitedeyken bile pek kimseyle çıkmamıştı. Babası da bunu bilirdi ama şimdiye kadar hiç bu konuda endişeli gibi görünmemişti. Bu duydukları onu en az Norah'm telefonu kadar şaşırtmıştı.

Bunu bu'kadar önemsemeniz için bir neden yok, dedi Colby. Sesi onun şaşkınlığına hak veren bir yumuşaklık içindeydi. Hastalarda bu tür düşüncelere rastlanır.

Yani hastalarınız sizi hep evlendirmeye mi çalışır?

Hayır. Doktor ellerini nereye koyacağını bilmediğinden, kravatını düzeltti. Babanız öleceğine tamamen inanmış durumda. İstediği de bu; eğer

içinizden hiç olmazsa biri evlenirse gözü arkada kalmayacak. Babanız beni sever. Kızlarından birine almaya çalışması doğal.

Belki de Nörah'tan söz ediyordu. O size daha uygun.

Belki, diye hafifçe gülümsedi doktor. Ama sizin isminizi söyledi.

O zaman sizinle evlenecek olan benim, diyen Valerie kendi sözleri kulağında çınlayınca kadar ne dediğinin farkında değildi. Yani demek istiyorum ki... Ne demek istediğinizi çok iyi biliyorum, dedi Colby onu rahatlatmak için. Bence bütün bunları ciddiye almak hata olur.

Sizinle tamamen aynı fikirdeyim.

Belki de babanız, en büyük kızı olduğunuz için önce sizi evlendirmek istiyor, diye fikir yürüttü Colby.

Valerie bir anlık duraklamadan sonra, Olabilir tabii, derken içinden bir ses tek nedenin bu olmadığını söylüyordu. Kollarını kavuşturarak biraz sakinleşebilmek için derin bir soluk aldı.

Ben bu konuyu hiç açmazdım, diye devam etti Colby. Ama belki de iyi oldu. Babanız bir daha evlilikten söz ederse, bence şimdilik bu fikre karşı çıkmamalıyız.

Karşı çıkmamalı mıyız? Herhalde şaka ediyorsunuz...

Colby omuz silkti. Eminim babanızı benden iyi tanırsınız, diye mırıldandı. Çok inatçıdır. Yalan söyleyin demiyorum, ama eğer ...evlilikten söz ederse, fazla tepki göstermeden, lafı değiştirmeye çalışmakla yetinmeliyiz.

Babama bu konuda boş yere ümit vermek istemem. Ne de size tabii ki...

Son sözlerini çekingen bir tavırla eklemişti. Doktor, öfkesini yutmak istermiş gibi yutkundu.

Valerie, çantasında mide tabletlerini aramaya koyuldu.

Colby onunla hiç ilgilenmiyor, ama gitmek için bir girişimde de bulunmuyordu. Yüzündeki düşünceli ifadeden, söyleyeceklerini bitirmediği belliydi.

Valerie, eğer bir gün evlenirse kendisi kadar hırslı, ve gözü yükseklerde olan birini seçerdi. Herhalde iyi niyetli bir kasaba doktorunu değil.

Örneğin, Rovvdy Cassidy gibi bir adamla evlenebilirdi. Bu ismin böyle birden aklına gelivermesi onu şaşırtmıştı. Patronunu ne kadar takdir ettiğinin, o ana kadar farkında değildi. Rovvdy bilgisayar işine bir arkadaşının garajında başlamış, on beş yıl içinde de şirketini ülkenin en büyükleri arasına sokmayı başarmıştı. Yaşamı boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla para kazanmış olmasına karşın, hala günde on on iki saat çalışıyordu. Aynı tempoyu yanında çalışanlardan da beklerdi.

Sizin birisiyle... bir... ilişkiniz varsa bu yararlı olabilirdi, dedi Colby umursamaz bir tavırla.

Şu an böyle bir ilişkim yok, ama yakında olabilir, dedi. Garip ama daha önce Rovvdy ile ilgili romantik düşüncelere kapılmamıştı hiç. Patronu ideal bir koca olurdu. Valerie onu bir erkek ve bir profesyonel olarak sayıp beğeniyordu. Rovvdy de yeteneklerine inandığı için onu yönetici kadrosuna getirmişti.

Şimdi düşündükçe, Rovvdy'nin ona özel bir ilgi gösterdiğini fark ediyordu. Ama onun güvenine layık olduğunu kanıtlamakla öylesine meşguldü ki, kendisine özel bir ilgi duyabileceği hiç aklına gelmemişti.

Aylardır, gözünün önünde olanları görememişti. Pek suçlu da sayılmazdı. Rovvdy pek yürek hoplatan tiplerden değildi. Yarı kaba, yarı açık sözlü tavırların da romantizmi çağırıştıran bir hal yoktu. Bildiği kadarıyla, en azından kendisi işe girdiğinden beri, kimseyle ciddi bir ilişkisi de olmamıştı.

Aslında Valerie de aşktan pek anlamazdı. Kardeşleri ve okul arkadaşlarının gönül ilişkilerine bir diyeceği yoktu ama kendisi bu tür ilişkilerden hep uzak durmuş, her zaman yapmak istediği, peşinde koşmak istediği başka hayalleri olmuştu. Ciddi bir bağlantıya girmeden önce yapması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Korkarım anlamadım, dedi Colby onun düşüncelerinin arasına girerek. Boş gözlerle baktığını fark edince de, açıkladı, Şu an kimseyle ilişkiniz olmadığını, ama çok yakında olabileceğini söylüyorsunuz. Haddimi aşmak istemem, ama olmayan bir ilişkiyi yaratmanız doğru olmaz. Babanız bunun gerçek olmadığını hemen anlayacaktır.

Aynı fikirdeyim. Böyle aptalca bir şeye hiç kal. kışmam. Ama birlikte çalıştığım birisi var ve ikimizin... beraberliği doğaldır, sanırım.

Dr. Winston o kadar rahatlamış görünüyordu ki, eğer Rowdy Cassidy ile flört etmek aklından geçmese, Valerie buna alınabilirdi bile.

Babanıza rahatlatıcı bir ilaç verdim, diye devam etti Colby. Geceyi uyuyarak geçireceğini sanıyorum. Eğer eve gitmek isterseniz...

Hayır, diye hemen onun sözünü kesti Valerie. Babamı bırakamam.

Anlıyorum. Doktor başını salladı, esnedi. Yorgunluğunu ilk kez belli ediyordu. Durumunda değişiklik olur olmaz beni aramaları için talimat bıraktım.

Yaptığınız her şeye nasıl teşekkür eueceğimi bilemiyorum.

Teşekküre gerek yok. Sabah görüşürüz. Valerie gülümsedi ve eski bir dergiyi karıştırmak üzere oturdu. Birazdan bir hemşire, kucağında bir yastık ve battaniye ile belirdi.

Dr. Winston bunlara ihtiyacınız olabileceğini söyledi, diyerek elindekileri Valerie'nin yanma bıraktı.

Valerie başını yastığa dayayıp, üstpndeki battaniyeye sarılırken, doktor Colby'nin bu ince düşüncesi karşısında kendini suçlu hissediyordu. Çünkü ertesi sabah ilk iş olarak ülkenin en iyi kalp cerrahını getirmeye karar

vermişti. Babası büyük bir olasılıkla öğle saatlerinde Dr. Colby Winston'un hastası olmayacaktı.

Colby kızı beğenmişti. Valerie Bloomfield, tıpkı babasının anlattığı gibiydi. Profesyonel, zeki ve güzel. Ama Colby'nin aradığı tip değildi. O yumuşak kadınlardan hoşlanırdı. Aslında evlenmek istiyordu. Ama onun, bir doktorun hiç bitmeyen ihtiyaçlarını anlayacak bir kadına ihtiyacı vardı. Bir işkadınına değil... uzun mesai saatlerine, özel hayatının sık sık kesintiye uğramasına anlayış gösterecek bir kadına...

Bu düşünceleri biraz eski moda olabilirdi. Evet, her kadının kendi mesleğinde ilerlemeye hakkı olduğuna inanıyordu. Ama Colby işini, eşine bakmak olarak gören bir kadın arıyordu. Çok bencil bir beklenti olduğunu biliyordu, ama yine de istediği buydu. Eve geldiğinde kendisini karşılayan, huzur veren birisinin olmasını çok isterdi.

Sherry Waterman da bu tanıma uyuyordu. Yaklaşık bir yıldan beri beraberdiler. Aslında son zamanlarda Colby onu neden ihmal ettiğinden emin değildi ama kızı en aşağı iki haftadan beri hiç aramamıştı. Yine de onun kendisine ideal bir eş olacağını düşünüyordu.

Bir an Valerie'den hoşlandığını düşündü. Ama neydi onda beğendiği? Herhalde ne yanından ayırmadığı evrak çantasından, ne de sürekli ağzına attığı mide tabletleri veya tüm hatlarını gizleyen, gri tayyörü değil...

Görünüşte sakin, kontrollü, zeki sorular soran ve babasının hastalığından bir istatistikten bahsedermiş gibi söz eden biriydi.

Ama bu görüntü Colby'i kandıramamıştı. Sürekli alt dudağını ısırması onu ele vermiş olabilirdi. Aslında çok sarsıldığı belliydi. Bu kadında duygusal derinlikler olmamalıydı.

Colby babasının yanındaki davranışını da izlemişti. Sakin görünmeye çalışırken, babasına uzanan ellerinin titremesine ve yüzünde beliren ifadeye hakim olamamıştı. İkisinin arasında çok kuvvetli bir bağ olduğu açıktı. Aslında belki David'in, onların evlenmesiyle ilgili sözlerini açıklamamalıydı.

Ama kızın bir başkasıyla ilişkisi olup olmadığını öğrenmek istemişti galiba. Bir ilişkiye girmek üzere olduğu onu hiç ilgilendirmemeliydi. Ama öyle olmamış, merakı daha da çok kamçılanmıştı.

Ertesi sabah Valerie, Norah'ın gelmesiyle uyandı. Aslında, gergin olduğu için fazla uyuyamamış, sabaha karşı rahatsız bir uykuya dalmıştı. Babam nasıl? diye sordu Norah.

Fazla bir değişiklik yokmuş. Onu göremedim, ama nöbetçi doktor ve hemşirelerle sık sık konuştum. Başından beri hep böyle, bir uçurumun kenarında gibi. Her an düşebilir.

O yaşayacak, dedi Valerie inançla.

Haklı olduğunu umarım. Ha, unutmadan, dedi Norah, Valerie'nin karşısına otururken, Dün gece eve vardığımda telesekreterde iki mesaj buldum. Bir tanesi, senin şirketten Bay Cassidy. O senin patronun, değil mi?
•

Valerie başını salladı. Bir yandan da kardeşinin getirdiği kesekağıdım açıyordu. İçinden sıcak bir çörekle, bir bardak kahve çıkardı. Son olarak uçakta güzel görünen bir yemek getirmişlerdi, ama o zaman da telaşından bir şey yiyememişti.

Rovvdy ne demiş?

Babamın hastalığıyla ilgili yapabileceği bir şey var mı, diye soruyor.

Valerie gülümsedi. Rovvdy'nin zaman ayırıp kendisini araması hoşuna gitmişti. Bu hareketi geceki düşüncelerini doğruluyordu. Onun, kendisine iş dışında bir ilgi duyduğuna emin olmaya başlamıştı.

Başka kim aramış? diye sorarken Rovvdy'i aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Daha sonra bu konuyu düşünecek bol zamanı olacaktı.

Steffie.

O ne diyor? diye sordu Valerie çöreği ısırırken Çok çaresiz gibiydi.''

Yani hala İtalya'da mı?

Ayrılamıyor ki. Tüm ülke grev nedeniyle felce uğramış durumdaymış. Roma'nın birkaç yüz kilometre dışındaki bir köyde. Oraya bir arkadaşının ailesini ziyarete gitmiş.

Neden bir araba kiralamıyor?

Anladığım kadarıyla herkes aynı yolu seçince hiç araba kalmamış.

Ya arkadaşları?

Sanırım evinde kaldığı ailenin arabası yok. Oraya arkadaşıyla birlikte başka birinin arabasıyla gitmişler. Tanıdığı diğer herkes şu an bahar tatilindeymiş. Çok kötü gibiydi. Ben de onu aradım, ama yoktu. Mesaj bıraktım. Norah sıkıntıyla başını iki yana salladı. Ne mesajı bıraktın ki?

Senin geldiğini söyledim ve babamın durumunun biraz düzeldiğini. Bu küçük yalanın gerekli olduğu konusunda Norah'a katılıyordu.

Onu daha sonra aramaya çalışırım, dedi Valerie soğumakta olan kahvesini içerken. Saatine bakarak, Orgegon'la Teksas arasındaki saat farkını hesapladı. Hemen ararsa belki Rowdy'i yakalayabilir ve ondan iyi bir doktor bulmasını isteyebilirdi.

Valerie, diye bağırdı koca sesiyle Rowdy, Sesini duymak ne güzel. Baban nasıl?

Henüz bilmiyoruz. Tehlike geçmiş değil. Bunu duyduğuma üzüldüm. Rowdy gerçekten üzülmüş gibiydi ve Valerie içinde ona karşı bir sıcaklık hissetti. Yapabileceğim bir şey var mı?

Var, diyen Valerie sesini alçalttı. İyi bir kalp uzmanının adını ve telefon numarasını istiyorum. Babam şu anda başka bir yere nakledilebilecek

durumda değil. Buradaki hastanede de gerekli tıbbi bakımın verildiğinden emin değilim. Buna mümkün olduğu kadar çabuk bir çare bulmalıyız.

Tabii. Hemen araştırırım.

Valerie içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Colby Winston'un babasını ne kadar sevdiği açıktı. Ondan habersiz hareket etmesi adamın gururunu kırabilirdi. Ne var kf, şu anda babasını düşünmek zorundaydı. Bu da eğer bir aile dostunu gücendirecekse, varsın gücendirsin, diye düşündü.

Seni hastanede nasıl bulabilirim? diye sordu Rovvdy.

Valerie'nin ona jetonlu telefonun numarasını vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Seni bir saat içinde ararım.

Çok teşekkürler, Rovvdy, dedi Valerie.

Birkaç dakika sonra, Valerie odaya geri döndü. Colby de oradaydı. Valerie tekrar onun Norah ile birbirlerine ne kadar yakıştığını düşündü. Bu fikre sevinmeliydi. Ama nedense hiç de öyle hissetmiyordu.

O sırada Norah doktorun söylediği bir şeye gülümserken Valerie kardeşinin doktora aşık olabileceğini düşündü. Eğer o bunu görebiliyorsa, babası da bunu farketmiş olmalıydı. Herhalde kafasında iki kızınıbirbirine karıştırmıştı. Bu da içinde bulunduğu durumda normal sayılırdı.

Babamın durumu aynı, dedi Norah. Colby biraz önce ona baktı.'

Günaydın, diye doktor Valerie'yi selamladı kısa bir gülümsemeyle.

Günaydın. Valerie utancından adama bakamıyordu.

İkiniz de istiyorsanız sırayla babanızı görebilirsiniz. Ama lütfen beş dakikadan fazla kalmayın ve iki ziyaretin arasında bir saat bekleyin.

Peki, diye mırıldandı Valerie. Ben babamı dün gece gördüğüme göre önce sen girmek ister misin, Norah?

Tabii.

Valerie doktorun da kardeşiyle birlikte babasının yanma gireceğini sanmıştı, ama o odada kalarak kendine bir bardak taze kahve koydu. Sırtı Valerie'ye dönüktü,

Babanıza açık kalp ameliyatı yapılması gerekiyor, dedi ona doğru dönüp. Ne var ki, şu anda kalbi buna dayanamayacak kadar zayıf. Belki yeni bir krize doğru gidiyor. Sizin ve kardeşlerinizin buna hazırlıklı olması gerek.

Burada mı? diye sordu Valerie. Ameliyatı kim yapacak?

Ben yapacağım. Belki bilmiyorsunuz, ama meraklanmayın ben uzman bir kalp cerrahıyım. Orchard Valley hastanesi de, bu eyaletin en iyi kardiyoloji kliniklerinden birine sahiptir, dedi Colby yatıştırıcı bir sesle.

Ben en iyilerinden birini istemiyorum. Ben en iyisini istiyorum! Söz konusu olan benim babam. Valerie söylediklerinin biraz kaba olduğunun farkındaydı, ama babası konusundaki endişeleri, her türlü mahçubiyetten de, Dr. Winston'a haksızlık etme olasılığından da önce geliyordu.. Ameliyat

gerekiyorsa, yaptırırız, ama burada değil. Daha iyi bir hastane ve daha deneyimli bir...

Kalp cerrahının olduğu bir yerde mi? diye cümleyi onun yerine tamamladı Colby.

Valerie gerildi. Tartışmak istemiyor, ama bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyordu. Aynen.

Bir başkasının da fikrini kalabilirsiniz tabii, ama ben de size memnuniyetle kendi deneyimim konusunda bilgi verebilirim.

Norah'a ameliyat ihtimalinden söz ettiniz mi? diye sordu Valerie. Konunun kendisinden önce kardeşine açılmış olmasını istememişti.

Doktor başını salladı. Biraz önce. Siz dışardayken.

Bunu kendisine karşı yapılmış bir haksızlık olarak gördü. En büyük, en güçlü kardeş o değil miydi? Karar vermek de ona düşerdi.

Başka bir uzmanla görüşmek isterseniz, size tavsiyede bulunabilirim.

Bu gerekmeyecek, dedi Valerie, kendini ihanet etmiş gibi hissederek. Bir arkadaşımdan bu yakınlardaki en iyi kalp cerrahlarının bir listesini rica ettim.

Sözlerini bir sessizlik izledi.

Anlıyorum.

Valerie şaşırarak doktora baktı. Sesinde en ufak bir sitem yoktu.

Sakin size minnettar olmadığımızı sanmayın, diye telaşla anlatmaya başladı. Norah bana tekrar tekrar, siz olmasaydınız daha ilk geceden babamızı kaybedeceğimizi söyledi. Size bilemeyeceğiniz kadar müteşekkiriz. Ama ben babamın yaşama şansını yükseltmek istiyorum ve bunun için gerekirse başka bir doktora daha başvurmalıyız.

Colby bu sözleri sakin ama hiç düşmanlık içermeyen bir gülücükle karşıladı. David benim babam olsa, ben de aynı şeyi yapardım. Üzülmeyin, Valerie, beni kırmadınız.

Valerie o kadar rahatlamıştı ki, kanapeye kendini bıraktı.

Kimi çağıracağınızı bildirirseniz, onunla işbirliği yapmaktan mutluluk duyarım.

Teşekkür ederim, diye fısıldadı kız. Sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, Babamla Norah haklıymışlar, dedi.

Ne hakkında? diye sordu Colby odadan çıkarken.

Kız onun söylediklerini duyduğunu farkedince, başını kaldırdı, Siz gerçekten harika birisiniz.

Bakışları kısa bir an için karşılaştı. Ama o birkaç saniye bile, aralarında garip bir anlaşma sağlanmasına yetmişti. Ama bu iki sevgili arasındakinden çok, iki iyi dost arasında geçen bir bakışa benziyordu.

Norah babasının odasından soluk ve huzursuz döndü.

Norah başını salladı. O kadar güçsüz ki... ölmekten söz ediyor ve... devam edemedi. Masmavi gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Ö ölmeyecek, dedi Valerie yumruklarını sıkarak, babasının ölmesine izin veremeyecekti.

Senin, benim ve Steffi'nin evlenmiş olmamızı tercih edermiş, ama artık elden bir şey gelmez diyor. Bana torunlarını göremeyeceği için çok üzüldüğünü...

Norah, diye onun sözünü kesti Valerie. Orada durup bu saçmalıkları dinlediğini mi söylemek istiyorsun? Onun böyle konuşmasına izin veremeyiz.

Sen ne diyorsun? Üstelik senin Dr. Winston'la evlenmen gerektiğini bile düşünüyor.

Valerie kaşlarını çatıp, Evet duydum, dedi. Bu da onun mantığını ne kadar kaybettiğini gösteriyor. Colby Winston'la evlenmesi gereken biri varsa, o da sensin.

Norah bakışlarını indirirken, güzel yüzünü bir pembelik bürüdü. Hastanedeki bütün kadınlar Dr. Winston'a aşık, dedi. Evli olanlar bile ona bayılıyor. O hem o kadar güçlü, hem de o kadar iyi ve nazik ki. Ben... son günlerde o olmasaydı ben ne yapardım bilmiyorum.

Sen ona gerçekten çok bağlısın, değil mi? diye sordu Valerie, içinden kabaran düş kırıklığını bastırmaya çalışarak.

Ona aşık değilim. Yani aşık sayılmam. Ben de herkes gibi onu beğeniyorum ve eğer beni bir yere davet etseydi, hiç düşünmeden kabul ederdim, ama etmedi işte.

Valerie yine odayı arşınlamaya başlamıştı. Hay Allah, bir sigara olsaydı. diye patladı. Bu sabah ben de bir şeyler becerdim, dedi kardeşine bakmadan. Rowdy Cassidy'den bu kıyıdaki en iyi kalp cerrahının ismini bulmasını istedim. Babamın en iyi tıbbi bakıma ihtiyacı...

Sen ne yaptın?

Dinle, eğer Colby'yi kırmaktan korkuyorsan, ben ona bunu çoktan söyledim bile. O da benimle aynı fikirde.

Ama Colby Portland Üniversitesinde profesör.
Aralarında en iyisidir o.

Buradakilerin demek istiyorsun. Valerie bundan emindi, ama dışarıda Norah'm hiç tanımadığı koskoca bir dünya vardı. Norah'm tüm yaşamı Orchard Valley ve ailenin kasaba dışındaki 500 dönümlük elma bahçeleri etrafında dönmüştü.

Colby bu eyaletin en iyi kalp uzmanlarından biridir, dedi Norah, sinirlendiğini gizlemeye gerek duymadan. Sen ne yaptığının farkında mısın? Hakaret ettiğin adam bu ülkenin en...

Ben ona hakaret etmedim, diye ısrar etti Valerie. Buna çok dikkat ettim. Ayrıca, sen bana onun kalp cerrahî olduğunu söylemedin bile. Ben onu bir pratisyen sandım.

Norah'ın gözleri şaşkınlık ve kırgınlıkla açıldı. Ayağa kalkarak, tek bir kelime etmeden dışarı çıktı. Valerie söyledikleri ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu. Ne kardeşini incitmek, ne de böyle ukalalık etmek istemişti.

Yüksek tavanlı koridorun ucundaki telefon çalmaya başladı. Koşarak telefona giden Valerie, daha açmadan arayanın Rowdy olduğunu biliyordu. Nihayet istediği bilgiyi alabilecekti. Ahizeyi yerinden koparırcasına alarak, nefes nefese, Alo? dedi.

Valerie, ben Rody. Bak, çok şanslısın. Portland Üniversitesi'nde çok parlak bir doktor varmış. Kendisi yeni bir kalp ameliyat tekniği geliştirmiş. Ülkenin en iyi üç cerrahıyla konuştum. Hepsi onu tavsiye ettiler. Harika. Valerie çantasından bir kalemle bloknot çıkartarak duvara dayadı, Hazırım, söyle. Adamın adı Dr. Colby Winston.

Valerie kollarını indirerek duvara dayandı. Dr. Colby Winston ha? diye yineledi.

Dur sana telefonu yereyim.

Teşekkür ederim, Rovvdy. Kızın utançtan boğazı kurumuştu. Bende onun telefonu var.

Eve geleli daha yirmi dört saat olmadan kardeşini kırmakla kalmayıp, hem aile dostu, hem de çok saygın bir doktoru aşağılamayı başarmıştı.

Sen bir harikasın Valerie, diye söylendi kendi kendine, bundan kötüsünü yapamazdın!..

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Steffie? David Bioomfield gözlerini açarak Valerie'ye baktı.

En kısa zamanda burada olacak, diye yanıtladı Valerie.

Babasının sesi, son dakikaları yaklaşmış gibi zayıftı. Valerie'nin kalbi dehşet ve korkuyla çarpıyordu. Son iki gün içinde, kalp hastalığı konusunda inanamayacağı kadar çok şey öğrenmişti. Colby olayı elinden geldiğince basit bir şekilde açıklamaya çalışmıştı. Babasında kalp yetersizliği vardı, kalp kanı gerektiği şekilde pompalayamıyordu. Adalelerin güçsüzlüğü damarları etkiliyor ve akciğerlere su dolmasına yol açıyordu. Hasta da nefes alamıyor, her geçen saat onu biraz daha güçsüzleştirirken ölüme biraz daha yaklaştırıyordu. Artık... pek fazla dayanamayacağım.

Tabii dayanacaksın, diye ısrar etti Valerie. Bir yandan kendi moral bozukluğuyla boğuşurken, Çok uzun yaşayıp hepimizin başına dert olacaksın. Hep böyle demez miydin? Daha çok uzun yıllar var önünde. Güzel yıllar ve bir ev dolusu torun.

Babasının tebessümü çok zayıftı. Eve git, tatlın}, diye fısıldadı. Daha hiç eve gidemedin.

Orada sen olmayınca evin hiçbir değeri kalmıyorki... Valerie konuşurken, babasının üstüne iğneler saplanmış elini okşuyordu. İyileş, babacığım. Lütfen iyileş. Hepimizin sana ihtiyacı var.

Hastanın gözleri kapanmaya başladı. Valerie neredeyse kontrolünü kaybedip, günlerdir akmak için baskı yapan gözyaşlarını koy verecekti. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı ve boğazındaki kocaman yumruya rağmen bunu başardı.

Colby içeri girdiğinde, Valerie kendini biraz olsun toparlamıştı. Doktor hastanın başucunda asılı olan gelişme raporuna bir göz attıktan sonra kendisi de oraya bir not düştü.

Şimdi artık uyur, dedi Vaierie'yi odadan çıkartırken.

Neler oluyor? Sanki gözümün önünde eriyor. Yapabileceğiniz bir şey olmalı. Sesindeki hırçınlığın kendisi de farkındaydı, ama aldıracak halde değildi. Belki de babası ölmek isterken onu yaşatmaya çalışmakla bencillik ediyordu. Ama onu o kadar çok seviyordu ki. Ona ihtiyacı vardı.

Yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz, dedi Colby.

Biliyorum... ama bu yeterli değil.

Valerie, bana güven. O aksi ihtiyarı ben de çok seviyorum. Onu ben de kaybetmek istemem. Kızı asansöre doğru götürdü. Hadi gel, sana bir kahve işmarlayım.

Asansörle inerek, geniş kafeteryaya girdiler. Colby aldığı tepiye bir yeşil salata, bir hindili sandviç ve bir kahve koydu. Valerie son günlerde hemen hiçbir şey yemediği halde aç değildi.

Doktor cüzdanını çıkartarak hesabı ödedi ve daha sonra tepsisini alarak, arka tarafta, pencerenin önündeki bir masaya doğru yürüdü.

Vaierie'nin kalbi hızlanmaya başlamıştı. Acaba kendisini buraya kötü bir haber vermek için mi getirdi, diye düşündü. Babamı kaybetmek üzereyiz, değil mi? diye açık açık sordu. Gerçeği olduğu gibi bilmek istiyordu.

Colby başını kaldırarak şaşkın şaşkın ona baktı. Hayır, hem neden böyle karamsarsın?

Valerie arkasına yaslandı. O kadar rahatlamıştı ki, avaz avaz ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Beni buraya bunu söylemek için getirdiğini sandım.

Onu kaybetmeyeceğiz. Colby bunu öyle büyük bir inançla söylemişti ki, Valerie onun, en az kendisi kadar babasını yaşatmaya kararlı olduğunu anladı.

Babamı ne zamandan beri tanıyorsun? diye sordu Valerie başını masanın üstündeki dirseğine dayayarak.

Birkaç yıldan beri.

Valerie, Colby'nin adını birkaç kez duyduğunu hatırlar gibiydi, ama nerede ve ne zaman olduğunu çıkaramıyordu. Yoğun iş programı yüzünden eve pek sık gelememişti. Her hafta telefon etmesine rağmen, son ziyareti neredeyse altı ay önceydi.

Annenin ölümünden az sonra tanıştık, diye açıkladı Colby. Baban hastaneye annenin adına çok cömert bir bağış yaptı.

Valerie bu bağışın miktarının, yeni bir binaya başlanacak kadar yüklü olduğunu biliyordu. Durumun tuhaflığını birden kavradı. Koroner yoğun bakım bu yeni bölümdeydi.

O zamandan beri babanla birlikte her hafta satranç oynarız.

Onu yenebiliyor musun?

Colby gülümsedi. Bazen.

Valerie de iyi bir satranç oyuncusuydu. Öğretmeni babası olduğuna göre. Belki bir gün, olaylar geçtikten sonra, Colby'ye meydan okuyabilirdi. Ne tuhaf, dostluklarının devam edeceğine emindi sanki.

Seninle çok gurur duyuyor, dedi Colby sandviçinin ambalajını açarken.

Valerie gülmesini zor tuttu. Yani krizden önce de benden söz ediyor muydu?

Her fırsatta. Adam bunu söylerken kaşlarını çatmıştı. Bu konudan artık bıkmış olmalıydı.

Valerie kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Bu durumu eğlenceli bulmaya başlamıştı. Yani, babamın çöpçatanlığı yeni bir şey değil, öyle mi?

Colby bakışlarını kaçırarak duraladı. Şöyle diyelim, bunu son günlerdeki kadar açıktan yapmıyordu. Beni merak etmiş olmalısın.

Doktor omuzlarını silkti. Eh, biraz.

Peki, diye devam etti Valerie, Nasıl buldun? Colby yine omuzlarını silkti. Sanki pek hoşnut kalmadığını belirtmek istiyordu. Yoksa düş kırıklığına mı uğradığını anlatmak istiyordu?

Sende babanın söylediği her şey fazlasıyla var, diye mırıldandı doktor. Valerie'nin bu kadarla yetinip konuyu orada keseceğini düşündüğü belliydi. Colby belki kompliman yapmak istemişti ama, gözlerinde hiçbir beğeni belirtisi de yoktu. Eğer Colby Winston onu çekici buluyorsa, doğrusu bunu çok iyi gizliyordu. Ama o aslında onun kendisine hayran olmasını, çok ilginç, büyüleyici ve muhteşem bulmasını istiyordu, tıpkı kendisinin onu bulduğu gibi. İlişkilerinin kötü başlangıcına ve Rovvdy Cassidy ile ilgili planlarına rağmen, Va lerie'nin aklı nedense Colby'ye takılmıştı.

Tarafsız bir gözle bakıldığında, Valerie ince ve çekici olduğunun farkındaydı. Babası saçları hakkında ne derse desin, o karmakarışık kızılımsı bukleler elmacık kemiklerini ve olağanüstü gri yeşil gözlerini belirgin biçimde ortaya çıkarmıştı.

Anlamlı ağız yapısına rağmen, yine de en güzel yanı gözleriydi. Bir yetmiş beş santimetre boyu da etkileyiciydi tabii.

Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi? diye sordu Valerie dobra dobra.

Bu soru adamı gafil avlamıştı. Kaşlarını çatarak bir an durdu ve sonra konuştu. Pek öyle denemez. Seni sinirlendiriyor muyum?

Tam olarak beceremiyorsun...

Peki ne o zaman? diye üsteledi Valerie. Merak etme. Sana aşık falan olacak değilim. Söylediğim gibi, ufukta bir başkası var. Ben sadece... merak ettim.

Neyi?

Benim için ne hissettiğini. Valerie onun kendisi kadar açık konuşan kadınlara alışık olmadığı anlamını çıkarttı. Kendisi dolambaçlı yolları pek sevmezdi. İki nokta arasındaki en kısa yolun düz bir çizgi olduğunu geometri dersinde öğrendiğinden beri, bu kuramı yaşamında da uygulamıştı.

İşinde çok ivi olduğuna inanıyorum.

Doktor sorudan ustalıkla kaçıyordu, ama Valerie bunu yutmadı, Yani?

Erkeklerin egemen olduğu bir dünyada çalışıyorsun.

Ve bu uğurda kadınlığımı feda ettiğimi mi ima ediyorsun?

Adamın dudakları yine gerildi. Başkaları adına konuşmaya bayılıyorsun, değil mi?

Bazen, diye onayladı kız. Ama sadece işime geldiği zaman.

Kuşkusuz.

Benim için ne hissettiğini tam bilmiyorsun, değil mi?

Tam tersine, tanıştığımız andan beri biliyorum.

Güzel ve zekisin.

Teşekkür ederim. Valerie'nin duymayı umduğu bu değildi. Adamı etkileyememişti anlaşılan.

Valerie kendisinin ukala ve ürkütücü olabileceğini biliyordu, ama yine de sert ve soğuk bir insan değildi. Sadece çok açık biriydi. Mantıklı ve deneyimli iki profesyonel olarak, bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı. Oysa Colby, aralarındaki bu ortak noktayı görmezlikten gelmeye özen gesteriyordu. Aslında kendisine çok iyi davranmıştı. Ama Valerie onun herkese öyle davranacağının bilincindeydi.

Peki o zaman neden olmayacak bir şeylerin peşindeydi?

Kendini toparlamalıydı. Pekala, doktor, dedi kuru bir sesle ve konu kapandı.

Valerie kafeteryadan döndüğünde, Norah kanepede uyuyakalmıştı. Üstüne bir battaniye örterken Valerie kardeşinin neden eve gitmediğini merak etti. O sırada Norah kımıldanarak gözlerini açtı.

Merhaba, Uyuyan Güzel, dedi Valerie gülümseyerek.

Neredeydin? diye sordu Norah. Saçlarını eliyle geriye atmea, Valerie onun gözlerinin ağlamış gibi şiş olduğunu gördü. Aşağıda, Colby ile birlikte kafeteryadaydım. Henüz yemek yememişti ve konuşabilmek için beni de götürdü.

Bu sabah olanlara çok üzüldüm, diye başladı Norah. Babam için çok üzgündüm. Colby'nin arkasından hareket ettiğin için de sana kızmıştım. Ama sonra düşündüm ki, belki olayı sana daha iyi açıklayabilir, onun niteliklerini anlatabilirdim. Norah içini çekti, Sanırım önce bana danışmadığına bozuldum. Keşke öyle yapsaydım, kendimi de bir sürü sıkıntıdan kurtarmış olurdum, diye onayladı Valerie. Üzülme ufaklık ben de olsam tepem atardı.

Şu an her zamankinden çok birlik olmalıyız, tartışmanın hiç zamanı değil.

Norah sokakta kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Valerie onun yanma oturarak kolunu omuzuna doladı. Keşke Steffie de burada olsaydı, dedi Norah.

Valerie de öyle düşünüyordu. Ama belki de henüz gelmemiş olması daha iyiydi. Onun yokluğu şu anda babasını hayatta tutan tek şey olabilirdi.

Colby ile neler konuştunuz? diye sordu Norah başını ablasının koluna dayayarak.

Babam ve hastalığı hakkında.

Colby ne olacağını biliyor mu?

Hayır. Ama öyle görünüyor ki, ciğerlerin düzelmesini beklemeden ameliyata girmek zorunda kalacak.

Ama babama şu an bir açık kalp ameliyatı yapılırsa, belki de yaşama şansı hiç kalmaz.

Colby durumu ilk anlattığında, Valerie de aynı şekilde paniğe kapılmıştı. Doktor tüm olayı, bir kağıt peçete üzerine çizerek anlatmış ve onun tüm sorularını yanıtlamıştı. Anlaşılan bütün tehlikesine karşın, şu anda ameliyattan başka seçenekleri yoktu. Bu nedenle de başarı şansı zayıf olmasına rağmen, Colby'nin ameliyat önerisini kabul etmişti. Buna gerek kalmaması için dua ediyor, ama durumun her saat daha ciddileştiğini de görüyordu.

Ameliyat sonucu yaşama şansı, ameliyatsız beklemesinden daha yüksek görünüyor, diye hatırlattı Valerie kardeşine.

Bunu biliyorum, ama... babamsız bir yaşam düşünmek beni o kadar korkutuyor ki.

Biliyorum. Valerie kardeşinin başını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı.

Doktor bütün tehlikesine rağmen ameliyatı mantıklı bir çare olarak göstermeyi başarabilmişti. Geldiğinden beri ilk kez babasının yaşayabileceği ümidi doğmuştu Valerie'nin içinde. Bu zayıf ihtimale

sımsıkı sarılmak zorundaydı. Colby büyük bir sabırla sorularını cevaplamış, ona ümit ve moral vermişti.

Şimdi herkesin onu neden bu kadar çok sevdiğini anlıyor musun? diye sordu Norah yumuşak bir sesle.

Evet. Valerie bu adamı sesini yükseltirken veya kontrolünü kaybetmiş bir halde düşünemiyordu. Ama yine de, içinde derin hisler ve güçlü arzular gizleyen bir adam olduğundan emindi.

Colby, Valerie'yi neden kafeteryaya davet etmişti? Onunla birlikte olmaktan hoşlandığı muhakkaktı. Bu kadar açık konuşan bir kadına daha önce hiç rastlamamıştı. Açık sözlü, dürüst ve oldukça ilginç biriydi. Sherry'i veya Norah'ı sıkıcı bulmuyordu ama Valerie'de bulduğu şeyler çok farklıydı.

Valerie onu hep dikkatli olmaya zorluyordu. Hiçbir şeyi göründüğü gibi kabullenmiyor ve istediğini elde edene kadar direniyordu. Colby bundan hoşlanmıştı. Zaten ondan tümüyle hoşlanmıştı. Üstelik sadece hoşlanmakla kalmayacak gibiydi. Valerie onun aşık olabileceği bir kadındı.

Saçmaladığını hissetti. Aralıksız çalışmasının getirdiği yorgunluktan olmalıydı. Ya da David Bloomfield onu fazla etkilememişti. Valerie ile arasında bir şeyler olması mümkün değildi. Onun ihtiyacı olan kadın türü tamamen farklıydı. Ve bunu her ikisi de biliyordu.

Ertesi sabah Norah hastanedeyken, Valerie ilk kez içi rahat olarak oradan ayrılabileceğini hissetti. Üstünde üç gündür aynı tayyör vardı.

Bir mil uzunluğundaki patikayı arabasıyla geçerek evine vardı. Etrafındaki sıra sıra elma ağaçlarına bakıp kokularını içine çekti. Sonra valizini alarak üst kattaki yatak odasına çıktı ve duş yaptıktan sonra üstüne bir kazakla pantolon geçirdi.

Hastaneye döndüğünde kendini çok daha iyi hissediyordu. Norah dizlerini çenesinin altına çekmiş, uyuyordu. Sarışın ve narin yapısı Valerie'ye annesini hatırlatmıştı. Tam ona seslenecekken Colby gergin bir ifadeyle içeri girdi.

Birkaç dakikan var mı? diye sordu Colby.

Tabii, dedi Valerie şaşırarak. Bir şey mi oldu? Yoksa babam...

Hayır, bu seninle ikimizin arasında. Colby neredeyse öfkeyle konuşuyordu. Sesini yükseltmediği halde, kızgın olduğu anlaşılıyordu. Asansöre doğru yürüyünce, Valerie de onun peşinden gitti. Dar koridoru geçerek, hastanenin arka kapısından park yerine çıktıklarında, Colby hala birkaç metre önünde yürüyordu.

Nereye gidiyoruz? diye sordu Valerie. Onuri adımlarına yetişemiyordu.

Dışarıya.

Farkında mısın bilmem, ama zaten dışarıdayız.

Kimsenin söyleyeceklerimi duymasını istemiyorum.

Neyi duymasını, diye adeta bağırdı Valerie. Sabrı taşıyordu.

Colby yerinde dönerek onun karşısında durdu. Babana tam olarak ne dediğini bilmek istiyorum.

Valerie şaşkındı. Ne hakkında?

Bizim hakkımızda. Bu kelimeler ağzından öfke, nefret ve küçümsemeyle çıkmış gibiydi. Böylece Valerie'nin, doktorun kendisinden hoşlandığıyla ilgili hayalleri de uçup gitmişti.

Biz mi? Komik olma. Biz, diye bir şey yok. Ben de onu diyorum, diye öfkeyle devam etti Colby. O zaman, senin bana aşık olmaya başladığın ve benim de bu konuda bir şeyler yapmam gerektiği konusunda babasının sözlerini açıklayabilirsin.

Ne? diye parladı Valerie.

Dediğimi duydun. Allah aşkına ne söyledin ona? Hiçbir şey. Bir önceki akşam ve bu sabah babasını üç dört kez görebilmişti ve adamcağız her seferinde uyuyordu.

Kafeteryada konu .uğumuzu Kliyor.

Öyle mi? Valerie gerçeken ş,.?ırmıştı.

Bunu bana kendisi söyledi.

Belki Norah...

Norah filan değil. Bu haberi doğrudan senden almış. Dahası da var.

Valerie, düşünmeye çalışıyordu.

Ben... ama ben onu uyuyor sanmıştım. Beni... beni duyan, dinleyen bir... bir hali yoktu...

Ona ne anlattın, diye tekrar sordu adam. Valerie belki de hayatında ilk defa bu kadar şaşkınlaşmıştı. Şey... sadece oturup konuştuğumuzu ve...

Devam et, diye ısrar etti Colby, tüm çene adaleleri kasılmış gibiydi.

Şey... ben üzüldüğüm zaman çok konuşurum. Bildiğin gibi babamın durumu beni çok korkutuyor. Bugün de o çoğunlukla uyuyor olduğu için, yanında oturup duymuyor da, dinlemiyor da olsa ona düşüncelerini anlattım, onunla... onunla dertleştim, sohbet ettim.Ben de bunlara dahil miydim?

Valerie istemeyerek başım salladı. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Yanakları alev alev yanıyordu.

Valerie, ona ne söyledin? diye sordu Colby alçak sesle. Ama bütün yüzü gerilmişti.

Valerie bir an gözlerini kapattı. Mırıldandığı her şeyi hatırlamıyordu, ama anımsadığı kadarı bile onu mahvediyordu. A.klına gelen her şeyi karmakarışık anlatmıştı ve bunların çoğu da Colby konusundaydı. Babasının uyanık olduğu ve bunları duyabileceği bir an bile aklına gelmemişti.

Ona seni ne kadar takdir ettiğimi anlattım, diye başladı tereddütle. Seni fazla tanımamama rağmen güçlü olduğunu seziyorum. Son iki gündür bana verdiğin desteği ne bileyim, bir şeyler anlattım işte, Cesaretini toplayarak

Colby'e baktı. Yüzü ifadesizdi. Ne yapacağını bilmediği için, devam etti, Her ailede, sorunlu anlarda, diğerlerinden daha kuvvetli olması gereken birisi vardır. Ben de bizim ailenin en büyük çocuğu olduğum için, kendimi böyle görüyorum. Ama babamın durumuna dayanamayacağımı hissettim. Norah'm haliyse benden beter. Bu durumda en güçlü şendin. Babama da bunu ve buna benzer bazı şeyler söyledim.

Ne gibi şeyler?

Durumun düzeleceği yoktu. Seni çekici bulduğumu. Ama... ama görünüm olarak değil... diye açıklamaya çalışırken, Valerie yalan söylediğinin farkındaydı. Beni çeken sende sezdiğim ruhsal dengeydi. Ama tabii babama bu kadarını açıklamadım, çünkü beni duyduğunu sanmıyordum. Colby hiç sesini çıkarmayınca sordu. Bunları hissetmek çok mu kötü?

Hayır, dedi sonunda Colby boğuk bir sesle. Peki, babam sana tam olarak ne dedi?

Genç adam bir an için ona baktıktan sonra, Bana deli gibi aşık olduğunu söyledi, dedi. Ve bu kelimesi kelimesine onun kendi sözleri.

Ne?' Valerie kulaklarına inanamıyordu. Şimdi neden o kadar sinirlendiğini daha iyi anlıyorum. Niye sinirleneyim ki? Sadece bunun David'in iyileşmesini nasıl etkileyeceği konusunda endişelendim. Şimdi onun bazı beklentileri var. Ama düş kırıklığına uğraması da kaçınılmaz. Ona na söylediğini bilmiyordum, ama o bayağı ümide kapılmış. Oysa önünde sonunda, senin benim evlenmek istediğim kadın tipine uymadığını anlamak zorunda.

İnan doktor, endişelenecek hiçbir şey yok. Şimdi Valerie kızmıştı. Aşık olacağım adamda arayacağım birçok nitelik var. Bunların hiçbiri de sende yok. Özür dilerim, diye umursamazca omuz silkti doktor. Ne yazık ki, baban söylediklerinden başka anlamlar çıkartmış. Korkarım ona bir açıklama yapmak zorundasın.

Ben mi?

Bütün bunların nedeni sensin.

Neden bu olayı tümüyle unutmuyoruz? Yarın söylediğim her şeyi unutmuş olacak.

Colby başını salladı. Bu zayıf bir olasılık. Benden onun başucunda evlenebilmemiz için bir rahip getirmemi istedi.

Valerie kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı. Sanki içindeki bütün gerilim, bekleme ve huzursuzluk birden patlamıştı. Gözlerinden yaşlar gelene, yanakları ağrıyana kadar güldü.

Colby, hayatım, törene ne giysem acaba?

Colby onu hiç de komik bulmuyordu bunları.

Çocuk da isterim tabii, dedi Valerie biraz nefes alınca. Dokuz on tane kadar.

Seninle evlenmeye hiç niyetim yok.

Şu anda yok tabii, ama bu değişecektir. Onunla alay etmek Valerie'nin hoşuna gidiyordu ve gülmek son günlerde yaşadığı gerginliklere çok iyi gelmişti. Sonra ciddileşerek, Eğer babamla konuşmamı istiyorsan, konuşurum, dedi.

Bence bu iyi olur.

Biliyor musun, ben o kadar da kötü değilim, demek zorunda hissetti Valerie kendini. Asla itiraf edecek değildi ama Colby'nin tepkisi onu düş kırıklığına uğratmıştı.

Müşterek hiçbir şeyimiz yok ve varmış gibi davrananlayız da.

Evet ama...

Bu konuyu kapatalım, Valerie.

Tutumu Valerie'yi incitmişti. Güzel. Ben de seninle ilgilenmiyorum, diye söylendikten sonra doğru hızlı adımlarla yürüdü, arkasını dönerek hastaneye döndü.

Ne küstah adamdı! Daha da ötesi, sanki ona bir tuzak kurulmuş gibi davranıyordu. Valerie en çok buna bozulmuştu.

Odaya döndüğünde Norah uyanmış onu bekliyordu.

Bir şey mi oldu? diye sordu Norah kahve koyarken.

Colby Winston'un bazen ne kadar kaba ve kendini beğenmiş olduğunun farkında mısın?

Dr. Winston'un mu? derken Norah'ın ağzı açık kalmıştı. Hiç de değil. Onun kaba davrandığını hiç görmedim. Karşısındaki hak ettiği zaman bile.

Valerie sabırsızlıkla, kazağının kollarını sıyırdı. Hiç kimsenin beni bu kadar sinirlendirdiğini hatırlamıyorum.

Ondan hoşlandığını sanıyordum.

Ben de öyle.

Norah, Steffie aradı, diye konuyu değiştirdi. Evde telefona cevap alamayınca hemşire odasını aramış.

Neredeymiş? diye sordu Valerie. Grev bitmiş mi?

Hayır, diye omuzlarını silkti Norah. Hala, adı neyse, o kasabada hapis. Babamı sordu ve ben de ona durumun değişmediğini söyledim. Öyle üzgündü ki...

Zavallı Steffie.

Eve gelebilmek için her şeyini verebileceğini söyledi. Eğer bir yol bulamazsa, eminim o Alp dağlarını yürüyerek aşacak. Az önce babamın yanında;, ıım, dedi Norah konuyu yeniden değiştirerek. Daha canlı gibiydi.

Valerie kaşını çattı. Bunun nedenini biliyordu. O sevgili, entrikacı babası arzusuna kavuşmak üzere olduğunu sanıyordu. Ama kızının Dr. Colby Winston' la evlenmeye hiç niyeti olmadığının farkında değildi. Ne de Colbv'nin kızıyla hiç mi hiç ilgilenmediğinin.

Valerie, bugüne kadar bilinçsizce de olsa, aşık olmaktan kaçmıştı. Bunun, kendi yapısında bir kadın için, en akıllı savunma mekanizması olduğunu düşündü. İşinde çok güçlü görünebilirdi ama aşk hayatı bambaşkaydı. Ve Valerie, ne kadar güçlü bir insan olursa olsun, bu gücünü duygulan üzerinde kullanamayacağını bütün gerçekliğiyle görüyordu. Yine kabuğuna çekilip iş hayatının mücadelelerine dönmek, onun için en doğrusuydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün David BioomfiekTin durumunda hiçbir değişiklik olmadı. Colby öğleden sonra çoğunlukla ameliyattaydı ve akşamüstü bir ara üstünde ameliyat giysileriyle babasını görmeye geldi. O sırada Valerie de oradaydı ve genç adamın ne kadar yorgun olduğunu hissetti. O giderken Valerie de peşinden dışarı çıktı. Bir kahveye ne dersin? dedi ve adam duraklayınca da,'Rahipten nasıl kurtulduğumuzu bilmek istersin, diye düşündüm, diye ekledi.

Colby gülümseyerek gözlerini ovuşturdu. Sonra da saatine bakarak, Pekala, dedi. On beş dakika sonra kafeteryada buluşalım.

Valerie evrak çantasını da alarak kafeteryaya indi. Daha önce sekreteri ona bazı evraklar fakslamıştı. Babasının hastalığı nedeniyle bürosuna gidemese de, ilgilenmesi gereken işleri vardı, öğleden sonrayı müşterileri arayarak ve notlar alarak geçirmişti. Hastane bekleme odası çalışmak için ideal bir yer değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

Colby geldiğinde Valerie notlarını okuyordu. Bir iskemle çekerken, Valerie de kağıtlarını kaldırdı ve çantasını kapattı.

Özür dilemek istiyorum, diye başladı.

Valerie şaşırmıştı, Ne için?

Evlenme konusunda sana öyle yüklenmeye hakkım yoktu. Babanın senin sözlerini abarttığını anlamalıydım. Hırsımı senden aldım.

Dert etme, anlıyorum. Ben bu konuyu unuttum bile.

Genç adam ona tam inanamıyormuş gibi baktı. Babanla konuştun mu? diye sordu.

Valerie gülmemeye çalışarak başını salladı. Babam üzüntüsünden perişan oldu. Daha doğrusu beni buna inandırmaya çalıştı. Anlamlı bir şekilde içini çekti. O da benim gibi bu üzüntüsünü yenmeye çalışacak. Colby ile hafif dalga geçerek kirpiklerini kırpıştırdı.

Colby sert bir ifadeyle ona baktı. Daha sonra yüzüne yayılan bir gülücükle yüz hatları gevşedi. Hayal kırıklığına mı uğradın?

Hem de nasıl. Hep beyaz, bir gelinlik düşlerdim... O da rahat bir şekilde gülümsedi. Artık genç adamın yanında rahattı. Kızgınlığı geçince, onu sempatik bulduğunu fark etmişti.

Colby kahvesinden bir yudum alırken, kız tekrar onun ağız ve gözlerini çevreleyen yorgunluk çizgilerini fark etti.

Zor bir gün müydü? diye sordu.

Genç adam başını salladı. Bir hastamı kaybettim. Bayan Murphy. Bu öğleden sonra ameliyatta öldü. Tehlike olduğunu biliyorduk, ama... yavaşça omuzlarını silkti, Kaçıncı kez olursa olsun, insan buna bir türlü alışamıyor...

Valerie, Çok üzüldüm, diyerek elini dostça onunkine uzattı.

Genç adamın parmakları, kızmkileri kavradı. Valerie bu temastan açıklanması zor bir mutluluk hissetmişti.

Aralarında dostluktan başka hiçbir şey olmadığını hatırlattı kendisine. Peki ama öyleyse, bu hissettikleri neydi? Bir an için kendini unutup, onun kollarına atılmak, başını omzuna dayamak geldi içinden. Titrediğini fark etmemesini dileyerek elini genç adamınkinden çekti.

Norah merak etmeden ben gideyim. Valerie kontrolünü kaybetmeyi sevmeyen bir kadındı. Sorunları inceler ve en iyi çözümü bulduktan sonra yolunu çizerdi. Colby Winston ise, alışık olduğu türden bir sorun değildi. O sadece onu şaşkına çeviren bir adamdı.

Evrak çantasını kapıp ayağa fırlamıştı ki, Colby konuştu. Gitme... biraz daha kal.

Valerie ne yapacağını bilemez halde tekrar yerine oturdu.

Boşver. Colby başını salladı. Zaten benim de gitmem lazım, dedi hemen ayağa kalkarak. Kahvesini başına diktikten sonra kafeteryadan hızlı adımlarla çıkarken, Valerie de peşindeydi. Colby, diye durdurdu onu asansörün önünde. Bana neden bu kadar karşısın?

Bu soru hiç düşünmeden ağzından çıkmıştı.

Değilim, diye cevap verdi Colby kaşlarını çatarak.

Ama benim gibi biriyle evlenmeyi düşünmezsin, değil mi?

Hayır, dedi Colby. Senin gibi bir kadınla evlenmek istemem.

Çünkü... diye devam etmeye zorladı Valerie onu. Bunu neden yaptığını, neyi anlamaya çalıştığını o da bilmiyordu.

Senin önünde çok parlak bir gelecek var, dedi genç adam ona bakmadan. Baban haklı olarak senin başarınla gurur duyuyor. Ben de senin enerjini, yeteneğini ve hırsını çok beğeniyorum.

Ama, dedi Valerie ondan önce davranarak. Böyle hallerde mutlaka bir 'ama' olurdu.

Ama, dedi Colby belli belirsiz gülümseyerek. Geleceği parlak bir hanım yöneticiyle bir ilişkiye girmek beni ilgilendirmiyor. Benim bağlanacağım ve beraber olacağım kadın daha... alışılmış bir tip olmalı. Evde beni bekleyen ve çocuklarını yetiştirmeyi tek hedefi olarak gören biri...

Colby onun şöminenin başında oturup yün örmekle yetinemeyeceğini anlamakla akıllılık ediyordu. Çünkü Valerie çok geçmeden o örgüyü fabrikasyon haline sokarak karlı bir işe dönüştürürdü.

Seni kırmak istemiyorum, dedi Colby.

Kırmıyorsun, derken Valerie doğru söylüyordu.

O sırada asansör geldi. Colby düğmeye basarken kapılar yavaşça kapandı.

Valerie içinden yalnız olmamalarına dua ediyordu. İkisinin yanyana durmaları çok özel, çok samimi bir durum olacaktı.

Dinle Valerie...

Merak etme, dedi kız ona gülümseyerek. Ben böyleyim. Sen bana dürüst davrandın. Ve bil ki, ben de bunu takdir ediyorum. Seni çekici bulduğum doğru, ama sanırım içinde bulunduğumuz durumda bu doğal sayılır. Seni çekici bulmam sana aşık olduğum anlamına gelmez.

Biliyorum, sadece... Colby birden susarak gözlerini onunkilere dikti, ve birden Valerie'yi omuzlarından tutup kendine çekti. Dudakları kızınkilerin üstüne kapandı. Valerie hiç fark etmeden öpüşüne karşılık vermişti. Göğsünden aşağı ılık duygular iniyordu. Öpüşü de Colby'nin kendisini yansıtıyordu. Tatlı, bilinçli ve insanın içini eriten...

Colby onu bıraktığında, şaşkın bir hali vardı. Valerie onun bu tepkisinin nedenini anlamadı... onu öptüğüne mi, yoksa bu öpüşmenin bu kadar hoşuna gitmesine mi şaşırmıştı?

Valerie, ben... Adamın sesi fısıltıyla çıkıyordu. O sırada asansörün kapısı açıldı ve Colby içeri giren hemşireye kızgın kızgın baktı. Sonra da Valerie'yi elinden yakalayarak, asansörün kapısı tekrar kapanmadan, dışarı fırladı.

Burası bizim kat değil ki, diye itiraz edecek oldu Valerie etrafına bakmarak. İşin tuhafı, kadın doğum katındaydılar. Az ileride, camekanın ardında, bir dizi bebek yatıyordu.

Colby ona daha fazla bakınacak zaman vermeden hızla merdivenlere doğru yürüdü. Valerie'nin yanında olmadığını* yarım kat çıktıktan sonra fark etti. Sabırsızca arkasına döndü.

Colby, diye itiraz etti Valerie, Sen merdivenleri koşarak tırmanmak istiyorsan çık ama bende senin kondisyonun yok. Hatırlayacağın gibi, ben bütün gün bir masanın başında çalışıyorum.

İsteyerek olmadı.

Ne, merdiven yarışı mı?

Hayır, seni öpmem.

Basit bir öpücük oiarak hiç fena değildi, dedi Valerie soluk soluğa. Ama üzülme, öpüştük diye benimle evlenmek zorunda değilsin. Bu yaşadıklarıyla başa çıkmanın tek yolu, umursamaz görünmekti. Colby'nin de aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordu.

Ne olursa olsun basit bir öpücük değildi o, diye söylendi Colby.

Önemsiz bir şey için boş yere endişeleniyorsun.

Adamın şaşkın bakışları karşısında Valerie konuşmaya devam etti. İkimiz de yorgunuz. İkisine de mazeret arıyordu, ...ve dehşetli bir baskı altındayız.

Uzun, kötü bir gün geçirmiştin, biraz da kontrolünü kaybettin, diye devam etti, Belki ben de seni kışkırtmış olabilirim. Öpüştük işte. Bu dünyanın sonu sayılmaz.

Bir daha olmayacak. Colby çok kesin konuşuyordu.

Gurur, Valerie'nin omuzlarını dikleştirdi. En doğrusu da bu olur. Colby haklıydı. Bir doktorun mesleği insanı her açıdan yıpratırdı. Adamın sıcak bir yuva, hanım hanımcık bir kadın araması ea doğal hakkıydı. Rahat, aşk ve huzur dolu bir yuvayı düşlemesi mantıklıydı. îçinden ona iyi şanslar dileyerek, o öpücüğü sonsuza dek aklından silmeye karar verdi.

Orchard Valley'in merkezindeki caddeler Valerie'yi eski bir dost gibi karşıladı. Sokak lambalarında asılı çiçek dolu sepetleri görünce içi açılmıştı

Walls Fargo Bankası'nın önündeki saat, yine her zamanki gibi on dakika geriydi. Valerie on üç yaşındayken, saati onarması için bir adam getirtmişlerdi. Adam bütün bir gün çalıştıktan sonra, sorunun giderildiğini söylemişti ama adam ayrıldıktan iki gün sonra saat yine on dakika geri kalmaya başlamış, bir daha da kimse onu düzeltmeye kalkışmamıştı. O gün bugün bu konu her yıl en az bir kez belediye meclisi gündemine girerdi.

Kasabanın berberi Bay Stein deri koltuklardan birinde oturmuş, müşteri beklerken, gazetesini okuyordu. Valerie önünden geçerken adam gözlüğünün üstünden bakarak onun selamına gülerek el salladı.

Yuvaya kavuşma duygusu Valerie'nin moralini düzeltmişti. İki dükkan aşağıdaki gazetenin önünden geçerken, birisinin arkasından seslendiğini duydu.

Arkasına dönünce karşısında gazetenin yazı işleri müdürü Charles Tomaselli'yi buldu Valerie hoşgeldin, nasılsın? Baban nasıl?

Durumunda bir değişiklik yok.

Buna üzüldüm. Genç adam ellerini ceplerine sokarak Valerie'nin yanında yürümeye başladı. Steffie' yi göremedim.

İtalya'dan dönmedi.

Charles duygularını ne kadar belli etmese de, Valerie onun sinirlendiğini anladı. Babası bu kadar hastayken bile eve dönmeye zahmet etmedi mi?

Gelebilmek için elinden geleni yapıyor, diye kardeşini korudu Valerie. Ama Roma'mn yüz kilometre kadar dışında ufacık bir yerde takıldı kaldı. Genel bir grev yüzünden... ama onun yine de bir yolunu bulup geleceğinden eminim.

Charles başını salladı. Bir fırsatını bulursan, babana bir mesajımı iletebilir misin?

Tabii.

Ona söyle, geçen hafta çıkan tarım işçileriyle ilgili makalem üzerine O'Dell beni aradı. Bu haber ona moral verir.

Tarım işçileri mi dedin? diye tekrarladı Valerie doğru anladığından emin olmak için.

Charles küçük bir çocuk gibi sırıtırken, simsiyah gözleri neşeyle parlıyordu. Evet, doğru. Farkında mısın bilmiyorum, ama baban çok iyi bir araştırmacı muhabir olabilirdi. Bunu da söyle ona ne dediğimi anlayacaktır.

Pekala, dedi Valerie. Bu konu ve babasının işleri hakkında daha çok şey bilebilmeyi isterdi.

Seni gördüğüme sevindim, dedi Charles bürosuna dönmek üzereyken. Sonra bir an duraladı ve tekrar konuştu. Steffie gelince ona benden selam söyle olur mu?

Tabii. Memnuniyetle. Valerie onun arkasından bakarken düşünceliydi. Charles gazetenin editörlüğü dışında köşe yazarlığı da yaptığı gibi, gazetedeki yazıların büyük bir çoğunluğunu o hazırlıyordu. Yetenekleri ve çalışkanlığı göz önüne alınca, insan onun böyle küçük bir kasaba gazetesinde kalmasını anlıyamıyordıı. Büyük gazetelerden birinde şimdiye kadar çoktan bir iş bulabilirdi.

Onun Steffie'yi sorması, Valerie'ye ilginç gelmişti. Valerie bir zamanlar onların arasında bir şeyler olduğunu bile düşünmüştü. Steffie o zaman daha üniversitedeydi ve Charles da Orchard Valley'e yeni taşınmıştı. Steffie'nin onun yazılarına, esprilerine bayıldığını anımsıyordu ve bunların bir gönül ilişkisine dönüşeceğini sanmıştı.

Eğer Steffie ile Charles arasında bir şeyler varsa, bu onların meselesiydi Valerie'nin böyle anlamadığı işlere hiç karışmaması daha iyiydi. Yoksa işi arap saçına çevirebilirdi, tıpkı Colby ile kendi ilişkisini çevirdiği gibi.

Birden içinde bir burukluk duydu. Öpüşmelerinden beri Colby ondan kaçıyordu. Daha doğrusu Valerie böyle zannediyordu. Önceleri, her fırsatta ona uğrayıp bir iki kelime ederdi. Bu kısa ziyaretler, uzun ve monoton hastane saatlerinin geçmesine yardımcı oldu. Bunun kıymetini Valerie şimdi bu sohbetler sona erdikten sonra anlıyordu.

Valerie'yi babalarının baskıya vermiş olduğu bir filmi alma bahanesiyle kasabaya Norah yollamıştı. Maksadı onu biraz olsun hastaneden çıkartmaktı. Ama iyi de olmuştu. Valerie temiz hava ve güneşe ne kadar ihtiyacı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Valerie yeni tomurcuklanmaya başlayan çiçeklerin kokusunu içine çekti. İlkbahar onun en sevdiği mevsimdi. Son yıllarda belirli aralıklarla eve gelmiş olmasına rağmen, bu ziyaretleri hiçbir zaman Nisan veya Mayıs'a rastlamamıştı. Acaba farkında olmadan Orchard Valley'den kaçmak için mi o aylarda buraya gelmemeye dikkat etmişti?

Bu iki ay boyunca buraların cazibesi dayanılmaz olurdu. Eğer o pembebeyaz çiçeklerin açtığı zamanda buraya gelmiş olsa, bir daha geri dönmek istemeyebilirdi. Valerie bunları hiç düşünmemeye çalışarak

yürümeye devam etti, yem dükkanım ve mahalle kahvesini geçerek Al'm eczanesine vardı.

Burası tipik bir kasaba dükkanıydı. Kartpostaldan hediyelik eşyaya, aspirinden çilek reçeline kadar her şeyi bulmak mümkündü. Dükkanın bir ucunda içki, onun karşı köşesinde çok ünlü dondurmacı vardı. Valerie okuldayken oraya arkadaşlarıyla kim bilir kaç kez gelmişti. 'Bir çikolatalı için Al'm yerine gitmek' gençler arasında hala kendi zamanında oiduğu kadar moda mıydı acaba?

Artık yaşlanmakta olan eczacı, Valerie. Bloorafield diye seslendi. Seni uzaktan tanıdım. Baban nasıl?

Aynı.

Norah uğrayacağını söyledi. Resimlerin hazır. Hem babana söyle, Temmuz'da benimle balığa gitmeye sözü var ve hiçbir mazeret kabul etmiyorum, ona göre...

Valerie gülümsemeye çalışarak, Söylerim Al, dedi.

Paketi alarak dışarı çıktı. Ama daha sonra merakını yenemeyerek kaldırımda durup zarfı açtı. İçinde babasının bir ay önce çektiği fotoğraflar vardı.

Çoğunun annesinin mezarında çekildiğini görünce, Valeric'nin içi burkuldu. Mezartaşı çiçekler içindeydi. Norah'ın da iki poz resmi vardı.

Bir tanesinde, dizinde ekose bir battaniyeyle şöminenin yanında oturmuş, kitap okuyordu. Diğeri ise, herhalde Mart ayında, açıkhavada çekilmişti. Norah güneşin altında durmuş, saçları rüzgarda uçuşarak gülüyordu.

İki resimde de an nesinin modeliydi.

Valerie'nin içi üzüntüyle burkuldu. Resimler babasının Grace'nin yokluğunda ne kadar yalnız olduğunu, anlatmaya yetiyordu.

Valerie birkaç dakika amaçsız yürüdü. Parka geldiğini fark edince, içeri girerek o mevsimde boş duran yüzme havuzunu geçip, bakımlı çimlerin arasından kıvrılan taş yolda dolaştı. Rüzgar çocuk bahçesindeki salıncakları sallıyordu.

Bir salıncağa oturdu. Tekrar küçük bir kız olabilmeyi diledi o an. Gözlerini yumarak kendini sekiz yaşında olarak hayal etti. Onun salıncağını iten babasını ve minicik Steffie'yi bir an görür gibi oldu. Ama artık kendisi yirmi sekiz yaşındaydı ve babası hastanede ölümle savaşıyordu.

Valerie ayağının ucuyla yere dokunarak salıncağı durdurdu. Babasını kaybederse bu acıya dayanacak gücü bulamayacağını hissediyordu.

Arabayla hastaneye dönerken, otoyolun bir yanında uzayıp giden binalar arasında bir yenisini fark etti. Bu büyük bir sinema binasıydı. Hayret! Demek ki, ufacık Orchard Valley'de artık altı film birden gösterilebiliyordu. Kasaba merkezindeki sinema da hala açıktı, ama izleyicisi giderek azalmıştı.

Norah'ın söylediğine göre, orada eski ve daha çok ikinci sınıf filmler oynuyordu.

Otoyolun kenarı restoranlarla ile dolmuştu. Ama Valerie'ye göre en iyi hamburger, hala eski Burger Shack'da yapılıyordu.

On altı yaşına bastığı yaz, Valerie orada arabalara servis yapmış ve çok düşük bir maaşla çalışmasına rağmen, bir işe sahip olduğu için kendini kasabanın en şanslı kızı saymıştı. Başta kendisi olmak üzere, her şey nasıl değişmişti.

Hastaneye yaklaştıkça Valerie'nin içini bir isteksizlik kapladı. Duş almak ve elbise değişmek için eve uğradığı dakikaların dışında bir haftadır orada yaşıyordu. Bu bir hafta içinde zaman durmuş gibiydi. Dört yıl kadar önce, annesinin ölümünde de benzer duygular yaşamıştı. Ama o zaman bunları hem babasıyla, hem de iki kardeşiyle birden paylaşabilmişti. Şimdi ise Norah ile ikisi yalnızdılar. Bir de Colby...

Onu lobide bekleyen Norah heyecanla ayağa fırladı. Nerede kaldın? Hiç dönmeyeceksin sandım. Parkta dolaştım biraz. Ne var, ne oldu? Steffie Roma'dan aradı. Tokyo üzerinden geliyor. Biliyorum, delilik, ama bulabildiği tek uygun uçuş buymuş. Yarın gece burada olacağım umuyor. Saatini tam olarak bilemiyordu, ama ilk fırsatta bildirecek. Roma'ya nasıl gidebilmiş?

Ben de onu sordum, ama anlatacak zamanı yoktu. Onun yarın gece geleceğini babama da söyledim. Valerie üstünden bir yük kalktığını hissetti. Colby seninle görüşmek istiyor, diye haber verdi Norah.

Nedenini söyledi mi?

Norah kaşlarını çatarak başını salladı, Siz ikiniz kavga mı ettiniz?

Yo, neden sordun?

Norah omuz silkti. Onun halinden.

Ne varmış halinde?

Ne bileyim ben? Norah söylediğine pişman olmuştu. Önce seni görmeye can atıyor gibiydi. Ama sonra kasabaya indiğini söylediğimde sanki rahatladı. Biliyorum, kulağa saçma geliyor, ama başka türlü tanımlayamıyorum. ' '

Onu sonra bulurum. Nedense Valerie kendini onu görmeye hazır hissetmiyordu. Bu akşam uğrar. Valerie asansöre doğru giderlerken Babam nasıl? diye sordu.

Pek iyi değil. Nefes alması daha zorlaştı. Ellerindeki ve ayaklarındaki şişlik de arttı. Bu iyiye işaret değil. Colby ciğerlerdeki suyu boşaltmak için elinden geleni yapıyor, ama işe yaramıyor. Babam her an daha kötüye gidiyor.

Annemi sandığımızdan fazla özlüyor, dedi Valerie az önce aldığı fotoğrafları düşünerek. Kimbilir babası onların haberi olmadan kaç kez

annesinin kabrine gitmişti. Kimbilir kaç kez sevdiği kadına bir şey söylemek için başını ona çevirmiş ve sonra onun artık hayatta olmadığını hatırlamıştı.

Babama bir şey olursa ne yaparız? diye sordu Norah.

Birkaç gün önce olsaydı, Valerie böyle bir olasılığa şiddetle karşı çıkar, babasının ölebileceği fikrini kesinlikle reddederdi. Ama artık o kadar emin değildi.

Bilmiyorum, diye itiraf etti, Ama bir yolunu bulacağız. Bulmak zorundayız.

Colby geldiğinde bekleme odasındaydılar. Valerie okuduğu mesleki yayından başını kaldırır kaldırmaz bir terslik olduğunu anladı. Colby endişeden daha da koyulaşmış gözlerle ona bakıyordu. Valerie telaşla ayağa kalkınca, kucağındaki dergi yere kaydı. Ne oldu?

Colby kanepeye oturarak, Valerie'nin ellerini avucuna aldı. Bakışları Valerie'den Norah'a kaydı. ''Babanız ikinci bir kriz geçirdi, dedi.

Norah, ''Hayır, diye inledi.

Ve? Valerie'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

''Ameliyatı hemen yapmak zorundayız.

Norah ayağa fırladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. ''Ama onu şimdi ameliyat edemezsin! Sağ çıkma şansı neredeyse yok. Bunu hepimiz biliyoruz. ''Ameliyat etmezsek hiç şansı yok. Doktor Norah konuşuyordu, ama bakışları Valerie'deydi... sanki durumu değiştirebileceğini bilse, her şeyini verecekmiş gibi bakıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Colby altı saatten beri babasının ameliyatındaydı, ama bu Valerie'ye neredeyse altı yıl gibi gelmişti.

Beklerken geçmişi düşünüyordu. Babasıyla birlikte yaşadıkları mutlu günleri ve yaşı büyüdükçe, bu mutluluğu bozan bazı anları. Düşünceleri uyuşmadıkça birbirlerine girerler, böyle zamanlarda Valerie babasını inatçı, mantıksız ve otoriter bulurdu.

Annesi, bu çatışmaların birbirlerine çok benzemelerinden kaynaklandığını anlatmaya çalışırdı.

Annesinin hastalığı Valerie ile babasını birbirlerine yaklaştırmış, Grace için besledikleri kaygı ve sevgi onları birleştirmişti. O günden bu yana aralarında en ufak bir tatsızlık da olmamıştı.

Valerie kimin değiştiğini kestiremiyordu, ama her ikisinin de ilerleme kaydetmiş oldukları söylenebilirdi. Emin olduğu tek şey, babasına duyduğu yoğun sevgi ve onu kaybetmekten duyduğu şiddetli korkuydu.

Bekleme odasını bir uçtan diğerine arşınlayıp dururken, zaman kavramını yitirmişti. Bu kaç gündür alışmış olduğu oda değildi.
Ameliyathanenin bulunduğu zemin katında, camlı kapıları ufak bir bahçeye açılan bir odaydı burası. Arada sırada Valerie veya Norah dışarı çıkarak

serin geceyi içlerine çekiyor ve insana huzur veren sessizliğine sığınıyorlardı.

Babasının geçirdiği kriz nasılsa duyulmuştu. Kilisenin rahibi Peder Wallen uğrayarak, Valerie ve Norah ile birlikte dua etti. Charles Tomaselli de bir saat onların yanında oturmuş, Al Russell ve birçok eski dost daha hastaneye gelmişlerdi.

Gece yarısı Norah koltuğa uzanarak, rahatsız bir uykuya daldı. Valerie kardeşine bu yüzden gıpta ediyor, ama korkularından biraz olsun kurtulup dinlenme fırsatını bulamıyordu. Tek rahatlama yöntemi sürekli şeker çiğnemekti.

Pencerenin önünde durmuş, mehtaplı geceyi seyrediyordu. Birden arkasında bir ayak sesi duyarak geri döndü. Colby yeşil ameliyat giysileri içinde karşısında duruyordu.

Valerie onun gözlerine baktı, ama bir şey okuyamadı.

Ameliyatı atlattı.

Valerie neredeyse yere düşüyordu. Gözlerine dolan yaşlar kirpiklerinden süzüldü. İki elini ağzına götürerek, dua edercesine, Tanrıya şükür, diye fısıldadı.

Bir ara neredeyse gidiyordu, diyen Colby'nin sesi boğuktu. Valere onun bitkin olduğunu fark etti. Yapacak bir şey kalmamış gibiydi. Kalbin yeniden çalışmaya başlaması bir mucizeydi. Ameliyat masasında olanların hepsi benim kontrolümde olamıyor...

Bir mucize olduğuna eminim, diye fısıldadı Valerie. Norah'ı uyandırarak, Babam ameliyatı atlattı, dedi ona.

Tehlike henüz geçmiş değil, diye uyardı Colby. Hem de hiç değil, Keşfee bunun aksini söyleyebilseydim. Ama bu geceyi geçirebilirse...

Ameliyatı atlattı ya, dedi Norah sesi umutla. Ben bunun da mümkün olabileceğini düşünemiyordum. İşin en zor kısmı bu değil miydi?

Evet, diye onayladı Colby. Ama durumu hala kritik, bunu da bilmenizde yarar var. Odadan çıkarken. Birazdan dönerim, dedi. Gözlerini ovuşturması Valerie'nin içine dokunmuştu. Ayakta zor duruyor olmalı, diye geçirdi içinden. O gün ilk ameliyatında bir hastasını kaybetmişti ve aynı gün bir İkincisini kaybetmekten korkmuş olmalıydı. Hala da kaybedebilirdi. O söylemeden Valerie bunları anlayabiliyordu.

Colby babasının sağ çıkacağından emin değildi...

Keşke Steffie de burada olsaydı, dedi Norah.

Valerie de kardeşini çok arıyordu. Keşke, dedi o da.

Az sonra içeri giren bir erkek hastabakıcı önceden tanıdığı Norah'ı selamlayarak, babalarını görebileceklerini söyledi.

Önce Valerie gitti. Kendini hazırladığını sanıyordu, ama babasının görünümü onun tüm kontrolünü yitirmesine neden oldu. Aceleyie odadan

çıkarken, solumakta güçlük çekiyordu. Norah ve diğerlerinin yanından tek kelime etmeden geçti, kendini bahçeye attı.

Bütün gece tuttuğu yaşlar bir sel gibi akmaya başladı. Haksızlıktı bu. Büyük haksızlık. Annelerinden bu kadar kısa süre sonra babalarını kaybetmemeliydiler.

Beton bir sıraya oturdu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Sıcak ve yumuşak bir el Valerie'nin sırtına dokundu. Ağla, rahatlarsın, dedi.Colby. Onun yanına otururak bir kolunu omuzuna attı. Sonra onu yavaş yavaş kendine doğru çekti. Valerie karşı koyacak durumda değildi. Yüzünü onun ceketine gömerek hıçkıra hiçkıra ağladı. Colby yanağını onun saçlarına sürerek, yatıştırıcı sözcükler mırıldanıyordu.

Valerie doğrularak gözlerini koluna sildi.

Daha iyi misin? diye yavaşça sordu Colby onun saçlarını yüzünden kaldırarak.

Valerie başını salladı. Colby'nin onu bu halde görüş olmasından utanıyordu.

Norah nerede? diye sordu.

Mark Collins ile görüşüyor. Bana ameliyatta yardım eden hemşirelerden biri.

Ben kendimi hazırladığımı sanıyordum. Bu hale düşeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Kaç gündür baskı altında yaşıyorsun. Hepimiz öyle, derken Valerie geuc adamdan yavaşça uzaklaştı. O da durumu anlayarak Kolunu indirdi. Valerie bakışlarını kaçırırken, yüzünde ürkek bir gülümseme vardı.

Babanın kurtulacağını sana garanti edebilmek için her şeyimi verirdim, dedi üzgün bir sesle Colby. Ama ne yazık ki, bunu yapamıyorum.

Biliyorum, derken Valerie, sanki kendi iradesinin dışında bir gücün etkisindeymiş gibi bakışlarını genç adamınkilere çevirdi. Colby elleriyle onu omuzlarından kavrayarak kendine doğru çekti. Gözleri daha da kararmıştı. Yüzünü ağır ağır Valerie'ninkine doğru eğdi, dudakları onunkilere değmek üzereyken durdu.

Valere gözlerini yumdu, Colby'nin sıcak soluğu yüzünü okşuyordu. Onun sabun kokusuyla karışmış, kendine özgü erkeksi kokusunu içine çekti.

Bunu yapmamalıyız, diye fısıldadı Colby.

Valerie bu sözleri beklemiyordu. Biliyorum, diye onayladı, ama artık mantığının sesini dinleyecek halde değildi. Colby'e, onun sıcaklığına, onun yakınlığına ve ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Bunlardan vazgeçemezdi .

Lütfen, diye fısıldadı.

Öpücüğün şiddeti Valerie'nin dudaklarını araladı ve genç kadın duyguların içinde kayboldu. Elleri uzanarak genç adamın göğsünden yukarı kaydı ve boynunda kilitlendi.

www.CepSitesi.Net

Valerie kendini tamamen onun öpüşlerine ve ikisinin de birbirine duyduğu özleme terk etmişti. Genç adam istemeyerek dudaklarını onunkilerden ayırdı, öpüşleri kızın boğazını yakarak boynuna indi.

Colby başını kaldırınca, genç kadın üşüdüğünü hissetti. Gözlerini açarak bekleme odasına baktı ve kimse olmadığını görünce rahatladı. Ama acil servisin ortasında olsalar fark etmezdi.

Bunu yapmamalıydım. Biz ikimiz de...

Valerie parmağını onun dudaklarına koyarak susturdu. Bunu söyleme, lütfen. Onun yüzünü elleri arasına alarak, arzuyla derinleşmiş gözlerine baktı. Sana ihtiyacım var. İster doğru, ister yanlış olsun. Sana ihtiyacım var. Sadece sarıl bana.

Genç adam onu tekrar kollarına alırken, Valerie' nin içi titredi. Tekrar gözlerini kapatarak kendini onun güvenli kollarına bıraktı.

Colby yavaşça onun alnından öptü. Soluğu düzensiz çıkıyordu. Bu Valerie'nin hoşuna gitti. Demek ki, o da kendisi kadar etkilenmişti.

Colby'ye de söylediği gibi, Valerie o an işin doğrusunu, yanlışını düşünmek istemiyordu. Zate' bu işin bir sonu yoktu. Colby bir arada olamayacakları açıklamıştı. Valerie de onunla S'mı fikirdeydi. Ama t. kin ve mantıklı sözler, bulunduran durumda pek bir anlam taşımıyordu. Bu heyecan, bu istek ve hissettiği* bu hafiflik, bunların bir anda sona ermesini istemiyordu. Onu hala kollarında tuttuğuna göre, Colby de hayatından memnun olmalıydı. Kollarımda olman bu kadar doğal gelmemeli, dedi Colby şefkatle.

Üzgünüm. Ama değildi. Belki yakında ikisi de bu anları yaşadıklarına pişman olacaklardı.

Colby'nin kollarındayken geleceği düşünmesine gerek yoktu. Orchard Valley'e döndüğünden beri ilk kez, kendisini güven içinde hissediyordu.

Nprah yanındaydı ve Steffie de her an gelebilirdi. Üçü de birbirine bağlıydılar. Ama Valerie'nin sorumluluklarından kaçınması olanaksızdı. Diğerlerinin güvendikleri kendisiydi. Ne var ki, Valerie kendini yeterince güçlü hissetmiyordu. Aksine sarsılmış ve dengesini yitirmişti, çaresiz gibiydi... ne var ki, artık Colby vardı.

Norah seni arıyor, diye fısıldadı Colby onun kulağına.

Valerie istemeden ondan ayrıldı. Bekleme odasına doğru bakınca kardeşini gördü. Aynı anda Norah da onu gördü ve şaşkınlığını gizlemekte pek başarılı olamadı.

Valerie ayağa kalkarak, Colby'e doğru döndü ve Teşekkür ederim, dedi.

Doktor oturduğu yerden kalkmadan, ona çok anlamlı bir biçimde gülümsedi.

Norah, Valerie'yi kapıda karşılarken bir ona, bir de Colby'ye bakıyordu. Her şey yolunda mı? diye sordu.

Valerie başını salladı. Babam olabileceği kadar iyiymiş, diye mırıldandı.

Ben babamdan değil, senden söz ediyorum. Ben tabii ki, iyiyim, diye yanıtladı Valerie hiçbir şey olmamış gibi.

Ağlamaya ihtiyacım vardı ve... Colby'nin omuzunu ödünç aldım.

Norah kolunu onun beline doladı. Omuzunu mu dedin? diye sordu şakacı bir sesle, Bana çok daha fazlası gibi geldi de...

Babam neredeyse yirmi saattir uykuda, dedi Valerie endişeyle. Norah'ın bu konularda kendisinden çok daha bilgili olduğunu biliyordu. Bu çok uzun bir süre değil mi? Anesteziden çıktığını biliyorum, ama yine de endişeleniyorum.

Bugün kısa aralıklarla uyanıp uyudu, diye onu yatışırdı Norah. Durumun ciddiyetini düşünecek olursak yine de çok iyi sayılır.

Valerie'nin tek endişesi babası değildi. Saat akşamın dokuzu olmuştu ve sabahtan beri Steffie'den haber yoktu. O gün bekleniyordu ama kimse geliş saati hakkında bilgi sahibi değildi. Valerie giderek endişeleniyordu.

Yanına son girişimde babam benimle konuşmaya çalıştı, dedi Norah.

Ne dedi peki?

Norah omuzlarını silkti. Bir şey anlamadım. Bana bakarak göz kırptı. Son derece sevindirici bir haber almış gibiydi. 'Altı çocuk' dedi.

Altı çocuk mu?

Ben de anlamadım, dedi Norah. Colby'e soracaktım, ama onu da bir türlü göremedim.

Valerie bir kadın dergisini karıştırmaya başladı. Ev ve bahçeyi konu alan bir yaz sayışıydı bu.

Renkli mutfakların, taşra stili yatak odalarının, bambu teras mobilyalarının parlak fotoğraflarına baktı. Hiçbirinin gerçek olmadığını, bunların sıcak bir yuva hissini vermekten çok uzak olduğunu düşünüyordu.

Birdenbire kendisi için gerçek yuvanın orada olduğunu kavradı. Orada, Orchard Valley'de... yuva; babasının çalışma odasında, şöminenin önünde kıvrılıp güzel bir kitap okumaktı. Yuva, annesinin sevgili meşe masasının etrafında yemek yemekti.

Kendisi ise, Teksas'ın şık bir mahallesindeki apartman dairesinde yaşıyordu. Mobilyaları bir dekoratöre seçtirmişti. Evi haftada iki kez gelen bir kadın temizliyordu. Orası onun sadece uyumak için geldiği bir yerdi. Mektuplarının gelebileceği bir adresten başka bir yer değildi. O dairede anıları yoktu ve orası onun yuvası olamazdı.

Bahçecilik annesinin hobisiydi. Valerie de arasıra ona yardım ederdi. Bahçede birlikte çalıştıkları saatler en güzel anıları arasındaydı. Belki de o mutluluğu yeniden yaşama çabasıyla, Valerie evine büyük saksılar içinde bitki ve çiçekler almıştı. Ama Valerie çok sık seyahat ettiği için onları kapıcı sulayıp gübreliyordu.

www.CepSitesi.Net

Geleceğinde, bir yuva veya bahçe görünmüyordu. Colby'nin bunu işin başında görmüş olması iyiydi. Ama bu gerçek bile, birbirlerini mıknatıs gibi çekmelerini engelleyememişti. .

Valerie'nin aklı bir önceki geceye gitti. Öpüşmeleri hata olabilirdi. Ama bu, anlaşılabilir ve affedilir bir hataydı. İkisi de ruhsal açıdan bitkindi ve birbirlerine karşı koyamamışlardı. Üstelik Valerie, Colby'nin kollarında geçirdiği o dakikalardan dolayı pişman değildi.

Colby'nin ondan kaçıyor olması, onun aynı hislerini paylaşmadığını gösterdiği için genç kızı kırıyordu. Valerie ise, onunla olağanüstü anlar yaşamıştı. O zamana kadar aşkın abartıldığını sanırdı hep. Am» Dr. Colby Winston, onun bu konuda yanıldığını düşünmesine neden olan tek erkek olmuştu.

Colby'nin onu bir daha aramayacağına emin olmaya başladığı sırada, yanıldığını anladı. Norah babasının yanında görevli olan hemşireyle konuşmaya gimiş, Valerie de Colby'yi düşünmeye dalmıştı.

Ve o sırada Colby içeri girdi. Üstünde koyu gri bir takım vardı. Valerie hayatında bu kadar yakışıklı bir adam görmediğini düşündü. Ama bu, gerçek olamazdı.

Bakışları karşılaşınca bir süre öyle, göz göze kaldılar. Valerie, Merhaba, derken zor nefes alıyordu. Meslek yaşamında, birçok konuşma yapmıştı. Güçlü sesi en geniş alanlarda bile gayet rahat duyulurdu. Ama Colby söz konusu olduğunda, kendisini sınıfın önünde bir ilkokul öğrencisi gibi hissediyordu.

Valerie, dedikten sonra Colby de durup boğazını temizlemek zorunda kaldı. Tekrar başladığında, sesi mesafeliydi. Burada işim bitti ve bu akşam da bir konferans için üniversiteye gidiyorum. Gitmeden önce bir iki lokma yemek yiyecek vaktim var. Bana katılır mısın?

Memnun olurum, dedi Valerie hiç düşünmeden.

Kafeteryadan başka bir yerde yeriz diye düşündüm. Sesi biraz rahatlamış gibi çıkıyordu. Köşede çok iyi bir İtalyan lokantası biliyorum...

Harika, dedi Valerie neşeyle. Colby onu oraya İtalyan mutfağına merakından değil, hastanenin dışında bir yerde konuşmak için çağırmıştı.

Norah'a haber bıraktıktan sonra, doktorun arabasıyla hastaneden ayrıldılar. Son model kestane rengi arabada yanında otururken, Valerie onun direksiyondaki güçlü, biçimli ellerini seyretti. Kendisini ona çek yakın hissediyordu.

Restoran şık bir yerdi. Loş ışıklar etrafa sıcak bir hava veriyordu.

Özür dilemek için beni yemeğe davet etmene gerek yoktu, dedi Valerie. Sebze çorbasıyla, taze kuşkonmazlı erişte yemeye karar vermişti. Uykusu gelmesin diye şarap içmekten vazgeçti.

Özür mü? diye yineledi Colby.

Valerie kollarını kavuşturarak, ona doğru eğildi. Tam özür dilemek sayılmaz. Sen beni buraya, dün akşam olanlara üzüldüğünü söylemek için getirmedin mi? Bütün gün benden kaçtığına göre, bu gayet açık. Ama merak etme, dedi umursamaz bir edayla, Seni anlıyorum.

Bazen senin ne kadar açık sözlü olduğunu unutuyorum.

Ben her şeyin açık olmasını yeğlerim. Olanlara üzülmene gerek yok. Benim o an sana ihtiyacım vardı ve sen de oradaydın.

Diğer bir deyişle, herhangi bir erkek işini görürdü. Colby'nin kaşları arasındaki çizgi derinleşmişti.

Yoo, dedi Valerie biraz şaşırarak. Senden başkası olmazdı. Orada paylaştığımız her şey çok... tatlıydı. Ağlamama anlayışla katlandığın için sana teşekkür borçluyum.

Beni ilgilendiren ağlama kısmı değildi.

O öpücük de çok özeldi, dedi Valerie yumuşak bir sesle.

Evet, sanırım öyleydi. Ama dün gecenin o bölümünü aklımızdan çıkartsak iyi olur herhalde.

O sırada elinde bloknotuyla garson geldi. Siparişler verildikten sonra Valerie devam etti. Sen istersen olanları unutabilirsin. Ama benim için çok kolay olmayacak.

Colby bakışlarını kaçırdı. Ben de unutabileceğimi pek sanmıyorum.

İkisi de sustular. Valerie'nin dudaklarını mutlu bir gülümseme süslüyordu. Colby aradaki tılsımı bozmaya çalışmış, ama başaramamıştı.

îlBu bir şeyi değiştirmez, dedi Colby sakin ve güven veren bir sesle.

Genç adam söylediklerine inanıyordu, Valerie bu kadarını çok kesin olarak anlamıştı artık. O kişiliğini değiştiremezdi.

Bu adama aşık olmak kolaydı, ama Valerie bir ev kadını olarak hiçbir zaman mutlu olamayacağını biliyordu. Erişmek istediği ve düşlediği çok şey vardı. Onun istediği ve en iyi becerdiği şey mesleğiydi. Colby nasıl doktorluğu terk edemezse, o da kendi işini bırakamazdı.

Babanın durumu çok iyi gidiyor, dedi Colby belirgin bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak.

Valerie buna çok sevindi. Norah da kendisine sürekli aynı şeyi söylüyordu, ama bunu bir de doktorun ağzından dumak çok rahatlatıcı oluyordu.

Bana öyle geliyor ki, hepimizi şaşırtıp yüz yaşma kadar yaşayacak.

Valerie büyük mutlulukla Colby'ye baktı. Konuşmakta güçlük çekiyordu. Sana çok şey borçluyuz, Colby, diyebildi.

Colby bu sözleri geçiştirdi ve o an garsonun yemeklerini getirmesi de işine geldi. Çorba çok güzeldi.ama Valerie ancak birkaç kaşık, alabildi. İştahı kaçmıştı. Colby onun dolu tabağını ittiğini görünce sordu. Bir şey mi var?

www.CepSitesi.Net

Kız başını salladı. Hayır.

Yemeğine neredeyse dokunmadın bile. Biliyorum.

Peki neden? diye sordu Colby.

Valerie gözlerini indirdi. Seni ağlamadan nasıl terk edebileceğimi düşünüyordum, Colby. Aslında bunu şakacı bir tavırla söylemek istemişti, ama sesi çok ciddi çıkmıştı.

Bu sözler adamı susturdu. Israrlı bakışları Valerie'nin gözlerini buldu. Colby'nin içtenliği sesinden belli oluyordu. Seni sevmek çok kolay olurdu.

Ama, dedi onun yerine Valerie. Bu sözcükten nefret etmeye başlamıştı.

Ama ikimiz de bunu yürümeyeceğini biliyoruz. Haklısın, dedi Valerie inandırıcı bir tonla. Ama kalbi nedense laf anlamıyordu...

Valerie, dedi babası hafifçe gülümseyerek. Elini uzatıp kızının elini tuttu ve öptü. Seni ne zaman göreceğimi merak ediyodum.

Ben... yemeğe çıkmıştım.

Tek başına mı?

Hayır.'Babasına Colby ile gittiğini söyleyemezdi. Ayrıca konuşacak başka konular vardı. Norah hastaneye dönüşünde Valerie'ye inanılmaz şeyler anlatmıştı. Onlar yemekteyken, babası Norah'a bir hayal gördüğünü anlatmıştı. Hayal! Valerie de Norah gibi bunun nereden çıktığını anlayamamıştı.

Norah'ın bana anlattıkları nedir? diye sordu yumuşak bir sesle.

Babası tekrar gülümsedi. Ama bu sefer yorgun gözlerinde bir parıltı belirmişti. Ben öldüm biliyor musun? Bana inanmıyorsan Colby'ye sor.

Valerie, Colby'nin babasının kalbinin durup tekrar çalışması hakkında bir şeyler anlattığını anımsadı. Bunun bir mucize olduğunu söylemişti. Yaşıyor olmanın büyük bir şans olduğunu biliyoruz.

Sandığından da daha büyük. Şimdi anlatacaklarıma kardeşin kadar heyecanlanmanı istemiyorum. Ama senin daha sakin karşılayacağını biliyorum. Ben filimlerde görüldüğü gibi ölüp dirildim.

Hani o uzun karanlık tünel mi? Valerie bu olayı duymuştu.

Hayır, efendim, dedi babası kafasını sallayarak. Ben bir bahçedeydim.

Cennet bahçelerinde mi? diye sordu Valerie gülümseyerek. .

Babası onun şaka ettiğini anlamamıştı. Ağaçlara pek dikkat edemedim. Belki de bir elma ağacı vardı. Benim dikkatimi güllerle uğraşan bir kadın çekti. Annem mi? Bu soru, Valerie nasıl olduğunu anlamadan, ağzından çıkmıştı.

David gülümseyerek gözlerini kapattı. Annen ve ben uzun uzun konuştuk. Beni henüz zamanım gelmediğine ikna etti. Yeryüzünde yapacak daha çok işim olduğunu söyledi. Ben bunu duymaktan hoşlanmadım, çünkü uzun süredir onun yanma gitmek istiyordum. Baba bence...

Şimdi sen sus. Çünkü sana söyleyecek daha çok şeyim var, ve gücüm giderek azalıyor.

Peki.

Annen seni çok seviyor ve yaptıklarınla gurur duyuyor. Ama aynı zamanda, hayatını da yaşaman gerektiğini söyledi.

Bu gerçekten annesinin söylemiş olabileceği bir laftı. Aynı zamanda da, Colby ile aranızı yapmaya çalışmakla aptallık ettiğim konusunda beni uyardı. Ama...

Grace ikinizi evlendirmeye çalışmamın çok komik olduğunu söyledi. Özür dilemem gerekiyormuş. Valerie sesini çıkarmadı.

Dahası da var, diye devam etti David. Grace bu dünyaya geri dönmem için birçok neden gösterdi bana.

Seni ikna edebildiğine çok sevindim, dedi Valere onun elini okşayarak.

Babasının gözleri kapanıyordu, ama kendini zorladı. Bana Norah ve Stephanie'den söz etti.

Peki babacığım. Onları da istersen bir dahaki sefere anlat.

Şimdi açıklamak istiyorum...

Shh, hadi uyu.

Hepiniz evleneceksiniz. Annen bana üçünüzün de evleneceğini söyledi.

Tabii evleneceğiz baba. Zamanı gelince. Yakında. Çok... yakında.

Buna memnun oldum, diye fısıldadı Valerie, ama babasının onu duyduğuna emin değildi.

Demek ki, babası ölüp dirilmişti. Valerie onun anlattıklarının ne kadarına inanacağını bilemiyordu. Evlilik şu anda en son düşündüğü şeydi. Colby ile evlenmesi zeten olanaksızdı? Rovvdy Cassidy ile birlikte olmak fikrinden ise, artık vazgeçmişti.

Bana yaşamam için on iki neden gösterdi, dedi babası yarı uykuda. On iki harika neden. Valerie, onu öpmek üzere öne eğildi. Babası kirpiklerini aralayarak, yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. Evet, torunlarım. Senden, sevgili Valerie, üç tane olacak. Hem de hepsi önümüzdeki birkaç yıl içinde.

ALTINCI BÖLÜM

Sen babanla en son ne zaman konuştun? diye sordu Colby ertesi sabah. Valerie kucağında hemşirelere getirdiği elma çiçekleriyle hastaneye yeni gelmişti. Doktor da onu bekliyor gibiydi, hem de sabırsızlıkla.

Anladığım kadarıyla babam sana cennette yaşadıklarını anlatmış.

Orası cennet miymiş?

Sembolik anlamda herhalde.

Demek ki, biliyorsun, diye mırıldandı Colby. Suratı asılır gibi olmuştu.

Hiç olmazsa artık bize çöpçatanlık yapmaktan vazgeçti. Valerie adamın bu habere sevineceğini sanmıştı. Bu nedenle onun tepkisine şaşırdı.

Colby kaşlarını çatmıştı. Evet, dedi.

Benden de özür diledi.

Bak gördün mü? dedi Valerie ağzı bir gülücükle kıvrılırken. İkimiz de bu baskından kurtulduk. Ama Colby'in duymak istediği bu da değildi anlaşılan. Aynı zarçıanda senin.yaz sona ermeden evleneceğini de söyledi... ve ona derhal üç torun verecekmişsin.

Evet, önümüzdeki birkaç yıl içinde. Çok meşgul biri olacağım, öyle değil mi? Valerie babasının haberlerini ciddiye almamıştı. Onun güzel bir rüya gördüğünü düşünüyordu. Eğer bu ona moral ve yaşama gücü veriyorsa, Valerie de buna karşı değildi. Ona fazla cesaret vermemek koşuluyla inanmış görünebilirdi.

Evlense de anne olmaya hiç niyeti yoktu. Evliliğe alışmak zaten yeterince zordu. Çöcukları severdi ve eğer evlenirse, bir gün çocukları da olurdu elbet. Ama herhalde evliliğinin ikinci yılından önce değil...

Kiminle evleneceğini de söyledi mi?

Hayır. Norah'a da söylememiş. Onun altı çocuğu olacakmış. Üç kız, üç de erkek. Bütün bunlara gerçekten inanamıyorsun, değil mi?

Doktorun ağzı alaylı bir tebessümle kıvrıldı. Bu çok komik olurdu. Sadece... neyse boşver.

Hadi söyle.

Doktor pişman, omuz silkti. Bir başka hastam, daha yaşlı bir kadın da böyle bir şey yaşadı. Çok... tuhaftı.

O da geri geldiğinde çocuklarının kiminle evlenip kaç torunu olacağını biliyor muydu? diye sordu Valerie alayla.

Hayır. Colby'nin bakışı sinirliydi.

Peki ne oldu? Valerie merakını gizleyemedi.

Bazı siyasal olayları önceden söyledi.

Pek iyi anlayamadım...

Colby rahatsız olmuştu. Hastasının yaşadıklarını anlatmaya pek hevesli görünmüyordu. Onun sadece ortaokul tahsili vardı. Tarih veya'politikayla da o zamana kadar hiç ilgilenmemiş biriydi. Ama bu olaydan sonra, birdenbire dünya meselelerini çok bilinçli ve akıllı bir biçimde tartışmaya başladı. Bunun nasıl olduğunu kendi de bilemiyordu. Buna tıbbi açıdan bir açıklama getirmem mümkün değildi. Olay ikimizi de aynı şekilde şaşırtmıştı.

Peki şimdi sen ne diyorsun? Babam yaz sonundan önce evleneceğime emin.

Bunu bana da söyledi, dedi Colby. Bu mümkün mü? Yani Teksas'da sürekli çıktığın biri var mı? Ellerini arkasında kavuşturarak, koridorda ağır ağır yürümeye başladı. Yani ilişkiye girmeyi düşündüğün şu adam dışında?

Patronum, Rovvdy Cassidy... Kucağındaki buketi bir kolundan diğerine aktardı.

Şirketin sahibi mi yani?

Valerie başını salladı. Onunla her gün görüşmemize rağmen hiç birlikte çıkmadık. Yolculuk ederiz, sık sık iş yemeklerine katılırız. O da mesleğine benim kadar bağlı ve biz... iyi anlışıyoruz.

Zengin bir adam. Mesleğinde tanınmış. Kendisiyle hiç karşılaşmadık. Onu sadece gazetelerden tanıyorum. Ama anladığım kadarıyla, ideal bir çift oluştursunuz. Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek, yürüyüp gitti.

Colby, diye seslendi Valerie şaşkınlığından sıyrılınca. Arkasından koştu. Ne oldu? Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?

Kızgın değilim, dedi Colby alçak sesle. Bakışları onu delip geçecek gibiydi. Dün senin vedalaşmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Senin başka bir adamla evlenmemi nasıl karşılayacağını bilemiyorum.

Valerie'ye göre çözüm basitti. Colby onunla evlenebilirdi. Ama ikisi de bunun olamayacağını konuşmamışlar mıydı?

Peki ya sen? diye sordu Valerie. Bilmek istiyordu. Senin görüştüğün özel birisi var mı?

Evet.

Valerie boşluğa uçmuş gibi oldu. Sanki kalbi midesinin içine düşmüştü. Bu herhalde yüzüne de yansımıştı ki, Colby açıklamak gereğini duydu.

Sherry Waterman. Norah sana ondan bahsetmiştir diye düşünmüştüm.

Hemşire mi?

Colby başını salladı. Hemşirelik diploması var. Stajını da ebe olarak yaptı. Sherry'nin yeteneklerini anlatırken, sesi bir liste okuyormuşcasına anlamsızdı.

Tam... sana göre gibi görünüyor. Her ne kadar Colby'i başka bir kadınla düşünmese de, Valerie onun doğru bir seçim yapmış olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bir yıldır çıkıyoruz.

Bir yıldır mı? Valerie bu işin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı. O zaman onu daha fazla bekletmemelisin.

Ben de kendime hep aynı şeyi söylüyorum.

Valerie ne kadar tersini iddia ederse etsin bu sözler onu incitmişti. Senin adına sevindim Colby.

Sanırım, Rovvdy Cassidy de sana iyi bir eş olacaktır, Valerie.

Valerie gülümseyerek başını salladı. Sonra ikisi de arkalarını dönerek ayrı yönlerde yürüdüler. Valerie çok istediği halde dönüp arkasına bakmadı.

Valerie, ben Rowdy. Babanın nasıl olduğunu merak ettim. Çoktandır senden bir haber alamadım. En son ne zaman şirketi aramıştı? İki gün önceydi galiba. İki kocaman gün. Valerie buna inanamıyordu. İşle ilgili

www.Cebsitesi.net

sorumluluklarını ihmal etmiş, bir zamanlar o kadar önemli olan her şeyi unutmuştu.

Babam açık kalp ameliyatı oldu.

Şimdi nasıl?

Çok iyi. Son yirmi dört saat içinde büyük geliş' me gösterdi. Bu iyiliğin, onun hayata bakışındaki değişiklik olduğundan söz etmedi.

Seni burada özlüyoruz, dedi Rovvdy her zamanki rahatlığıyla. Valerie onun arkasına yaslanmış, çizmeli ayaklarını masaya dayamış, deri koltuğunda oturuşunu görür gibiydi. Rovvdy'i şapkasız ve çizmesiz hiç görmemişti. Hayata sonsuz bir enerjiyle saldıran, aşamayacağı hiçbir sorunu olmayan, sıkı çalışan, sıkı oynayan ve sıkı yaşayan bir adamdı.

Ben de orayı özledim.

Ne zaman dönebileceğin hakkında bir fikrin var mı?

Üzgünüm, ama hayır. Bana Old West Bankası işinde ihtiyacın olduğunu biliyorum...

Yoo, yoo, diye onun sözünü kesti Rovvdy. Sen bunları merak etme. Ben sadece seni özlediğimi söylemek istemiştim.

Rovvdy ondan hoşlanıyordu. Babam çiçekler için sana teşekkür etmemi istedi. Onları dün sabah aldık. Rovvdy ile ilişkileri artık değişik bir döneme giriyor gibiydi ve bu da Valerie'yi ürkütüyordu.

Aslında çiçekler senin içindi. İçini açacak bir şeye ihtiyacın vardır, diye düşündüm.

Çok düşüncelisin.

En gözde yöneticim için az bile. Çabuk gel, emi?

Gelirim. Şey, Rowdy... aradığın için teşekkür ederim.

Valerie bekleme odasına döndüğünde, Norah da gelmişti. Arayan Rowdy Cassidy idi, diye açıkladı gereksiz yere

Ona aşık mısın? diye sordu Norah birdenbire. Sanki Dr. Winston'la aranızda bir şeyler başlıyor gibi gelmişti bana, ama... sözünü bitirmedi.

Colby, Sherry Waterman'la birlikte. Valerie aldırmaz görünmek için özel bir çaba gösteriyordu.

Farkındaysan ben sana Sherry'den hiç söz etmedim. Bunun da bir nedeni var tabii.

Öyle mi? diye omuz silkti Valerie. Ben de düşünmüştüm ki, yani Colby bahsetmiş olacağını sanıyordu, Veya bahsetmiş olman gerektiğini düşünüyordu.

Bu konuyu daha önce de kardeşine sormak istemiş, ama belki de cevabı bilmek istemediğinden, vazgeçmişti.

O ikisi bir yıldan beri görüşüyorlar. Eğer Colby ciddi olsaydı, çoktan Sherry'ye evlenme teklif ederdi. Sherry ondan ümidini kesti. Her ne kadar Colby henüz bilmiyorsa da, duyduğuma göre Sherry başkasıyla çıkıyor. Ben

www.CepSitesi.Net

de ona hak veriyorum. Norah hemen ekledi. Deli gibi sevdiği bir adamın ilgisizliği kadar insanı sinirlendiren bir şey herhalde yoktur.

Valery, Haklısın... derken düşünceliydi.

Sorumu yanıtlamadın, diye bastırdı Norah. Rovvdy'den ne haber? Onu seviyor musun?

Valerie yine omuzlarını silkti. Duygularından emin olmadığı için patronu konusunda rahatsızdı. Hem evet, hem hayır.

Colby'e benzemeye başladın. Sherry de sevgi dolu, iyi kalpli bir kadın. Colby'nin aradığı tüm niteliklere uygun ama...

O zaman onu durduran nedir?

Sanırım Colby ondan sıkılıyor. Yanlış anlama, Sherry renksiz bir insan değil. Aslında Sehrry ile ben birbirimize çok benziyoruz. O da benim gibi ev meraklısı ve küçük şeylerle yetinebilen bir insan. Onun hareketli bir sosyal yaşama veya şık giysilere özlemi yok. Evde oturup video seyretmeyi, dünyanın en lüks lokantasında yemek yemeye tercih eder.

Anlıyorum.

Ama sen Colby'e çok daha uygunsun.

Ben mi? Valerie'nin sesi hayret doluydu. Norah biraz önce Colby'nin aradığı kadın tarif etmişti ve bu tarif, hiç de ona uymuyordu.

İkiniz bir aradayken havada kıvılcımlar uçuşuyor.

Öyle mi?,

Evet, öyle!

Ama biz başka türlü düşünüyoruz. Birbirimizden hoşlandığımız doğru, ama bu bir yere varamaz. Valerie saatine bakarak gitmek için bir bahane yarattı. Bçn babama bakmaya gidiyorum.

Norah'ın gülüşü çok anlamlıydı. Pekala, git bakalım.

David Bloomfield'in rengi düzelmişti ve en büyük kızını görünce, neşeyle gülümsedi.

Günaydın, baba,'* dedi Valerie de neşeli bir sesle ve babasını öptü.

Valerie, dedi babası elini ona uzatarak. Dinle yavrum, bütün zamanını hastanede geçirme. Bugün biraz güneşe çık. Rengin soldu.

Ama...

Sana iyi gelecek. Artık burada yayları fırlamış bir kanapede uyumanı da istemiyorum.

Elma ağaçlarının ilaçlanması yeni başlıyordu. Valerie bahçede çalışan işçilerin seslerini duydu. Bu sesler ona yıllar öncesinin anılarını geri getirmişti. Ağaçlar arasında koşuşunu, alçak dallara tırmanışını ve ülkesini tepeden süzen bir prenses gibi orada oturuşunu... Orchard Valley gerçekten büyülü ve zamanın dışına taşmış bir kasabaydı.

Dün gece hastanede değildim, diye babasına cevap verdi. Orchard Valley onun yeryüzünde en çok sevdiği yerdi, ama burada yaşamak onu

doyuramazdı. Hayır, onun geleceği Teksas'daydı ama bir üzüntüsü vardı: Colby.

Evet, duydum, diye cevap verdi babası. Colby söyledi.

Valerie onun yüzünü dikkatle inceledi. Ne bulmayı umuyordu? Bir işaret, babasının aklından geçenlerin bir belirtisi, veya Colby'nin... ama hiçbir şey göremedi.

Ee, doktorumuz ne dedi?

Pek bir şey demedi.

Benden söz etti mi? Bu soru düşünmeden ağzından dökülüvermişti.

Pek ettiğini söyleyemem. Bu seni düş kırıklığınamı uğrattı?

Tabii ki, hayır.

Bana senden söz etmesi için bir nedeni mi var? Valerie konuyu açtığına pişman olmuştu. Bildiğim kadarıyla, hayır.

Bu cevap adamı güldürdü, Demek doktorumu beğeniyorsun.

Sana çok iyi davrandı, diye onayladı Valerie. Ben kendimden bahsetmiyorum, dedi David terslenerek. Senden söz ediyordum. Onu çekçi buluyorsun, değil mi Valerie? Duygularını gizlemeyi hiç öğrenemedin sen.

Beni daha çok çeken birine bugüne kadar rastlamadim, dedi Valerie açıklıkla. Babasını aldatmaya kalkışmasına gerek yoktu, çünkü adam onu çok iyi tanırdı ve herkesten daha iyi anlardı...

Peki o ne hissediyor? diye sordu babası.

Valerie başını iki yana sallamadan önce bakışlarını indirdi. Yürümez. İkimiz de bunun farkındayız. Babasının kendisiyle tartışacağını sanıyor, hatta bunu istiyordu. Onun kendisine hata yaptığını ve sevgisinin her şeyi halledeceğini söylemesini bekliyordu. İkisinin farklı olmalarının, yaşama bakış açılarının değişik olmasının bir şey değiştirmeyeceğini duymak istiyordu; Paylaştıkları aşkın dışında hiçbir şeyin önemi olmadığı gibi şeyler. Ama babası hiçbir şey söylemedi.

Cesaretin: kaybeden Valerie hemen vedalaşarak odadan çıktı. Koridorun ucunda başka bir doktorla konuşmakta olan Norah'ı gördü. Kardeşinin onu fark etmemesine sevindi. Kendi başına kalıp düşünmek istiyordu.

Farklı kişiliğe sahip iki kişinin birbirlerini sevip, bir arada olabileceklerinin en iyi örneği kendi anne ve babasıydı. Karşılaşıp aşık olmalarının hikayesi çocukken dinlemekten bıkmadığı bir peri masalı gibiydi.

Babası Kore Savaşı'nda çarpıştıktan sonra üniversiteye giderek iş idaresi okumuş ve rüyalarını gerçekleştirerek, kısa zamanda çok para kazanmıştı. Ama daha sonra onu yatağa düşüren ateşli romatizma yüzünden de neredeyse hayatından oluyordu. Hastanede yattığı sırada, tanıştığı hemşireye daha ilk görüşünde aşık olmuş ve kızın onun evlenme teklifini kabul etmeyebileceği aklına bile gelmemişti.

Oysa Grace'yi evlenmeye ikna edebilmek için aylarca peşine düşmesi gerekmişti. David'e aşık olmasına rağmen, Grace korkmuştu. O sade bir yaşama alışık, bir rahip kızıydı. David ise, otomasyon teknolojisine sanayide yenilikler getirmiş bir iş adamı... Aslında Grace evlilikten çekinmekte haklıydı. Ama yıllar geçtikçe, sevgileri tüm kuşkuları yenmiş ve Grace'nin ölümüne kadar uyum içinde birlikte yaşamışlardı.

Ne var ki, kendi aşk öyküsünün bir peri masalı gibi sonuçlanması olanaksızdı. Babası da bunun farkında olmalıydı, ki bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Valerie karşıdan gelen kırmızı arabayı gördüğünde, babamın çalışma odasında, dosyalarını düzene koymakla meşguldü. Bir an Colby'nin geldiğini umdu, ama sonra onun arabasının kahverengi olduğunu anımsadı. Yine de kapıya koştu.

Gelen Charles Tomaselli'ydi. Yorgun ve sinirli görünüyordu. Stephanie'den haber var mı? dedi selam bile vermeden.

Kızkardeşinin hala ortaya çıkmamış olması Valerie'yi de düşündürüyordu. Yapabileceği her şeyi yapmış, Roma'daki elçiliği bile aramış, ama bir sonuç alamamıştı.

Hiçbir haber yok. Ona ne olduğunu anlamıyorum.

Ne kadar gecikti?

Valerie bir an düşünmek zorunda kaldı. Son günlerde zaman kavramını yitirmişti. Onunla en son Norah konuştu, diye açıkladı. Dur bakayım, bu babamın ameliyatından hemen önceydi. O zaman yirmi dört saat içinde evde olacağını söylemişti.

Kırk sekiz saat önce yani.

Valerie onun bunu kendisine hatırlatmasına sinirlendi. Tokyo üzerinden geliyor, dedi.

Tokyo mu? Oregon'a Tokyo'dan geçerek mi geliyor.? diye sinirli sordu Charles.

Başka bir seçeneği olduğunu sanıyorum. Onun nerede olduğunu soruşturman gerekmez mi?

Soruşturdum. Başka arayabileceğim yerler aklına geliyorsa, oraları da memnuniyetle ararım.

Charles terasın merdivenlerine oturarak, kollarını dizlerine dayadı. Doğrusunu istersen, Valerie, dedi. Onu çok merak ediyorum. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olmalıydı.

Merak etme, Charles, dedi bir süre sonra. Onun iyi olduğuna eminim.

Nereden biliyorsun? Charles arkasına dönmüş, ona bakıyordu.

Sadece... biliyorum.

Charles ayağa kalkarken, gözü yoldaydı. Haklı olduğunu umuyorum, Valerie, dedi. Umarım haklısmdır.

, Yarım saat sonra Norah eve geldi. Canlı ve neşeliydi. Babamın bu kadar kısa süre içinde iyileşmesine inanamıyorum, dedi.

Valerie yemek için hazırladığı karides salatasını dolaptan çıkardı. Salata yapmasını çok iyi bilirdi. Bir de peçete katlamasını.

Geldiğinden beri ilk kez gününün çoğunu evde geçirmişti. Buna ihtiyacı vardı.

Yarın tekrar çalışmaya başlıyorum, dedi Norah. Hastanede her zamanki gibi eleman eksikliği var. Hem de sık sık babama uğrayabilirim. Çalışmaya başlamam senin için fark etmez değil mi?

Tabii ki, hayır.

Bu akşam çok sessizsin. Bir şey mi oldu?

Yoo, yok bir şey. Norah'ın, Steffie'nin gecikmesine üzülmesini istemiyordu.

Colby seni sordu.

Valerie içinin karmaşık duygularla kasıldığını hissetti. Colby'nin onu sorması hem hoşuna gitmiş hem de korkutmuştu.

Bir de bana Rovvdy Cassidy hakkında ne bildiğimi sordu.

Valeri'nin iştahı kaçmıştı. Çatalını masaya bırakarak sordu, Ne anlattın ona?

Gerçeği. Yani adamla hiç tanışmadığımı, ama babamın onu çok beğendiğini anlattım. Belki senin haberin yoktur, ama sen orada çaışmaya başladığından beri babam şirketi izliyor. Rowdy'nin bir dahi olduğunu düşünüyor. Ama nedense, Colby'nin duymak istedikleri bunlar değildi gibi geldi bana.

Vern'in marketinde karideste ucuzluk vardı, dedi Valerie birden konuyu değiştirerek.

Galiba Colby'den söz etmek istemiyorsun. Valerie sırıttı. Kardeşi okulu boşuna en yüksek dereceyle bitirmemişti.

Bu gece bir yere gidiyor musun? diye tekrar söze başladı Norah.

Hastaneye gidip babama bakmak istiyorum, başka planım yok. Neden sordun?

Norah omuz silkti. Belki yanılıyorum, ama bana sanki Colby seninle konuşmak istiyormuş gibi geldi. Telefon edebilir.

Norah haklıydı.

Valerie hastaneden dönünce, kardeşinin oda kapısına iliştirdiği notu gördü. Colby aradı. Sabah tekrar arayacak.

Valerie mesajı karışık duygular içinde okudu. Sevinçle korku yine yanyanaydı. Hiç olmazsa o gece için her şeyi unutmaya karar verdi... aşk Colby... gelecek. Uyuyup, tüm düşüncelerinden uzaklaşmak istiyordu.

Ama uzun süre yatağında döndükten sonra uzanarak başucundaki lambayı yaktı, gözleri kapanıp elindeki dergi kayıp düşünceye kadar okudu.

www.CepSitesi.Net

Colby davetsiz bir misafir olarak rüyasından hiç eksik olmadı.

‘Beni unutamayacaksın, öyle değil mi?’ diye soruyordu.

Valerie rüyasında bile cevap veremiyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Başını tekrar önüne çevirdiğinde, Colby bir anda kaybolmuştu. Çaresizlikle bağırınca, kendi sesinin gürültüsüyle uyandı. Yatağın içinde oturmuş, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Aşağıdan sesler geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Yataktan fırlayarak sabahlığını kaptı.

Merdivenlerin başından aşağı bakınca, hem ağlayan hem gülen Norah T gördü. Yerde duran yıpranmış bir valizin üstüne deri bir paketle bir şemsiye atılmıştı.

Steffie! diye heyecanla bağırarak merdivenlerden aşağı koştu. Kardeşi eve gelmişti...

YEDİNCİ BÖLÜM

Colby, David Bloomfield’in ayak ucundaki raporu okuyarak, son gelişmeleri izlerken, hastasının keyifle sırıttığının farkındaydı. Bakıyorum bu sabah epey iyileşmişsin, dedi neşeyle.

David’in tebüssümü iyice yayıldı. Her gün kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Burada daha ne kadar hapis tutacaksın beni? Artık eve gitmek istiyorum.

Bir hafta daha, diye cevap verdi Colby raporu tekrar yerine asarken. Belki de daha az. Senin durumuna bağlı.

Bir hafta mı! diye itiraz etti David. Yoksa günde iki kez Valerie’yi görebilmek için mi beni burada tutuyorsun?

Colby tam sinirlenerek doktorluğunu savunacaktı ki, adamın ona takıldığını anladı. Hastası çok eğleniyordu.

Seni bu sabah yoğun bakımdan çıkartıyorum, dedi. Ama önce seni bir kalkıp yürütelim bakalım.

Ben kalktım bile.

Colby şaşkınlıkla tekrar rapora baktı. Orada böyle bir kayıt yoktu.

Ama kimseye haber vermedim. Biraz başım döndü. O yüzden yatağın etrafında dolaştım. Çok uzun bir yol sayılmaz, ama beni çok yordu.

Bir daha yanında kimse yokken bu yataktan kalkmayacaksın, anlaşıldı mı? dedi Colby sert bir sesle.

Tamam, tamam. David, Colby’yi süzerek devam etti. Şu benim en büyük kız, Doktor, bir tablo kadar güzel, değil mi?

Colby ona yüz vermedi. Az sonra bir hemşire yollayacağım. Akşama kadar koridorun sonuna gidebilecek hale geleceğini sanıyorum.

Duyduğum kadarıyla, Rovvdy Cassidy günde birkaç kez arıyormuş onu.

Bu ismi duyunca Colby kaskatı kesildi. Kendi kendine kızın o adamla daha mutlu olacağını söylüyordu. Çünkü ikisi de aynı görüşleri, aynı hırsları

ve aynı inançları paylaşıyorlardı. Birlikte iş dünyasını dize getirebilirlerdi. Rovvdy'nin Valerie'ye, amaçlarına erişmekte büyük faydası olurdu. O hiçbir zaman bir kasaba doktorunun karısı olarak mutlu olamazdı. Bunu o da biliyordu, kendisi de. Yine de bu gerçeği kabullenmek ona zor geliyordu.

Kendisini hiçbir zaman romantik biri olarak görmemişti. Lise ikiye geçtiğinden bu yana mesleği yaşamına hakim olmuştu. Çok sevdiği dedesi kalpten ölünce, Colby doktor olmaya karar vermişti. O andan itibaren de tüm yaşamını bu amaca doğru yöneltmişti. Sadece bir yıldan beri evlenmek ve bir aile kurmak ihtiyacını hissetmeye başlamıştı.

Bu istedğini yerine getirebilmek için, sistemli bir biçimde işe girişmişti. Önce kendi istek ve gereksinmelerinin bir listesini yapmış, sonra da etrafındaki bekar hanımları inceleyerek, Sherry Waterman ile çıkmaya karar vermişti. Onunla ilişkileri yürümezse, listedeki ikinci isim Norah Bloomfield idi.

Ama Sherry ile ilişkileri yürümüştü. En azından başında. Kız içten, sempatik tavırlarıyla onu mutlu etmişti. Sorunlar daha sonra ortaya çıkmaya başladı. Kızın her yapacağını önceden kestirebiliyordu. Hayat arkadaşından bekleyebileceği tüm niteliklere sahip bu kızdan... sıkılmıştı. Artık bu derecede tatlı ve hanım hanımcık birini istediğine emin değildi.

Kendine çizdiği programa göre, şimdiye kadar evlenmiş olması gerekiyordu. Ama evlenememişti.

Üstelik, çekici bulduğu tek kadın Valerie Bloomfield idi. Ama biraz aklı olan herkes ikisinin uyuşmasına imkan olmadığını anlardı.

Kalp krizinden çok önce, David Bloomfield her fırsatta büyük kızından söz etmeye başlamıştı. Valerie ile tanıştığında, Colby artık onun adından bile bıkmıştı. Onu biraz olsun bile beğeneceği aklından geçmiyordu. Ne var ki, ilk gördüğü andan beri kalbi de kafası da zıvanadan çıkmıştı.

İkisi de bu olayı fazla ciddiye almadan, bu saçmalığa bir son vermenin zamanı gelmişti.

Cassidy, Valerie'ye iyi bir eş olur, dedi umursamaz bir tavırla. Valerie'nin babasının, kıza karşı hissettiklerini anlaması hiç işine gelmiyordu. Adamın gözünden ise hiçbir şey kaçmıyordu.

Olacaktır da, dedi David hiçbir şey olmamış gibi. Benden iyi kimse bilemez bunu. Yine sırıtıyordu.

Colby'nin göğsü sıkıştı. Öfkesi yüzeye çıkmak üzereydi. David son günlerde o 'ölüpdirilmek' diye adlandırdığı rüyasından söz etmiyordu artık. Ama kulağına geldiğine göre, adam hala kızının çok yakında evlenmesini bekliyordu. Aklındaki damat adayı da Rovvdy Caşsidy olmalıydı.

Allah kahretsin, o da bunu istemiyor muydu zaten?

Stephanie geldi, diye devam etti David. ''Onu bir ara gördüm. Yorgun gözlerime ilaç gibi gelen bir görüntü sergiliyordu.

Colby başını salladı, ama aklı hala Valerie'nin Rovvdy Cassidy ile evlenmesindeydi. Bu fikre bir an önce alışsa iyi olurdu, çünkü bu evlilik herhalde kısa bir zamanda gerçekleşecekti. Sherry'yi hemen o gün arayarak, ilişkilerini güçlendirmeye karar verdi. Ne kadar güç olursa olsun, Valerie'den uzak durmaya kararlıydı.

En iyi niyetle yapılan planlar bile bozulabilir, diye düşündü Colby yoğun bakımdan çıktığında. Çünkü Valerie koridorda durmuş onu bekliyordu. Her zamanki gibi onu görünce içi açıldı. Klasik duygulardı belki ama Valerie ile beraberken bunları hissetmemek elinde değildi.

Birbirlerine destek olmuşlardı. Birlikte geçirdikleri bu anları düşünürken, Colby bu ilişkinin yalnızca cinsel çekime dayanmadığını anladı. Valerie, zeka olsun ruhsal güç olsun, sevdiklerine bağlılığı olsun birçok açıdan onun dengiydi.

O günden beri Colby onunla her birlikte oluşunda kendisini şaşırtan bir coşku ve sevinci bir arada yaşıyordu. Bu da onun Valerie ile giderek daha çok birlikte olmak isteğini kamçılıyordu. Oysa, sürdürülmesi olanaksız bir ilişkiye girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

‘‘Beni mi görmek istedin? diye sordu Valerie gözlerinde bir beklentiyle.

Colby kaşlarını çatarak başını salladı. Yoo. Norah dün gece bana bıraktığı notta senin aradığını yazmış.

Ha, o mu? Önemli değil. O telefonu ettiği için şimdi pişmanlık duyuyordu. Uzun ve yorucu bir günden sonra onun sesini duyabilmek için bir bahane yaratmıştı.

Sadece sana babanı bugün yoğun bakımdan çıkartacağımı söylemek istemiştim, dedi aceleyle. Mucizevi bir iyileşme gösterdi. Böyle giderse, bir hafta içinde hastaneden çıkar.

Valerie'nin gözleri sevinçle parladı. Bu harika bir haber! Her şey bir anda oluyor. Duydun mu bilmiyorum, ama dün gece Steffie geldi.

Evet, duydum. Colby onu inceledi. Genç kız baş ka bir şey söylememekle birlikte, endişeli görünüyor du. Kardeşinden söz ederken, kaşları bir an için ça tılmıştı.

Kardeşine bir şey mi oldu?

Valerie'nin gözleri hayretle açıldı. Evet, az önce tuhaf bir şey oldu. Bekleme odasında oturmuş, gazeteyi okurken, birden ayağa fırlayarak, ‘okudun mu bunu’ diye sordu ve ben cevap verene kadar, gazeteyle birlikte yok oldu. Steffie'yi hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Ona ne olduğunu anlamadım, ama bunun Charles Tomaselli ile bir ilgisi olduğunu seziyorum. Sana sonra bunu anlatacağından eminim.

Ben de öyle, ama içimden bir ses bütün bunların, Charles'in babamın yardımıyla yazdığı makaleyle bir ilişkisi olduğunu söylüyor. Zaten ikisi hiç

geçinemezler. Hiçbir zaman geçinemediler. Aslında bu beni biraz şaşırtıyor. Çünkü önceleri Steffie'nin bu çocuktan hoşlandığını sanırdım.

Colby bir kahve içmeyi önermek isteğine karşı koydu. Valerie söz konusu olunca bunu sık sık yapması gerekiyordu. Genç kız Teksas'a dönene kadar dayanmalıydı. Teksas'a ve Cassidy'ye... ait olduğu yere dönene kadar...

Valerie, dedi Steffie, Valerie'nin odasının kapısında durarak. Bir dakika zamanın var mı? Tabii var. Valerie yatağında oturmuş bir şey okuyordu, ama aklı incelemek istediği yeni bilgisayar teknolojisinde değildi. Düşünceleri sık sık Colby'ye kayıyordu. Bu nedenle kardeşinin ziyaretine çok sevinmişti.

Steffie içeri girerek Valerie'nin yatağının kenarına oturdu. Bu sabah kendimi rezil ettim, diye itarf etti yere bakarak.

Valerie bir açıklama bekledi, ama kardeşi başka ayrıntı vereceğe benzemiyordu. Merak etti, ama karışmak da istemiyordu.

Charles'e rezil oldum, dedi Steffie. Yukarı çektiği dizlerini kollarıyla sararak devam etti. Bu ilk kez de d£ğil. Onunla bir daha hiç konuşmamaya yemin etmiştim, ama eve gelir gelmez kendimi yine aptal yerine koydum.

Valerie elindeki dergiyi yatağa bırakarak, O seni çok merak etti, dedi.

Sen onunla konuştun mu? Ne zaman? Ne dedi?

Steffie başını kaldırmıştı. Uzun siyah saçları sırtına dökülürken, kapkara gözleriyle Valerie'ye bakıyordu. Steffie yirmi dört yaşındaydı, ama on altı gösteriyordu. Özellikle böyle utandığı ve kendinden emin olmadığı anlarda.

Epey oldu. Eve geldiğim günlerde Charles seni sordu. Sonra da gecikince, merak etti. Hatta bir yerlerden soruşturdu. Norah da ben de babamla o kadar meşguldük ki, senin gecikmeni gereği kadar düşünecek vaktimiz olmadı. Ama o çok merak etti.

Herhalde eve bir an önce dönüp bir aptallık yapmamı bekliyordu. Ben de yaptım.

Valerie kardeşinin haksızlık ettiğini düşünüyordu. Ama Charles bize o kadar iyi davrandı ki, diye itiraz etti.

Sana ve Norah'a demek istiyorsun. Onun anlaşamadığı benim. Steffie derin bir iç çekerek, İnsan aşık olduğunu... ama gerçekten aşık olduğunu... nasıl anlar? diye sordu.

Bu soruyu Valerie değil, anneleri cevaplamalıydı. Çünkü Valerie daha Colby ve Rovvdy ile kendi ilişkilerini bile çözememişti. Anlayamıyordu; iş konusunda, rakiplerinden önce davranıp, piyasanın en iyi anlaşmalarını bağlayabiliyordu, ama kimi sevip kimi sevmediğini anlayamıyordu.

Keşke bu soruyu ben de cevaplandırabilseydim, dedi alçak bir sesle.

Ben aşk hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Senin beni aydınlatabileceğini umuyordum. Steffie kaşlarını çatarak, Yani bunu gidip Norah'a mı sormamız gerekecek? diye sordu.

Olmaz öyle şey, diyen Valerie gülmeye başladı. Komik olan nedir? Bak Valerie, şimdi ne şakanın ne de gururun sırası. Eğer Norah bu konuda bizden çok şey biliyorsa, ki bu mümkündür, o zaman onun en küçük olduğunu unutarak gidip soralım.

Norah'a bunu sormamız imkansız!

Bu kez Steffie'de gülmeye başladı. Çünkü iki kardeşin paylaşabiliceği ender anlardan birini yaşıyorlardı.

Mektuplarından, patronuna aşık olduğun anlamını çıkartmıştım. Bunu açıkça yazmadın ama çok sık görüşüyorsunuz gibi geldi bana.

Galiba, ona aşık olmak üzereyken Colby'ye rastladım.

Babamın kalp doktoru mu?

Valerie başını salladı. Buraya ilk döndüğüm günlerde, babam ölümü bekliyordu. Daha doğrusu ölmeyi istiyordu. Buraya bir türlü gelememek senin için bir karabasandı herhalde, ama dönemeyişin bir bakıma iyi oldu. O sırada babamı hayata bağlayan tek şey buydu. Konuyu değiştirme. Colby'yi anlatıyordun. Olay babamın çöpçatanlığıyla başladı. Bu girişimi ben komik, Colby ise sıkıcı buluyordu. Ama sonra aramızda bir kıvılcım olduğunu fark ettik. Bunun bir kıvılcımdan çok bir meşaleye benzediğini söyleyemezdi tabii.

Eğer Colby'ye aşıksan, neden ağlayacakmış gibi bir halin var?

Çünkü ikimiz de bu işin yürümeyeceğini biliyoruz. O arasıra Portiand Üniversitesi'nde konferans veren bir kasaba doktoru. Her yerde çalışabileceği halde, burada kalmak istiyor.

Ama sen istemiyorsun.

Ben burada mutlu olabileceğimi sanmıyorum, dedi Valerie umutsuzca. Artık olamam. Ve tabii başka problemler de var.

Ama birbirinizi gerçekten sevseydiniz, bu sorunların üstesinden gelebilirdiniz.

İşte sorun da bu ya. Ben bunun gerçek aşk olup olmadığını bilmiyorum. Sarfırım Colby de bilmiyor. Bilseydik her şey daha kolay olurdu. Onu çok çekici buluyorum. Ama bu benim tüm amaçlarımdan vazgeçmem için yeterli bir neden mi? Mesleğimi mi bırakayım? Bilmiyorum, Steffie. Kafam karmakarışık. Nasıl karar vermeli? Ve eğer şirketten ayrılıp burada bir iş bulsam, beş yıl sonra pişman olmayacağım ne malum? Onun beş yıl sonra bir ev kadınıyla evlenmiş olmaktan pişmanlık duymayacağını da bilemeyiz tabii. Aslında istediği o tip birisi. Hem üstelik, ben Colby'yi gerçekten seviyor olsam bile, onun beni sevdiğini nereden bilgyim?

Keşke annem burada olsaydı.

Ah keşke olsaydı, Steffie. Keşke olsaydı. Valerie, Colby'yi birkaç gün hiç görmedi. Babasının sağlığı düzeldikçe, hastanede geçirdiği zaman azalıyordu. Böylece birbirlerine rastlama olasılığı da düşmüştü. İşini evden

halletmeye çalışıyordu. Evde oturmak ona korkularını unutturmuş, sinirlerini yatıştırmıştı.

Teksas'a dönme zamanı da yaklaşıyordu. Krizi atlatmışlardı; Orchard Vadisi'nde kalmakla, ikinci bir kriz yaratmak üzereydi. Şirketinin, Ro\vdy Cassidy' nin ona ihtiyacı vardı. Çok önemli bir iş seyahatini kaçırmıştı bile. Rovvdy her ne kadar gerektiği kadar orada kalmasını söylüyorsa da, onu beklediğini de belirtmişti.

Valerie artık evde kalma gerekçelerini birer birer yitiriyordu. Babası kısa bir zamanda hastaneden taburcu edilecekti ve kızkardeşler, Colby'yi de içeren bir kutlama planlıyorlardı.

Colby'nin bu daveti kabul etmesi Valerie'yi şaşırtmıştı, ama bir o kadar da sevindirmişti. Onu adamakıllı özlemiş, aklından çıkaramamıştı. Acaba Colby de onu düşünüyor muydu?

Bütün gün kendini liseli bir kız gibi hissetmişti. Babasının eve dönüşü onu çok heyecanlandırıyordu. Hele onu eve Colby'nin getireceğini düşündükçe.

Norah bütün öğleden sonrayı mutfakta geçirdi. Valerie'nin mutfaktaki becerileri salata yapmak ve peçete katlamakla sınırlı olduğundan, bu iki işle birlikte sofra kurmak görevi ona verilmişti.

Saat kaç? diye seslendi Steffie mutfaktan.

En iyi takımlarla sofrayı kurmakta olan Valerie antika saate bir göz attı. Beş.

Gelmelerine yarım saatten az kaldı.

Sesinde bir panik mi seziyorum? diye dalga geçti Valerie.

David Bloomfield'in baş yemeği et ve patatesti. Ama bütün bunların artık değişmesi gerekiyordu. Colby çok kesin konuşmuştu. Bundan sonra David kolestrolü düşük, kepekli yiyeceklerle ciddi bir perhize girecekti.

Sofra hazır.

On beş dakika sonra salonun penceresinden yaklaşmakta olan kahverengi arabayı görerek, Geldiler! diye bağırıp onları karşılamaya koştu.

Babasının eve gelişi bir mucizeydi. Bir ara onu kaybedeceğine inanmıştı. Şimdi de babasına ikinci bir fırsat verilmişti. Kalbi minnetle doluydu. Doğrusu bu kadar iyi bir sonucu hiç ummamıştı.

Steffie ile Norah da ona katıldılar. Colby arabadan inerek, David'e yardım etmek üzere kapıyı açtı. Valerie aşağı koşup babasına yardım etmekten kendini güçlükle alıkoydu. Ameliyattan beri geçen sekiz gün içinde babası ne kadar iyileşirse iyileşsin, hala zayıf ve solgundu. Ama kızlarına bakarken gözleri gurur ve mutlulukla parlıyordu.

David, Colby'ye dönerek, Valerie'nin duyamadığı bir şey söyledi. Söylediği her neyse, doktorun dönüp Valerie'ye bakmasına neden oldu.

Bakışları bir an karşılaştı. İkisi de suçüstü yakalanmış gibi gözlerini kaçırdılar

Maalesef, yemek henüz hazır değil, dedi Norah babasının şömine yanındaki yatar koltuğa oturmasına yardım ederken.

İki haftadır güzel bir yemeğe hasret kaldım, diye homurdandı David. Hastane yemeğini hiçbir zaman sevmedim. Umarım güzel yemekler yapmışsındır.

Yaptım tabii, dedi Norah, Valerie'ye gülümseyerek. Babaları herhalde haşlanmış somon!, salata ve pilav yemeyi beklemiyordu. Ama sağlıklı yemeklere alışmak zorundaydı.

İstediğin bir şey var mı, baba? diye sordu, Valerie.

Bahçeye kadar inip, Howard orada mı, bir bakıver, olur mu?

Tabii, ama şu anda bahçeleri düşünüp üzülmeni istemiyorum.

Üzülmüyorum. Sadece ben yatarken neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Söz veriyorum, kendimi yormam. Buna Colby de izin vermez zaten. Üç kez beni ölümden kurtardı. Artık onun bu emeğini boşa çıkartamam, değil mi

Valerie güldü. Pekala, gidip Hovvard'a bakayım. Colby, dedi David bir imparator edasıyla parmağını kaldırarak, Sen de onunla birlikte git. Bahçeye yalnız inmesini istemiyorum.

Bunun, ikisini bir araya getirmek için ortaya atılmış bir bahane olduğu çok açıktı, ama ikisi de ses çıkartmadılar.

Colby onun arkasından gelirken, Gelmene gerek yok, dedi Valerie. Ben emeklemeye başladığımdan beri bu bahçelere gider gelirim. Kaybolmam mümkün değil.

Biliyorum.

Babam sadece bizim yalnız kalmamız için uydurdu bunu.

Bunu da biliyorum. Bunu yapacağını bana kapıda söylemişti.

Ama neden?

Bu açık değil mi?

Evet, ama... Babası neredeyse onunla Colby' nin düğün tarihini bile ilan etmişti. Bu fikirden de çok hoşnut görünüyor, onların evlenmesine kesin gözüyle bakıyor gibiydi.

Nasılsın? diye sordu Colby. Akşam güneşinde, muazzam bahçenin batısına doğru yürüyorlardı. Malzeme depoları ve büro o tarafta olduğundan, Hovvard'ı bulabilecekleri en makul yer de orasıydı.

Ben iyiyim. Sen nasılsın? Valerie gerçekle yarı gerçek arasında bocaladıktan sonra gerçeği seçti. Seni özledim.

Duyduğum kadarıyla patronun her gün arıyormuş, dedi doktor.

Duyduğuma göre bu hafta içinde Sherry Waterman'ı yemeğe götürmüşsün, diye cevap verdi Valerie.

Bir yararı olmadı, diye mırıldandı genç adam. Bütün gece onun yerine seninle beraber olmayı düşündüm. Duymak istediğin bu muydu?

Valerie bakışlarını yere doğru çevirdi. Hayır, ama bunu duyduğuma sevindim.

Bu yürümeyecek.

Ne yürümeyecek?

Sen... burada oluşumuz.

Burada mı? Gelmek zorunda değildin ki. Ben yolumu bulabileceğimi sana söyle...

Sizin şirketin hisseleri geçen hafta iki dolar yükselmiş. Colby laftan lafa atlıyordu.

Bu harika, dedi Valerie. Rovvdy'nin çok sevindiğine eminim.

Senin de sevinmen gerekmez mi?

Hissedar olarak sevindim tabii. Ama şimdi bunun ne ilgisi var?

Senin yerin Houston. Rovvdy ve milyonlarının yanı.

Rovvdy de ona aynı şeyi söyleyip duruyordu. Belki aynı kelimelerle değil, ama onu Teksas'a geri istiyordu. Kendi yanına. Onu ne kadar özlediğini hatırlatmadığı tek bir gün yoktu. Rovydy romantik bir adam değildi, süslü şeyler söylemesini bilmezdi. O da Valerie kadar açık sözlü bir adamdı. Onu özlediğini, birlikte olmayı ve onunla konuşmayı özlediğini söylüyordu.

Ne zaman dönüyorsun? diye sordu Colby.

Valerie birden yalnız kalmalarının tamamen bu amaca yönelik olduğunu anladı. Babasını entrikalarına uyarak buraya onunla gelmesi hep bu yüzdendi. Genç kızın hayatından ve Orchard Valley'nden çıkıp gitmesini istiyordu.

Yakında, diye söz verirken sesi ıstırap doluydu. Bunu kendisi de fark edince, kaçmak isteğiyle, adımlarını hızlandırdı.

Valerie, dedi Colby arkasından.

Yo, hayır, lütfen, anlıyorum... haklısın. Ben... sözünü bitirmesine fırsat kalmadı. Colby onu kolundan yakalayarak kendine çevirdi ve kolları arasına aldı. Sonra onun kollarını kendi boynuna doladı ve sımsıkı sarıldı. Valerie daha nefes alamadan, Colby dudaklarıyla onun ağzını kapattı.

Valerie tekrar onun kollarında olmanın mutluluğuyla sarhoş olmuştu sanki. Genç adamın ihtiraslı dudaklarının etkisiyle, güneşe dönen bir ayçiçeği gibi ona açıldı.

Colby birdenbire başını çevirdi. Valerie titreyerek yüzünü onun omuzuna gömdü. Eğer onu tekrar kollarına alıp öpmüş olmasaydı, belki onu ve ona karşı hissettiklerini unutabilirdi.

Valerie, ne olduğunu anlamıyor musun?

Kız başını salladı. Ben sana aşık oluyorum.

Buna izin veremeyiz.

Ama...

İkimizin de tüm yaşamı boyunca uğruna çalıştıklarını tehlikeye atabilir misin? Sen mi değişeceksin, veya benim değişmemi mi bekleyeceksin? Gerçek şu ki, ikimiz de hiçbir şeyden vazgeçemeyeceğiz. O zaman bu gidişi durdurmalıyız. Çünkü Valerie, ortak hiçbir şeyimiz yok.

Oysa Valerie birçok ortak yanları olduğunu düşünüyordu, ama bunları söylemedi. İşe yaramazdı. Colby'nin dediklerini anlıyordu. Böyle sarmaş dolaş durmaya devam ederlerse, kaçınılmaz şey olacak ve birbirlerine o kadar aşık olacaklardı ki, gözleri bir şey görmeyecekti. Bu kez Valerie'nin kendisini bekleyen bir mesleği olduğunu unutmayı yeğleyeceklerdi. Colby'nin yuvasına bakacak bir kadın aradığını gözardı edecekler, aralarındaki uyumsuzlukları görmezden geleceklerdi. Aşk bir süre için onlara yetecek, ama bu süre çok uzun olmayacaktı. Yeterince uzun olamazdı.

Gitme zamanı, dedi Colby onu bırakarak. Babam bizi merak etmez.

Ben babanı düşünmüyorum. Ben seni düşünüyorum, Valerie. Teksas'a geri dön, dedi Colby onun gözlerinin içine bakarak. Çok geç olmadan git buradan. Sonra ona sırtını dönerek yürüdü. İkinci kez ondan gitmesini istiyordu, ve bu İkincisi Valerie'yi birincisinden daha çok yaralamıştı.

Valerie aşkı yaşamamıştı ama çok aşk öyküleri duymuştu. Aşkın gücü her şeyin üstesinden gelir derlerdi. Yaşanan büyük aşklar hep öğrenilen öyküler olarak destan gibi anlatılırdı. Bu büyük aşklar, aşık olan insanların acı ve hüzünleriyle 'büyük' oluyordu demek ki. Şöyle bir düşündü... mutlu sonla biten büyük aşklar yok muydu hiç bu öyküler arasında? Seven insanların özverileriyle yürüyen, bu özverilerle güçlenen aşklar olmalıydı... Valerie'nin aşkı uğruna yaptıklarının bir karşılığı olmalıydı. Valerie'nin aldığı karşılık ise reddedilmek olmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı birlikte kahve içerlerken, Norah olağan bir haber verirmiş gibi, Colby ile Sherry üç gece üst üste birlikte çıkmışlar, dedi. Babam eve döndüğünden beri her akşam beraberler.

Norah kızarmış ekmeğini dişlerken, Valerie'ye bakmamaya özen gösteriyordu. Sanki kendini suçlu hisseder gibiydi.

Anladığım kadarıyla bunu bana söylemenin bir nedeni var.

Evet, diye mırıldandı Norah. Sherry ile hastanede konuştuk. Colby'nin neden onu ısrarla yemeğe davet ettiğini anlayamıyor. Aralarında bir şeyler eksikmiş. Birlikte olmaktan hoşlanıyorlar, ama onların arasında dostluktan başka bir şey olamaz. Sanki Colby' nin olmayan bir şeyi yaratmak için çabaladığını düşünüyor.

Belki Sherry durumu abartıyordur. Aslında Valerie de bu söylediğine inanmıyordu, ama kendini öyle demek zorunda hissetti. Colby'nin ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Adam ondan kaçmaya, ona karşı hissettikleriyle savaşmaya çabalıyordu.

Sherry onun bir başkasına aşık olduğunu ve buna karşı direndiğini biliyor. Norah sanki Valerie'nin aklından geçenleri okuyordu. O kadın sensin, değil mi Valerie? Colby sana aşık.

Onun adına konuşamam, dedi Valerie önüne bakarak.

Sen de onu seviyor musun?

Valerie omuzlarını silkerek, soruyu soruyla cevaplandırdı. Ben aşktan ne anlarım?

Yeterince anlarsın, diye üsteledi Norah. Lütfen, herkese bir iyilik et ve adamı bu ıstıraptan kurtar. Peki, nasıl yapacağım ben bunu? diye merakle sordu Valerie.

Allah aşkına, diye bağırdı Norah. Onunla evlenmen yeter. Adam sana deli oluyor. Bunu en aptal biri bile anlayabilir. Tabii senin ona aşık olduğunu da. Bazen aşk yeterli olmuyor.

Neden olmasın? dedi Norah.

Belki genç ve idealist Norah için aşk yeterli olurdu, ama Valerie'nin Colby ile ilişkisinde gözardı edilemeyecek pürüzler vardı. Ayrıca, genç adam onun gitmesini istediğini çok açık bir dille söylemişti.

Bence işinden ayrılıp buraya geri dönerek Dr. VVinston ile evlenmelisin, dedi Norah kesin bir tavırla.

Burada ne yapmamı öneriyorsun? Politikaya mı atılayım? Yün örmesini mi öğreneyim? Belki de şansım yaver giderse, kasabada bir iş bile bulabilirim. Bak, ben altı yıldan beri, faal bir iş kadınıyım. Gerçekten benim evde oturup yün örerek mutlu olabileceğime inanıyor musun?

Zamanla olursun, sadece alışman gerek.

Ah, Norah, diyerek Valerie gözlerinde yıldızlar parlayan kardeşine acıyarak baktı. Her şeyi o kadar basite indirgiyorsun ki. Ama yaşam öyle değil. Colby de benim aşkımdan ölmüyor... bütün zamanını Sherry ile geçirdiğine göre... benim kalmamı istese, söylerdi. Söylemese ne olur? Gururun yüzünden insanın hayatında bir kez rastlayabileceği bir sevgiyi feda etmek mi istiyorsun? Sen de ona kalmak istediğini söyleyebilirsin. Öyle değil mi? Neden her şeyi Colby yapmak zorunda?

Değil, inan bana. Ama artık çok geç.

Çok geç olan ne? diye sordu babaları mutfak kapısından. Kareli sabahlığını giymiş, belini de kemerle sıkmıştı. Eliyle saçlarını düzeltirken, uykudan yeni uyamış gibi bir hali vardı.

Norah hemen kalkarak ona bir iskemle uzattı. Neyi tartışıyordunuz bakayım? diye sordu David. Sesinizi arka taraftan duydum.

Tartışmıyorduk, baba, dedi Valerie kardeşinin öfkeli bakışlarına aldırmadan.

Sizi duydum, dedi David gülümseyerek. Sanki Norah, Colby ile evlenmeni söylüyordu. Ben de haftalardır aynı şeyi söylüyorum. Aklı başında olan herkes de bunu söyler zaten.

Valerie'nin boğazı tıkanmış gibiydi. Önce onun bana evlenme teklif etmesi gerekir. Hem ben sanıyordum ki... sen Rowdy ile benim...

Hadi oradan. Rowdy Cassidy iyi bir adam, ama sana göre değil. Ben sadece seni ve o inatçı doktoru biraz düşündürmek için öyle konuşuyordum. Colby'nin teklifine gelince, neden sen ona teklif etmiyorsun ki? Ama, baba...

Sen hiçbir zaman isteklerini elde etmek konusunda çekingen olmadın. Bu huyunu her zaman takdir etmişimdir. Onu seviyorsun, değil mi? O zaman sen ona evlenme teklif et. Eminim cevabı seni hoş bir şekilde şaşırtabilir, diye önerdi Norah.

Yürümez ki, dedi Valerie üzüntülü bir sesle. Colby eski kafalı bir adam. O istediği kadını bulunca kendisi evlenme teklif eder.

Norah'ın da babasının da buna cevap vermemesi Valerie'nin işine gelmişti. Mutfaktan çıkıp giyinmek üzere odasına gittiğinde, yatağında oturarak gözlerini kapattı ve düşünmeye çalıştı. Gereksiz yere inat mı ediyordu? Norah haklı mıydı? Gururunun mutluluğu engellemesine izin mi veriyordu? Kafasının içinde uçuşan bu sorulara cevap bulmasının ve gerçeği öğrenmesinin tek yolu, bunları Colby ile açık açık konuşmaktı. Yıllardır zor durumlara çözüm bulmakla uğraşmıştı. İş hayatındaki en güçlü yönü buydu, ama kendi yaşamında bunu beceremiyordu.

Colby kapıyı açtığında, Valerie'yi hiç beklemediği, her halinden belli oluyordu. Genç kız onun gözlerindeki hayreti görünce cesaretlendi. Onu hazırlıksız yakalamak istemiş, bunu da başarmıştı.

Merhaba Colby, dedi yumuşak bir sesle.

Valerie.... merhaba.

Valerie amacına yönelik giysileri seçerek, özenle hazırlanmıştı. Kişiliğini kaybetmemekle birlikte, kadınsı görünmeye dikkat etmişti. Bunu için de, Steffie'nin İtalya'dan getirdiği yumuşak, harika bir pembe elbiseyi seçmişti.

Beklediği davet gelmeyince, Bir iki dakika içeri gelebilir miyim? diye sordu.

Gayet tabii. Özür dilerim, kabalık etmek istememişti. Yazı yazıyordum.

Yazı mı? Valerie onun peşinden oturma odasına girerek, gösterdiği divana oturdu. Bir yandan da sakin ve serinkanlı göründüğünü umuyordu. Tüm geleceğinin bu ziyarete bağlı olmasına rağmen, olağan bir ziyaretmiş gibi davranmak zorundaydı. Duygularını bellietmeyecek kadar deneyimliydi, ama hiçbir iş görüşmesi onu bu denli heyecanlandırmamıştı.

Amerikan Tıp Dergisi'ne bir makale hazırlıyordum, diye anlattı Colby. Yazı işleri Müdürü bunu benden altı ay önce istedi, ama ben ancak zaman bulabildim.

Valerie onunla gurur duydu. Colby'nin, geleceği çok parlaktı. Bilgi ve yetenekleriyle, insanoğlunun yaşamına katkıda bulunacak kişilerdendi. Uzun bir süre bakıştılar. Valerie onunla ne kadar gurur duyduğunu, onu nasıl takdir ettiğini söyleyebilmek istiyordu, ama bu tür sözlerin onun vereceği kararı etkilemesinden de çekindi.

Sana bir şey sormaya gelmiştim, dedi. Birden ayağa kalkıp etrafına bakındı ve sonra tekrar yavaşça yerine oturdu.

Evet? Colby onun ellerine bakınca genç kızın avuçlarını ovuşturmakta olduğunu fark etti.

Valerie, Seninle son görüştüğümüzde, diye söze başladı. Sesi istediği kadar kararlı çıkmıyordu. Seninle son konuştuğumuzda, benden Orchard Valley'den ayrılmamı istedin.

Evet, dedi Colby sertçe.

Neden?

Sen bunun cevabını benden iyi biliyorsun. Baban şaşılacak bir hızla iyileşti. Sonunda nasıl olsa döneceksin. Ben de bu... arayı uzatmayı anlamsız buluyorum. Senin ait olduğun yer Teksas.

Diğer bir deyişle, eğer bir erkek beni öpecek ve sevecekse, bu Rovvdy Cassidy olmalı.

Colby gözlerinde çakan öfkeyi bastırdı. Evet, ay * nen bunu demek istiyorum. Kılını kıpırdatmadan söylemişti bunları.

Bir şeyi merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Valerie sesinin giderek alçalmasını engelleyemiyordu. Gerçekten gitmemi istiyor musun?

Ne demek istiyorsun?

Orchard Valley'nde kalabilirim. Valerie adama umutla, istekle bakıyordu. Burası benim evim. Ben burada doğup büyüdüm, okula gittim. Arkadaşlarımın çoğu hala burada oturuyor ve kasabadaki hemen herkesi tanıyorum. Sözcükler ağzından büyük bir hızla dökülüyordu.

Colby derin bir nefes aldı. Neden böyle bir şey yapmak isteyesin?

Valerie, Colby'nin nasıl bir tepki göstereceğini merak etmişti. Tabii ki, kalmasını çok istediğini, ona ihtiyacı olduğunu söylemesini hayal etmişti. Oysa Colby ona acımasız bir soruyla karşılık vermişti.

Niye mi burada kalmak isteyebilirim? diye ağır ağır yineledi. Gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. Çünkü Colby, sen buradasın.

Sözleri kısa, gergin bir sessizlik yarattı. Colby başını çevirdi. Genç kızın açık sözlülüğü karşısında şaşırmış, belki de utanmıştı.

Beni sevdiğini mi söylemek istiyorsun? diye sordu duymak istediği bu değilmiş gibi bir tavırla.

Evet. Bu tek sözcük pişmanlığa yakın bir duygu yüklüydü. Lisede ve üniversitede erkelerle keşke daha çok ilgilenmiş olsaydım diye hayıflanıyorum. Çünkü o zaman ne diyeceğimi bilebilirdim. Ben hep çok... çok açık oldum. Elimde değil. Bu benim kişiliğimin bir parçası.

Colby'den ses çıkmayınca, Burada senin de beni sevdiğini itiraf etmen gerekiyor, diye devam etti. Bu doğruysa tabii. Belki okulun kraliçesi değildim, ama senin de benden hoşlandığını anlayacak kadar kadınım. En azından bunu söyleyerek benim gururumu kurtarabilirsin.

Seni.sevmek çok kolay. Sorun bu değil. Teşekkür ederim.

Ama bu yeterli değil.

Peki, bunu nereden biliyoruz? Hiç denemedik ki. Beni heveslendiriyorsun.

Sahi mi? Ciddi misin? Valerie çok sevinmişti. Geldiğinden beri ilk kez cesaretlendirici bir şey duyuyordu. Düşündüm de... Oregon'da da beni isteyecek şirketler var.

Colby ayağa kalkarak ondan uzaklaştı. Valerie de peşinden giderek, Bence beni öpmelisin, dedi kısık bir sesle.

Valerie. Colby ismini söylerken ona doğru döndüğünde neredeyse çarpışacaklardı. Genç kızın düşmesini önlemek için omuzlarından tuttu.

Valerie de böyle bir fırsat beklediğinden hemen ona sarılarak dudaklarını onunkilere doğru uzattı.

Colby inleyerek onun dudaklarını ağzına aldı. Özlemle, nefesleri kesilene kadar öpüştüler.

Daha sonra, Valerie... hayır, diyerek genç kızı istemeyerek kendinden uzaklaştırdı.

Ama neden? diye yalvardı Valerie.

Colby geri çekilip, ondan uzaklaşarak, Nen var senin? diye sordu öfkeyle.

Neyim mi var?

Buraya gelip beni baştan çıkartmanın bir evlenme teklifine yol açacağını mı sandın? Bu hiç de orijinal bir fikir değil, Valerie. Senden daha iyisini beklerdim.

Seni baştan çıkartmak mı? Valerie'nin öfkeden yanakları kızarmıştı.

Ben hiç... öyle bir niyetim...

Bana öyle gibi geldi.

Eğer Colby'nin amacı onu kızdırmaksa, çoj; başarılı oluyordu. Valerie sakinleşmek için derin bir soluk aldı. Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim, Colby. Beni bir tartışmaya sürüklemene de izin vermeyeceğim. Neye istersen ona inanabilirsin. Geldim, çünkü bilmek isteğim şeyler vardı. Bizim bir şansımız olup olmadığını anlamak zorundaydım. Eğer yoksa, bana bunu hemen söyle. Bu kapıdan çıkar giderim ve ikimiz de geldiğimi unuturuz.

www.CepSitesi.Net

Colby sert bir ifadeyle kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi.

Söyle, diye emretti Valerie. Beni istemediğini söyle. Bana hayatından çıkıp gitmemi söyle ki, gideyim, Colby. Arkama bile bakmadan.

Valerie mutsuzluktan donmuş gibiydi.

Ama Colby yine bir şey söylemedi. Hiçbir şey. Bir dram yaratmaktan korkma. Valizimi toplar, alana giderim ve beni bir daha görmezsin. Çektiği acıya rağmen Valerie'nin sesi titremiyordu.

Colby'den hala ses yoktu.

Konuş, diye bağırdı Vaierie. Gitmemi söyle... istediğin buysa. Biraz aklın osa benim burada kalıp seninle evlenmemi isterdin. Ama yok, değiLmi? Biliyorum... şimdi asil davrandığını sanarak beni yollayacaksın. Ama bunu kolaylaştırmayacağım, Colby. Bu sefer kolay olmayacak. Gitmemi istiyorsan, bunu söylemek zorundasın.

Biraz susarsan belki söylerim.

Valerie ağlamakla gülme arası bir ses çıkardı. Seni seviyorum. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu? Colby yine yumruklarını sıkmış, o güzel gözlerini hiç ayırmadan ona bakıyordu.

Söyle, diye tekrar haykırdı Valerie. Beni istemediğini söyle. Ya da, bana çılgın gibi aşık olduğunu ve birlikte olabilmemiz için bir yol arayacağını söyle. Colby gözlerini yumdu.

Pekala, Colby. Bu kapıdan çıktığım anda aramızdaki her şey sona.erer. Ben kendi hayatımı yaşarım, sen de şeninkini. Hayatımın geri kalanını seni bekleyerek geçiremem. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Sen benim için çok özel bir insan olarak kalacaksın. Colby o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Valerie onu zor duydu.

Bu yeterli değil, diye hıçkırdı Valerie. Bana hayatından çıkmamı söyle. Bunu o kadar kesin söyle ki, hiç kuşkum kalmasın. Senin de kuşkun kalmasın. Sen buraya ait değilsin.

Bu daha iyi. Ama hala yeterli değil. Zalimce de olsa gerçeği söylersen, bana iyilik edersin. Ama düşündüğünü söylemeye dikkat et, çünkü başka şansın olmayacak. Valerie'nin sesi artık titriyordu. Benimle evlenmene gerek yok. Sadece kalmamı iste yeter. Hayır! Colby, içinde bir şey kopmuş gibi, bu kelimeyi haykırarak söylemişti. Zalim olmamı istiyorsun, öyle mi? Bu mu gerekiyor? Böyle olması şart mıydı? Sen zeki bir kadınsın, Valerie! Bu... bu durum gülünç. Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Sana git dememi mi istiyorsun? Git o zaman. Benden izin almana gerek yok. Hışımla odanın öbür ucuna giderek kapıyı açtı. Teksas'a geri dön, Valerie. Sen kovboyunla evlen.

Valerie o kadar sersemlemişti ki, kımıldayamadı. Sessizce başını sallayıp yürümeye başladı. Colby'nin yanından geçerken, Elveda, dedi ve dayanamayarak parmak uçlarıyla onun yüzünü okşadı. En azından, bu anı

tekrar düşündüğünde, pişmanlık duymayacaktı. O elinden geleni yapmış, her şeyini vermiş, ama reddedilmişti. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Colby ellerine baktı; hayat kurtaran ellerine... öyle güçlü bir duyguyla titriyorlardı ki. Beton duvarı yumruklamak istiyor ama yapamıyordu.

Valerie ilk gittiğinde öfke duymuştu. Onun sessizce çekip gitmesini yeğlerdi. O öyle olacağını düşünmüş, bu berbat sahneyi hiç hesaba katmamıştı.

Kendisini c::u kovmaya zorladığı için Valerie'yi tutup sarsabilirdi. Ama sarsılan kendisi olmuştu. Neden bu kadar zorlanmıştı? Bu yeni bir karar değildi ki. Bu kararı onu kolları arasında sarıp öpmeden çok önce almıştı.

O sırada telefonun sesi onu düşüncelerinden sıyırdığı için memnun oldu.

Alo, dedi ama sesinin bu kadar sabırsız çıkmasını istememişti.

Colby, kötü bir zamanda mı aradım?

Sherry... tabii ki hayır. Sadece dalmıştım... Sözünün gerisini getiremedi.

Özür dilerim, ama bu akşamki randevumuza gelemeyeceğim.

Ne tatlı sesi vardı. İyi ve tatlı. Neden Valerie Bloomfield'e karşı hissettiklerinu bu kıza duymuyordu? Denemişti. Son günlerde aralarında bir kıvılcım yakmak için elı'nden geleni yapmıştı, ama olmuyordu.

Janice Teyze geldi ve annemle babam benim onu erkek kardeşimin evine götürmemi istiyolar, diye açıkladı Sherry. Umarım planlarını berbat etmemişimdir.

Sorun değil. Kızın sesinde başka bir şeyler de vardı. Bir tereddüt, bir düş kırıklığı gibi, ama Colby bunu sorgulamamaya karar verdi.

Colby.

Evet? Colby yine sinirlenmişti, ama Sherry'ye değil. Hiçbir şey hissedemediği için kendine kızıyordu.

Seni kırmak istemiyorum, ama artık buluşmayalım.

Kızın söyledikleri Colby'yi çok şaşırtmıştı. Neden? diye sordu. Aslında nedenini biliyor ve genç kıza hak veriyordu.

Sen bana değil, Norah'ın kız kardeşine ilgi duyuyorsun. Yanlış anlama, Colby, senden hoşlanıyorum ama bu ilişki yürümüyor. Bir yıldan beri birlikteyiz. Birbirimize aşık olsaydık, şimdiye kadar olurduk. Ama bunun olması için yeterli çaba göstermedik. Colby kızla neden tartıştığını bile bilmiyordu. Aslında onunla aynı fikirdeydi. Sherry bir gün birisine harika bir eş olacaktı. Başka birisine.

Sen beni kullanıyorsun, Colby.

Colby'nin kendisini savunmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Sherry söyleyene kadar farkına varmamıştı, ama kız haklıydı. Onu kullanmıştı. Valerie' yi kıskandırmak için sinsice bir planda değil, ama Valerie'siz yaşayabileceğini kendi kendine kanıtlamak için kullanmıştı onu.

Ama bu deney geri tepmiş, şimdi ise kendi başına kalmıştı.

David Bloomfield, akşam yemeğinden sonra Valerie ile terasta otururlarken, Nedir bu senin Teksas'a dönüşünle ilgili duyduklarım? diye sordu.

Valerie merdivenlerin en üst basamağında, sırtını beyaz sütuna dayamış otururken, babası da koltuğunda sallanıyordu. Genç kızın bakışları elma bahçelerine doğru kaydı. Havayı pembe ve beyaz tomurcukların kokusu doldurmuş, batan güneş tüm renklerini ufuğa saçmıştı.

Valerie yemekte Teksas'a dönmekten hiç bahsetmemişti. Babasının bu konuyu bilmesi onu şaşırttı. Sofrada hiç konuşmadan oturmuş, yemek yiyormuş gibi yapmıştı.

Artık gitme zamanı geldi, baba.

Acı çekiyorsun, değil mi? diye sordu şefkatle David.

Biraz. Biraz değil, çok acı çekiyordu. Ama Colby'nin yanından ayrıldığından beri, kalbinin sesini dinlemiyordu. Artık sen de iyileştin, dedi sahte bir neşeyle. Bana ihtiyacın yok.

Ama var, dedi babası sallanmaya devam ederek. Colby'nin de var.

Doktorun adı bıçak gibi Valerie'nin kalbine saplandı. Eve babası yüzünden dönmüştü ve şimdi de Colby yüzünden ayrılıyordu.

Aşk tuhaf bir şey, değil mi? diye sordu babasına, küçüklüğünde yaptığı gibi, kollarıyla dizlerini sararak.

Şenle ben birbirimize çok benziyoruz, dedi babası. Annen benden çok önce farkına varmıştı. Bu da doğal herhalde. Seninle gurur duyuyorum, Valerie. Kısa zamanda başardıklarınla, profesyonelliğinle gurur duyuyorum. Cassidy, ekibinde senin gibi biri bulunduğu için çok şanslı. O da bunu biliyor olmalı, yoksa seni terfi ettirmezdi.

O şirkette parlak bir geleceğim var, dedi Valerie, yaşam amacını biraz da kendisine hatırlatmak için.

Annenle benim aşkımız da kolay değildi, biliyorsun, dedi David ağır ağır sallanarak. O çok güzel, genç bir hemşireydi ve ben ona aşık olmuştum. Bana göre, o beni bulduğu için şanslıydı. Ama işe bak ki, o öyle düşünmüyordu. Ben bir milyonerdim. Savaştan sonra bir servet kazanmıştım. Ama bunların hiçbiri anneni etkilemedi. Dudaklarında buruk bir tebessümle geçmişine bakıyordu. Grace'yi benimle evlenmeye ikna etmek hayatımda yaptığım en zor işti.

O seni sevmiyor muydu?

Hem de çok seviyordu, ama bizim birbirimize göre olduğumuza inanmıyordu. Ben tanınmış, zengin biriydim, o da bir rahibin kızıydı. Hastalığımdan önce Kaliforniya'nın en gözde bekarıydım. Ama annen benim hemşiren olana kadar, aradığım kadına rastlamamıştım.

www.CepSitesi.Net

Bütün bunlar Valerie'ye öyle bildik geliyordu ki. O da Colby ile tanışana kadar kendi hayatından çok memnundu. Eve dönüşünün, aşık olması demek olacağı hiç aklına gelmemişti.

Başka sorunlar vardı, diye devam etti babası. Annen çalışma tempomun beni öldüreceğini düşündüğünden benimle evlenmeyi reddediyordu.

Onu nasıl kandırdın?

Zamanla. David hüzünlenmişti. Gözlerimi açıp da onu yanımda gördüğüm andan itibaren annene aşıktım. Onu önce melek sandığımı hatırlıyorum. Birçok açıdan da öyle sayılırdı.

Yüzü hala içinde yaşayan aşkla parlıyordu. Eğer bir gün benimle evlenmeye razı olursa, benden, o güne kadar yaptığım her şeyi terk etmemi isteyeceğini biliyordum. Bu da işimi devredip, zamanimi dolduracak başka bir şey bulmam demekti. Ve bunu yaptın değil mi?

Kolay olmadı. Para sorun değildi. Harcayamayacağım kadar çok para kazanmıştım. Ama yapacak bir şey bulmam şarttı. Yoksa mutlu olamazdım. Bunu bulmam, Grace'nin yardımıyla iki yılımı aldı.

Valerie başını salladı. Seni anlıyorum. Ben de evde otururak mutlu olamam. Sana bu yönden çok benziyorum. Babasının yapmış olduğu fedakarlığın büyüklüğü onu sarsmıştı. O kadar zaman çalışıp kurduğun her şeyi nasıl terk edebildin?

Annensiz bir yaşam bomboş olurdu. Onunla kıyaslanınca, işimin önemi yoktu. Önemli olan Grace ve onunla birlikte kuracağımız hayattı. Bir yaşamı terk edip, diğerine başladım. Bu seferki çok daha anlamlıydı.

Peki hiç sıkılmadın mı?

Bazen, ama korktuğum kadar değil. Evlendikten bir iki yıl sonra annen çok boş zamanım olduğunu fark etti. İkimiz birlikte, bana ilginç gelecek bir iş aradık. İşte o zaman bu bahçeleri alarak, buraya taşındık. Güldü. Benim özel cennetim burası.

Annemle evlenebilmek için yaşamını bu denli değiştirmek zorunda kaldığının farkında değildim. Bu bir fedakarlıktı ve o zamanlar çok büyük görünüyordu. Ama yıllar geçtikçe, onun haklı olduğunu anladım. Eğer kendi işimde kalsaydım, o tempo içinde ölmesem bile, hırs ye yorgunluktan yıpranacaktım. Annen benim hayatıma gerekli olan dengeyi getirdi. Tıpkı Colby'nin senin yaşamına getireceği gibi. Valerie konuşmadan önce biraz bekledi. Ben

Colby ile evlenmiyorum. Keşke aksini söyleyebilseydim. Keşke biz de sizin annemle bulabildiğiniz mutluluğa erişebilseydik. Anıa bu ne yazık ki olamayacak.

Sanki hiçbi; şey anlamamış gibi, Ona o kadar iyi geleceksin ki, Valerie, diye devam etti babası. Şu an o seni, sen de onu seviyorsun. Ama bu sevgi,

yıllar sonra erişeceğiniz sevgi yanında hiç kalacak. Hele çocuklar olduktan sonra.

Baba, beni dinlemiyorsun. Adam sanki gerçeğe kapalı bir düş dünyasında yaşıyordu. Onu durdurmalı ve bu fanteziye bir son vermeliydi.

Biliyorsun, onun da sana ihtiyacı var. Hem de senin ona olduğundan fazla. Colby çok uzun zaman tek başına yaşamış. Hayatında bir kadına ne denli ihtiyacı olduğunu daha yeni fark etti.

O beni istemiyor.

Babası gözlerini kapatarak gülümsedi. Sen buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Seni o kadar çok istiyor ki, bu onun içini kemiriyor.

Daha önce Colby ile yaşadığı sahneden sonra, Valerie'nin babasıyla tartışacak hali yoktu. Nede neler olduğunu anlatacak gücü. Kendi kafasında olay sona ermişti. Arkasına dönüp bakmayacağını söylemişti ve bakmayacaktı. Gururunu hiçe sayarak ona gitmiş, ama o kendisini hayatından çıkartmıştı. Ona zalim olduğu için kızmıyordu. Bunu kendisi istemişti.

David kahvesinden bir yudum daha aldı. Seni bekleyen öyle mutluluklar var ki. Her işte bir hayır vardır. Benim geçirdiğim kalp krizi, örneğin. Senin buraya gelmene neden oldu. Yoksa kim bilir Colby ile tanışman ne kadar uzun sürerdi.

Valerie kendi fincanına uzanarak bir yudum aldı. İçeri girmeden benden isteğin bir şey var mı?

Bu kadar erken mi giriyorsun? Hava daha kararadı bile.

Yapacak çok işim var.

Söylediklerimi düşünecek misin?

Valerie onu üzmek istemiyordu. Otuz yıl tek bir kadını sevmiş bu adamın hayallerini yıkamazdı.

Düşüneceğim, dedi ama yalan söylüyordu. Colby ile ilgili tüm anıları, tüm düşünceleri kafasından atmaya kararlıydı. Ancak bu şekilde yaşamaya devam edebilirdi. Ağır ağır ayağa kalktı,

Güzel, dedi babası hala gülümseyerek. O zaman yanımda kal. İçeri girmen için bir neden yok. Valerie duraksadı. Her ne kadar babasını üzmek istemiyorsa da, kendisinin gerçekleri kabullenmesi ve olanları, unutarak yaşamına devam etmesi gerekiyordu. Colby için sızlanıp durmanın hiçbir yararı yoktu. Babasının bu sözlerini dinlemek ise, duyduğu acıyı arttırıyordu.

Gitmeden önce yapmam gereken bazı şeyler var. Bu zayıf bir mazeretti, ama başka bir şey bulamamıştı.

Daha çok zaman var. Gel biraz benimle otur. Gevşe.

Baba... lütfen.

Sana önemli bir şey söylemek istiyorum. Nedir o, Baba?

Ben senin Colby ile evleneceğini biiiyorum. Annen bana soz verdi. Adamın kızına sevgiyle bakan berrak gözleri pırıl pırıldı.

Valerie, korkuyla babasına baktı. David Bloomfield sanki bir başka dünyada yaşıyordu. Babasını 'gaip'ten gelen bir ses gibi duyuyor, o çok sevdiği ihtiyar ister istemez onu korkutuyordu. Ama Valerie'nin korktuğu, belki de, babası değil, onun 'kehaneti'ydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

''Baba, dedi Valerie kendine hakim olmaya çalışarak. Eğer anlatacağın şey rüyanla ilgiliyse, sanmıyorum ki

O basit bir rüya değildi! Ben ölmüştüm. Sana söylemiştim ya... bana inanmıyorsan Colby'ye sor. Gölgeler Vadisi'ne vardım. Annen orada beni bekliyordu ve hiç memnun olmamıştı. Hem de hiç. Bana sinirlenmişti. Benim ecelimin henüz gelmediğini ve oraya çok erken geldiğimi söyledi.

Eminim bu sana çok gerçek geliyordur... Ama gerçekti. Sesi güçlü çıkıyordu. Şimdi otur ve beni dinle. Çünkü sana anlatacaklarım, benim şurada oturuyor olmam kadar gerçekti.

Valerie tuzağa düşmüştü. Tekrar eski yerine oturdu. Peki Baba, dinliyorum.

Güzel. Babası yatışmıştı. Anneni çok özlemiştim ve bu dünyada onsuz yaşamaya devam etmek istemiyordum. Bana çok yanlış düşündüğümü, geri kalan yıllarımın çok mutlu geçeceğini ve eskisi gibi yalnızlık hissetmeyeceğimi söyedi.

Elbette öyle olacak. Valerie bu ölüp dirilme hikayesine pek inanmıyordu, ama önemli olan babasının buna inanıp yaşama dönmüş olmasıydı.

Gerçek şuydu ki, buradaki hayatımda mutlu değildim, diye devam etti David kızını hiç duymamış gibi. Ben Grace'nin yanındaydım ve orada kalmak istiyordum. Geri dönmek istemiyordum.

Valerie babasının inatçılığını bilirdi. Aynı huy kendisine de geçmişti.

Annen benim dönmem için önemli bir neden olduğunu söyledi. Aslında ben onu dinlememeye kararlıydım ama ikna yeteneğinin ne kadar güçlü olduğunu bilirsin.

David konuşurken, gözleri artık ender görünen bir neşeyle parlıyordu. İşte o zaman bana sîzlerden bahsetti. Ufak bir gölün kıyısında duruyorduk. David kaşlarını çatarak, tüm ayrıntıları anımsamaya çalıştı. Suya bakmamı istedi. Bu bana tuhaf geldi, hele o kadar ciddi şeyler konuşurken.

Ne gördün? diye Valerie merakla sordu. Geleceği gördüm.

Geleceği mi?

Dediğimi duydun, dedi David sinirlenerek. Su bir pencere gibiydi ve ben yıllar sonrasını görebiliyordum. Seni ve kardeşlerini gördüm ve bu dünyanın en güzel manzarasıydı. O kadar sevinç, mutluluk ve sevgi doluydu ki.

Bakmaya doyamadım. Hep gülümsüyordum. Benim güzel kızlarımın hepsi, anneleriyle benim olduğumuz kadar mutluydular.

Çok güzelmiş, baba. Babası çok ağır ve hayati tehlikesi olan bir ameliyat geçirmişti. Eğer o bu rüyaya inanıyor ve karısıyla konuştuğunu sanıyorsa, onun hayallerini yıkmak Valerie'ye düşmezdi.

Onunla tar,ayı hiç istemiyordu. Hele kendisinin de ruhsal bir çöküntü içinde olduğu bir döneminde.

Anenle o buluşmamızın her saniyesini hatırlıyorum. Biliyor musun, tek bir melek bile görmedim. Aslında görmek isterdim. Arp çalan kimse de yoktu. Valerie gülmemeye çalıştı.

''Dediklerimi anlıyorsun, değil mi?

''Melekler hakkında mı?

''Hayır, canım, dedi David sabırsızlıkla. ''Sen ve Colby hakkında. Senin yanındaki oydu Val. Üç tane de çok güzel çocuğunuz vardı.

Valerie açıkladı. ''Neden beni Colby ile evlenmem için ikna etmeye çalışıyorsun? Ameliyattan sonra bu fikrinden vazgeçmiş gibiydin. Fikrini neden değiştirdin?

''Senin yüzünden. .

Benim yüzümden mi?

''İkiniz de o kadar inatçısınız ki. Bunu hesaplamamıştım.

''Ama çöpçatanlığından dolayı bizden özür dilemiştin. Unuttun mu?

''Elbette unutmadım. Çöpçatanlıktan Grace'nin tavsiyesi üzerine vazgeçtim. O sizin benim yardımıma ihtiyacınız olmayacağını söylemişti. Ama hemen sonra, her zamankinden çok yardıma ihtiyacınız olduğunu gördüm. Onun için Cassidy'den söz edip duruyordum. Gerçekten ne istediğini anlayabilmen, ve bir de Colby'yi kıskandırmak için. Kabul et, Val. Önünde sonunda evleneceksin onunla. Buna eminim.

''Baba lütfen. Buna inandığını biliyorum, ama.bu evlilik gerçekleşmeyecek.

Babası ona daha çok acı verdiğinin farkında değildi. Kızım, anlamıyor musun? Colby seni seviyor, sen de onu seviyorsun ve birlikte çok mutlu olacaksınız. Tabii ki, bazı sorunlarınız olacak ama bütün evliliklerde inişler, çıkışlar olur.

Colby ile evlenmiyorum, dedi Valerie dişlerinin arasından.

Benim salak bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Ama yanılıyorsun. Ben ne gördüğümü biliyorum. Senden sadece kendine ve Colby'ye karşı sabırlı olmanı istiyorum. Budalaca bir şey yapma. Ne gibi?

Teksas'a dönmek gibi. Senin yerin artık burası. Çocuklarını burada yetiştireceksin ve Colby de burada mesleğini sürdürecek.

Artık çok geç.

Ne için çok geç?

Valerie ayağa kalktı. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki. Babasının rüyasına inanabilmeyi her şeyden çok isterdi, ama bu olanaksızdı. Tamamen olanaksız... Uçakta yerimi ayırttım. Yarın sabah gidiyorum. Yalnızlığa doğru bir uçuş, diye düşündü içinden.

Babasının söyleyeceklerini dinlemek zorunda kalmamak için, içeri girerek odasına çıkıp dolaptan valizini çıkardı. Fazla eşyası olmadığından, beş dakika sonra toplanmıştı. Ağlamadı. Gözyaşı kalmamıştı.

Teksas'a dönünce, aşkla daha yakından ilgilenecekti. Ona bir kez rastladığına göre, belki bir daha rastlardı. Zamanla... yüreğinin yaraları iyileşip hazır olduğunda.,. yalnızlığından sıyrılacaktı.

Bunları düşünerek komodinin üstündeki telefona uzandı. Bir süre boşluğa baktıktan sonra şehirlerarası bir numarayı çevirdi.

Alo. Rowdy kalın ve sabırsız bir sesle cevap verdi.

Merhaba, Rowdy.

Valerie! Onu sesini duyduğuna çok sevinmiş gibiydi. Aradığına sevindim. Seni bugün aradım, ama kardeşin dışarıda olduğunu söyledi. Herhalde sana bundan söz etmedi.

Hayır, önemli bir şey mi vardı? Telefona herhalde Norah çıkmıştı. Çünkü Steffie bütün gün dışarıdaydı.

Acil bir şey yoktu. Sadece ne zaman döneceğini soracaktım. Yokluğun burada büyük bir boşluk yarattı.

Gelmekle seni sıkıntıya soktuğumu biliyo... Saçmalama. Ben buradaki işten değil, senden söz ediyordum. Sana daha önce de söylemiştim. Meğer sana çok alışmışım. Rowdy'nin böyle şeyleri söylemeye alışık olmadığı belli oluyordu. Burada olmaman tuhaf geliyor. Benim ekibimin önemli bir parçasısın. Bu nedenle maaşına yüzde on zam yapıyorum... kıymetinin bilindiğini anla diye.

Valerie'nin nefesi kesilmişti. Buna gerek yoktu. Elbette var. Şimdi söyle bakalım, evine ne zaman dönüyorsun?

Evine mi? Onun evi Teksas değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Ama Rowdy bunu anlayamazdı. Valerie, orada mısın?

Özür dilerim. Ben de bunun için aramıştım. Yarın sabaha yerimi ayırttım. Akşama doğru oraya varır, pazartesi sabahı da erkenden işte olurum.

İşte bu güzel haber. Ben de bunu duymayı umuyordum. Bunu kutlayahm. Seni alandan alıp yemeğe götürmemi ister misin?

Valerie bu davete şaşırmıştı. Şey... Ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi kendine, Colby'yi düşünmemeye söz vermişti. Ama şimdi yeni bir hayata başlamak fırsatı önüne çıkmışken, tereddüt ediyordu. Sanmıyorum, dedi üzülerek. Henüz değil. Çok yorgunum. Önce kendimi toparlamak istiyorum. Üç hafta bile olmamıştı, ama ona bir ömür boyu gibi gelmişti.

Sen gideli çok oldu, dedi Rovvdy kalın sesiyle. Seni özledim, Valerie. Bunu da gizlemiyorum. Buraya döndüğünde, oturup bir konuşalım seninle. Birden Valerie'nin midesi sıkıştı. Duymak istediği bu değildi. Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Rovvdy.

Ne düşündüğünü biliyorum, diye kesti Rovvdy. Senin endişelerini paylaştığımı da itiraf etmeliyim. İşle aşkı karıştırmak problem yaratabilir. Seninle bu nedenle konuşmak istiyorum. Çok geç olmadan bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım.

Rovvdy onun kendisiyle çıkmak istemeyebileceğim düşünemiyordu anlaşılan'.

Colby daha rahatsız bir gece geçirdiğini hatırlamıyordu. Uyuyamayınca aşağıya inip okumaya başlamıştı. Ama bir saat sonra hala gergindi. Daha da beter bir halde, elindeki romanı bıraktı.

Sherry yemeği iptal etmemiş olsaydı, diye düşündü. Ama Sherry randevularını iptal ettiği gibi, onu bir daha görmek istmediğini de söylemişti. Doğru da yapmıştı. Bu onun sinirini yatıştırmadı.

Colby'nin kadınlarla ilişkileri iyi gitmiyordu. Evet, belki gecikmişti. İstediği tipte bir eş bulmanın bu kadar zor olacağım düşünememişti. Bu da normal sayılabilirdi.

Onun aradığı çok belirli nitelikler vardı. Bu nedenle, bu araştırmayı çok sistemli ve düzenli bir biçimde yürütmeyi planlamıştı. Eski moda kızlar da çevresinde boldu. Sadece o hiçbirini çekici bulamamıştı.

Bu gerçek onun akimı karıştırmıştı. Demek ki, planında bir hata vardı. Ama bir şeyden emindi, Sherry artık listeden çıkmıştı. Tabii ki, Valerie de.

Valerie...

İradesini kullanarak, düşüncelerini beyninde çakan bu isimden başka yöne doğru çevirdi. Çalışma odasına geçerek, üstünde çalıştığı makaleden çıkış almak için bilgisayarının başına gitti. Valerie'ye bundan önemsiz bir şey gibi söz .etmişti, ama kendisinden böyle bir yazı istenmesinin bir şeref olduğunu biliyordu. Etraflı bir araştırma yapmış ve her kelimeyi düşünerek yerleştirmişti.

Ama birdenbire yazdıklarının hiçbir şey ifade etmediğini anladı. Hiçbir şey... ani ve öfkeli bir hareketle kağıtları buruşturarak çöp sepetine attı.

Colby çok ender öfkeyle hareket eder, duygularını da pek göstermezdi. Kendini çok iyi kontrol ederdi, çünkü buna zorunluydu. Ölüm, keder ve korkuyla o kadar sık burun buruna geliyordu ki. Bu yüzden duygularını kendine saklamak zorundaydı. Artık bu onda bir alışkanlık olarak yerleşmişti. Ama şimdi ilk kez hislerini gösterebilmeyi istiyordu. Uykusuzluğunun, kendini romanına veremeyişinin, yazdığı yazıyı beğenmeyişinin altında bu sabah Valerie ile yaşadığı olayın etkisi olduğunun farkındaydı. O yapması gerekeni yapmıştı. Bu her ikisi için de

kolay olmamıştı, ama yapılması gerekliydi. Valerie'nin ondan istediği acımasızlık onu kızdırmıştı. Genç kız ısrarla onu hayatından çıkarmak istediğini söyletmek istemiş, sonunda o da bunu yapmıştı...

Neyse artık her şey istediği gibi bitmişti. O Teksas'a dönecek, kendisi de buradaki hayatına devam edecekti.

Valerie'nin gözlerini aklından çıkartamıyordu. O gri ve hüzünlü gözleri unutamadığı gibi, yüzünü okşayan parmaklarını,hala hissediyordu.

Onu gerekirse kırarak yollamayı planlamıştı; ayrılıkları kesin olsun, diye. Ama çok zorlanmıştı.

Yirmi saat sonra, hala kızgındı ve hala acı çekiyordu...

Oturma odasına geri dönerek, yatar koltuğuna gömüldü ve uzaktan kumanda aletine uzandı. Şafak sökmek üzereydi; herhalde o saatte onu biraz oyalayacak bir film bulabilirdi.

Ama yanılmıştı. Oynayan tek film, siyah beyaz çekilmiş eski bir aşk filmiydi. Şu anda mutlu şona eren romantik bir film, seyretmek istediği en son şeydi. Televizyonu kapatarak ayağa kalktı.

Bloomfieldler'in evine gitmeyeli üç gün olmuştu. Uğrayıp David'in nasıl olduğuna bir bakmak iyi olurdu. Onlar dosttu ve Colby'nin bunu yapması gerekirdi.

Bu kararı verdikten hemen sonra esnemeye başladı. Yorgunluk eski bir dost gibi üstüne çöktü. Colby artık uyuyabileceğini biliyordu.

Valerie giyinmiş, valizini de kapatmıştı. Uçağı öğleden sonra birde kalkıyordu. Yani dört saat sonra. Daha epeyce zamanı vardı. Ama o nedense bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyor, aynı zamanda da, içinden, hiç gitmek istemiyordu.

Valerie?

Valerie arkasına döndüğünde Steffie kapıda durmuş, ters ters valize bakıyordu. Doğru olanı yaptığına emin misin?

Valerie sahte bir gülücükle cevap verdi. Hem de nasıl.

Nasıl gülebiliyorsun?

O kadar güzel bir gün ki, nasıl surat asabilirim? Babam evde ve iyileşti. Sen buradasın. Norah da yemeklerini yiyecek birini bulduğu için çok sevinçli. Steffie de güldü. Evet, biliyorum. Ama yine de gitmeni istemiyorum.

Benim hayatım artık Teksas'ta.

Steffie içeri girerek yatağın ucuna oturdu. Eğer kaçıyorsan, hata yapıyorsun. Ben de üç yıl önce aynı hatayı yaptım. Charles Tomaselli yüzünden kendimi rezil ettikten sonra, utancımdan, okumaya diye Avrupa'ya kaçtım.

Çok yerördün. Pişman mısın?

Evet. Seyahat ve deneyim açısından hoşuma gitti. Ama gitmem hataydı. Bunu şimdi anlıyorum. Saklanıyordum, kaçıyordum. Çok dramatik gibi geliyor, biliyorum, ama gerçek bu. O zaman yapabileceğim tek şey buymuş gibi geliyordu. Ama şimdi biliyorum ki, sevdiğim her şeyi bırakıp gideceğime, gururumu yenmeliydim.

Bazen başka seçeneğimiz olmuyor.

Ama bazen de oluyor, dedi Steffie yavaşça. Benim yaptığım hatayı yapma. Kaçma. Çünkü bir gün gelecek, sen de benim gibi pişman olacaksın.

Kardeşi gözleriyle Valerie'ye yeniden düşünmesi için yalvarıyordu. Bir gün önce Colby'ye gitmiş olmasaydı, Valerie tereddüt edebilirdi ama artık kalması için hiçbir neden yoktu. Colby'nin fikrini değiştirmesi için de bir neden yoktu.

Biri geliyor, dedi Steffie pencereden bakarak. Valerie beyaz perdeyi kenara çekerek dışarı baktı.. Steffie haklıydı. Kahverengi bir araba eve doğru geliyordu.

Colby...

Valerie'nin her yanını bir heyecan sardı. Fikrini değiştirdiğini, gitmesini istemediğini söylemeye gelmişti ona. Bir saniye önce tamamen umutsuzken, şimdi sanki damarlarında taptaze bir kan dolaşıyordu.

Gelen... gelen Colby, dedi konuşabilecek gücü bulunca.

Steffie bir sevinç çığlığı attı. Biliyordum. Senin gitmene izin vermeyeceğini biliyordum. Herkes onun seni ne kadar sevdiğini biliyor. Senin de onu. Senin Teksas'a gitmene izin verecek kadar aptal olamazdı. Benim bu sabah gideceğimi bilmiyor ki, dedi Valerie sakin bir tavırla. Ama tahmin etmiş olmalıydı.

Olanlardan sonra Valerie'nin ilk uçakla gitmesi doğaldı.

Bakayım, ne istiyor, dedi Steffie heyecanla. Sakin olalım, tamam mı? Sen burada kal. O seni görmek isteyince, gelip seni alırım.

Steffie...

Valerie, tanrı aşkına, hayatında bir kez olsun romantik ol.

Colby'nin gelmesi içirLıaşka bir sürü neden olabilir.

Onu biraz kıvrandıracak mısın, yoksa hemen affeder misin? Bence biraz acı çekmeli... sadece biraz.

Kapı çaldığında Steffie aşağı koştu.

Valerie kalbinin çarpmasına engel olamıyordu. Ama bu tuhaf oyunu oynamaya da niyeti yoktu. Valizini alarak, kararlı adımlarla, aynen planladığı gibi merdivenlerden inmeye başladı.

Colby babasını görmek istediğini söylediğnde, en üst basamaktaydı. Babasını demişti, onu değil. Bu kadar üzgün olmasa, Steffie'nin şaşkın haline gülebilirdi. Kardeşinin ağzı açık kalmış, eli de kapı tokmağında yapışmıştı sanki.

Babamı mı? diye sordu Steffie kendine gelince. Babamı mı görmeye geldiniz?

O benim hastam.

Biliyorum, ama...

Herhalde Valerie'nin çıkarttığı ufak bir gürültü, Colby'ye onun yerini belli etmişti. Bakışları yükselerek Valerie'ninkileri buldu, sonra aşağı inerek elindeki valize takıldı. Valerie onun yüzünde sanki hafif bir şaşkınlık belirtisi gördü.

Valerie de bugün gidiyor, diye yüksek sesle konuştu Steffie. Sanki Colby'nin bir şey yapması gerektiğini anlatmak istiyordu.

Babama Dr. Winston'un geldini haber versen iyi olur, dedi Valerie normal bir sesle, Sanırım mutfaktaydı.

Steffie giderken Valerie de ağır ağır merdivenlerden indi.

Gitmeye hazır görünüyorsun, dedi Colby sakin bir tonda.

Valerie başını salladı. Uçağım birde kalkıyor.

O kadar çabuk mu?

Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, değil mi Colby?

Colby duymazdan geldi. Valerie de kendini tutamayıp bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Colby ifadesiz bir yüzle orada duruyordu. Babası içeri girince Valerie rahatladı. Yoksa duygularını belli edebilirdi.

Colby, oğlum, seni görmek ne güzel. Son günlerde ortadan yok oldun. Colby'i kolundan tutarak mutfağa götürdü. Geçerken, Valerie'nin elindeki valize ters ters baktı. Daha çok zamanın var, Val. Gel de gitmeden bir fincan kahve iç.

Valerie babasının hatırını kırmamak için itiraz etmedi. Omuzlarını silkerek valizini yere koydu ve Colby ile David'in peşinden mutfağa gitti.

Norah kahve servisi yaparken, adamlar masaya oturdular. Valerie onlaıan yanına gitmeyerek, tezgahın önüne çektiği bir tabureye oturdu.

Bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim, diyordu Colby.

Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım, dedi David.

Valerie, Colby'nin ondan yana bakmamak için gayret gösterdiğini fark etti. Genç adam onun yanında hiç rahat değildi. Sırtı ve omuzları gerginlikten kasılmıştı. Belki de onun şimdiye kadar gitmiş olacağını düşünmüştü.

Valerie kahvesini yudumlarken bir an gözlerini kapattı. Ailesiyle geçirdiği bu anların tadını çıkartmak istiyordu. Norah önünde bir önlük, fırından tarçınlı çörekleri çıkartmakla meşguldü. Mutfağı dolduran maya ve baharat kokusu genç kızı geçmiş günlere götürdü. Mutfak hep onların toplanma yeri olmuştu; sırlarını ve şakalarını paylaştıkları sımsıcak bir yer.

Steffie yerinde duramıyordu. Bir o yana bir bu yana gidip geliyor, ne yapacağını bilemiyordu.

Valerie kardeşinin kendisiyle Colby arasında olanlara bu kadar üzülmesine duygulandı. Hele kendi başında benzer sorunlar varken.

Valerie, kardeşiyle Charles Tomaselli arasında her şeyin yolunda gitmediğini seziyordu. Ama kendisi ona öğüt verecek durumda değildi.

Steffie durarak Valerie'ye yalvaran gözlerle baktı. Sanki ondan ısrarla yeniden düşünmesini istiyordu. Orchard Valley'de kalmasını, kalbinin sesini dinlemesini...

Bir süre sonra Valerie kardeşinin gözlerine bakamayarak başını çevirdi. Etrafındaki konuşmaları duyuyor, ama kimin ne dediğini anlayamıyordu. Birdenbire karşı konulamayacak bir gitme isteği kapladı içini. Eğer hemen yola çıkmazsa, bir daha gidemeyeceği canı tezgaha bıraktı.

Çörekler neredeyse hazır, dedi Norah heyecanla. O da ablasının gitmesini istemiyordu.

Merak etme, daha sonra alanda bir şeyler yerim. Gidiyor musun? dedi babası şaşkınlıkla. Daha çok zaman var.

Valerie aklına ilk gelen bahaneyi söyledi.'Kiralık arabayı da geri vermem lazım.

Steffie hüzünle kardeşine yaklaştı. Gitmek istediğine emin misin?

Eminim, diyerek yumuşak bir sesle kardeşine sarıldı. Hiç dönmemek üzere gitmiyorum ki.

Sakın dönüşün benimki gibi üç yıl sürmesin, diye fısıldadı Steffie. Bir hata yaptığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Böylesi daha iyi, diye yanıtladı Valerie.

Norah, güzel gözlerinde aynı hüzünle Steffie'nin arkasında durmuş, sırasını bekliyordu. Gerçekten gittiğine inanamıyorum. Seni burada görmek o kadar güzeldi ki, dedi.

İyi eğlendik değil mi, baba? diyerek Valerie havayı hafifletmeye çalıştı. Yeni bir aile toplantısı planlamayı öneriyorum. Ama lütfen bu sefer program değişik olsun.

Eğer şirketten bir daha üç hafta izin alırsam, bu süreyi hastanede geçirmemeyi yeğlerim. David Bloomfield kızının gözlerinin içine bakarak ayağa kalktı.

Sanki ondan biraz daha kalmasını istiyordu. Valerie, hayır, anlamında başını salladı. Orada geçirdiği her dakika onun için bir işkenceydi. Colby'ye doğru bakmaya cesaret edemiyordu. O orada yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Bir sonraki buluşmamız için harika bir fikrim var, dedi Steffie hevesle. Neden hep birlikte Mısır'a gitmiyoruz? Ben hep deveye binip, piramitleri görmek istemişimdir.

Mısır mı? diye yineledi Norah. Neden kamp kurmuyoruz? Eskiden yaptığımız gibi. Ne kadar eğlenirdik. Ateşin etrafında oturup şarkı söyleyerek sosis kızarttığımızı hatırlıyorum.

Kamp mı? diye bağırdı Steffie. Ciddi olduğuna inanamıyorum. Ben kamp deyince, o koca sivrisinekleri hatırlıyorum.

Ama eğlenceliydi, diye hatırlattı Norah.

Belki senin için. Ama ben yokum, dedi Valerie gülerek. Ben oda servisi olmayan otelde bile kalamam. Kardeşlerine bakarken, içi onlara karşı öyle bir sevgiyle doluydu ki, yüreğinin dayanamayacağını hissetti. Kollarını babasının boynuna dolayarak, Kendine iyi bak, diye fısıldadı.

O rüya, dedi David. O kadar emindim ki. Valerie o rüyayı hatırlamak bile istemiyordu. Belki bir gün gerçekleşir, dedi. Ama ölülerin dirileceğine ne kadar inanıyorsa, bu söylediğine de o kadar inanıyordu.

Colby'ye veda etmeyecek misin? dedi babası. Valerie bundan kaçınmayı umuyordu. Ama babasını hem doktoru hem de konuğu olan bu adama hiçbir şey demeden gitmesi olanaksızdı.

David kızını bırakırken, Colby ona doğru yaklaştı. Gururu açısından, onun yüzüne bir parça üzüntü görebilmeyi diledi. Ama o sanki karşısında herhangi biri varmış gibi davranıyordu. Sanki onu hıç Kollarına alıp opmemişti.

Hoşçakal Colby, dedi neşeli görümeye çalışarak, Babam ve hepimiz için yaptıklarına çok teşekkürler. Sen... sen harikaydın. Elini uzattı, tokalaştılar. Genç adam onun parmaklarını kıracakmış gibi sıktı.

Hoşçakal, Valerie, dedi bir süre sonra. Her zamanki gibi, yüzünden herhangi bir şey okumak imkansızdı. îyi yolculuklar.

Valerie başını sallayarak arkasını döndü. Eğer hemen gitmezse, ağlamak gibi saçma sapan bir şey yapabilirdi.

Hepsi onun arkasından terasa çıktılar. Valerie bir an önce uzaklaşmak için merdivenleri hızla indi. Bagajı bile açmadan valizini arabanın arka koltuğuna koydu.

Arada bir telefon et, tamam mı? diye seslendi Steffie.

Valerie başını salladı. Babama iyi bakın, anladınız mı?

Güle güle, Val. Norah da ağlamamak için elini dudaklarına bastırıyordu.

Vedalaşma faslım sona erdirmek için Valerie direksiyona oturarak kapıyı kapattı. Colby'nin gözleriyle karşılaşmamak için de terasa doğru bakmaktan kaçındı.

Şu an en önemli şey kaçabilmekti. Kendisini istemeyen bir adam karşısında yine budala durumuna düşmeden kaçmak.

Motoru çalıştırdı, elini salladıktan sonra hareket etti. Kalbi dayanılmaz bir biçimde sıkışmıştı. Birden sanki devam edemeyecek gibi geldi. Bir doktora

gereksinim duyması fikri, acısını dağıtarak dudaklarından tuhaf bir kahkaha çıkmasına neden oldu.

Elbette bir doktora ihtiyacı vardı. Bir kalp doktoruna. Kahkahası hala kulaklarında, son bir kez arkasına bakarak Colby'nin bakışlarım aradı.

Ona çok şeye mal olmasına rağmen dudaklarında, paylaştıkları her şeye teşekkür eden bir tebüssüm belirdi.

Ondan sonra yoluna devam etti.

Bir daha hiç arkasına bakmadan; bir tek kere bile...

ONUNCU BÖLÜM

Uzun bir süre, kimse konuşmadı. Colby, Bloomfieldler'in terasında donmuş kalmıştı. Sadece gözleri Valerie'nin arabasını izliyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuş, göğsü bastırılmış duygularıyla sancıyordu.

Bundan kötü bir zamanda gelmiş olamazdı. Valerie'nin o sabah yola çıkacağını bilmediğinden, veda sahnesinin tam ortasına düşmüştü. Gelmeden önce telefon etmediği için kendine küfrediyordu.

Buraya neden geldiğini bilmiyordu. David'i yoklamak bir bahaneydi. Valerie'yi görmeye gelmişti. Belki de onunla bir konuşma fırsatı bulacağını ummuştu. Ama bu fırsatı bulduğunda ne diyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Fikrini değiştirmemişti. Tüm sorunları hasıraltı edip, aşk her şeyin üstesinden gelir gibi bir düşüncesi yoktu. Bu tür idealistliği dünya romantiklerine bırakmayı yeğliyordu. Onlardan biri değildi, o gerçeklerle uğraşan bir bilim adamıydı. Valerie kendini aidatsa bile, Colby'nin de kendini kandırarak ilişkilerinin yürüyebileceğine inanması olanaksızdı.

İnanılır şey değil, dedi Steffie öfkeyle Colby'ye bakarak. Colby hayretle onun gözlerinin yaşlı olduğunu gördü. Ağlayan kadınlardan çok korkar, onlara ne diyeceğini bir türlü bilemezdi.

Ama David'in ameliyat olduğu gece Valerie de üzüntüsünden hıçkıra hıçkıra ağlamamış mıydı? Ağlayan bir başkası olsa, yanına bir yakınını çağırırdı. Ama Valerie ile kendisi ilgilenmişti. Önceleri kendisi de bir yakınını kaybetmiş gibiydi. David'in yaşamasından ümidi pek yoktu. Her şey onun geceyi geçiremeyeceğini gösteriyordu. Bu nedenle genç kızın yanma oturarak ona sarılmıştı.

O zaman Valerie ona doğru dönerek, yüzünü omuzuna gömmüştü. O an kıza karşı hissettiği sevgi çok yeni bir deneyimdi. Onun saçlarını okşayarak, kollarında tutmanın zevkini yaşamıştı.

Geri dönecek, diyen David'in sesi, Colby'nin anılarını böldü.

Hayır, dedi Steffie titrek bir sesle. O uzun bir süre geri gelmeyecek.

Valerie bunu yapmaz, dedi Norah onu yatıştırmaya çalışarak, Gelecektir. Hem de yakında. Neden gelsin ki? Buradaki her şey ona çektiği acıyı anımsatacak. Uzakta kalmak daha kolay. Türlü mazeretler bularak telefonla

yetinmek daha kolay. Colby, Steffie'nin bunları nasıl bilebileceğini düşündü onu incelerken.

Steffie de onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı ki, birden öfkeyle ona doğru döndü. Çok iyi bir cerrah olabilirsin, dedi kaya kadar sert bir bakış ve ses tonuyla. Ama hayatımda tanıdığım en aptal insanlardan birisin.

Colby şaşkınlıktan ağzını açıp cevap verene kadar Stephanie eve girmişti bile. Beklemediği bu saldırı karşısında, bakışlarını Norah'a çevirdi. Aylardır birlikte çalışıyorlardı ve onu severdi.

Ben de kardeşimle tamamen aynı fikirdeyim, dedi Norah onda alışılmamış bir sertlikle. Sen geri zekalısın. Bunu söyledikten sonra o da arkasını dönerek gitti.

David kıkırdayınca Colby rahatladı. Hiç olmazsa ailenin bir ferdi yaptığı fedakarlığın değerini anlıyordu. Stephanie ve Norah'a kalırsa, tutuklanması gerekiyordu. İkisi de Valerie'yi uzaklara yollamanın kendisine kolay geldiğini sanıyorlardı. Halbuki şu anda bile onun peşinden koşmamak için sıkı sıkı parmaklıklara yapışmıştı.

Keşke son anda dönüp Colby'ye bakmasaydı. Ya o tebessüm. Hayatında gördüğü en tatlı, en güzel tebüssümdü. O tebessüm ölene kadar aklından çıkmayacaktı. Onu seviyorum, diye fısıldadı Colby. Valerie'nin arabası çoktan kaybolduğu halde gözleri hala yoldaydı. Genç kız şimdiye kadar en az iki mil yol almış olmalıydı.

Biliyorum, dedi David.

Yaşlı adamın ses tonu Colby'nin dönüp ona bakmasına neden oldu. Sanki yine de Valerie'yi yeterince sevmediğini söylemek istiyordu. Bu doğru değildi. Onu o kadar seviyordu ki, hayatından çıkarmıştı. Yaptığı fedakarlığın sınırını hiç kimse, David Bloomfield bile anlayamazdı.

Rovvdy Cassidy ona benden çok daha iyi bir koca olacaktır, dedi kendi sözlerinin içinde uyandırdığı acıya dayanmaya çalışarak.

Belki haklısın, ama ben bundan kuşkuluyum, diyerek David hasır koltuğuna doğru yürüyüp oturdu.
Dikkatini çekti mi bilmiyorum, ama Valerie bana çok benziyor.

Colby sırıttı. Benzerlik gözünden kaçmamıştı. İkisinin de inatçılığı Missisipi Nehri'nden daha aşılmaz boyuttaydı. İkisi de zeki, sağduyulu ve hırslıydılar. Çalışkan. Başına buyruk.

O burada katiyen mutlu olamaz, dedi bakışlarını tekrar yola çevirerek. Gözlerini ayıramıyordu. Sanki o ince uzun yol onun Valerie ile son bağlamışıydı.

Haklısın, tabii. Valerie artık bir kasabada yaşayamaz. Houston'daki hayata alıştı bir kere.

Bu sözler Colby'nin kalbindeki ağrıyı gidermeliydi, ama gidermedi. Kendisine, orada kalması için bir nedeni olmadığını hatırlattı. Nazik bir

sohbeti yürütecek halde değildi, ama kendinde gidecek gücü de bulamıyordu.

Sana hiç Grace ile nasıl tanıştığımı anlattım mı? Sanırım anlattın. Colby genç kızın şimdiye kadar üç dört mil uzaklaşmış olduğunu tahmin ediyordu.

Flörtümüz garip bir biçimde başladı. Bir erkeğin hasta yatağından bir kadına kur yapması sık rastlanan bir olay değil.

Colby başını salladı. Az sonra Valerie otoyola çıkacaktı. Ondan sonra ona yetişmeye imkan yoktu. Zaten onu kovalamaya da niyeti yoktu.

Grace benimle evlenmek istemiyordu. Bunun için de çok iyi nedenleri vardı. Beni sevdiğini biliyordum, ama ona göre, aşk yeterli değildi.

David'in bu sözleri Colby'nin dikkatini çekti. Bakışlarını David'e çevirdi. Yaşlı adam koltuğunda sallanırken, alabalık avcılığından söz ediyormuşcasına rahattı. Colby anlayamadı.

Grace haklıydı. Bazen aşk yeterli olmaz, diye ekledi David.

Ama sizin durumunuzda haksızmış, diye mırıldandı Colby huzursuzlukla.

Şimdi sözün nereye geleceğini anlamıştı. David onu, Stephanie ile Norah'm söylediği kadar aptal olduğuna ikna etmeye çalışacaktı. Ama daha dolaylı bir yoldan.

Pek sayılmaz. O benimle evlenmeye razı olmadan çok şeyi değiştirmem gerekiyordu. Bunu da yapmaktan kaçınmadım, çünkü ben onun bilmediği bir şeyi biliyordum: Hiçbir kadını Grace'yi sevdiğim kadar sevmeme imkan yoktu. Onun hayatımdaki tek mutluluk şansım olduğunu biliyordum. Asil bir davranışla onu bırakıp, başka bir gençle evlenmesini sağlayabilirdim. Üstelik bunu seve seve yapacak birçok aday vardı.

Anlıyorum.

Ama bunun hayatımda aldığım en zor karar olduğunu da söylemeliyim. Grace ile evlenmek hayatımda aldığım en büyük riskti. Ama hiç pişman olmadım. Bir kez bile.

Colby başını salladı. David ona duymak istediklerini söylüyordu. O da zor bir karar vererek, Valerie'yi mutluluğunu aramak üzere serbest bırakmıştı. Rowdy Cassidy de zaten onun yerini almaya hazırdı. Onu unutmasına memnuniyetle yardımcı olurdu.

Colby'nin aklı Sherry Waterman'a gitti. Kızdan hoşlanıyor, onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Norah için de aynı şeyleri düşünüyordu. Ama onun kalbini ateşe veren Valerie olmuştu. Onun Valerie'ye ihtiyacı vardı. Başkasına değil, sadece Valerie'ye...

Sen onu merak etme, diye konuşmasını sürdürdü David. Ona bir şey olmaz. Aşkı yaşamış olmak onu zamanla daha iyi bir insana dönüştürecek. Rowdy Cassidy'ye gelince, bence onunla aklını yormana gerek yok.

Neden yok?

Çünkü ben kızımı tanırım. Grace benimle evlenmeyi reddetmiş olsaydı ben ne yapardım, biliyorum. Kendi dünyama döner, çalışır ve kendime iyi bir hayat kurardım. Ama bir daha aşık olmazdım. Bunun olmasına asla izin vermezdim.

Colby cevap vermedi. Valerie otoyola çıkmış olmalıydı. Artık çok geçti. Onu yakalasa bile, durmaları mümkün değildi. Hem şimdi onun peşinden gitmesi aptallık olurdu. Zaten ona şimdiye kadar söylemediği ne söyleyebilirdi ki?

David ayağa kalktı. Bir kahve daha içer misin? Hayır,.teşekkür ederim. Ben de gideyim artık. O zaman, salı sabahı erkenden muayenehanende görüşürüz.

Colby başını salladı. Artık yaşamına, Valerie'den önce yaşadığı hayatına dönme zamanı gelmişti.

Valerie ağlamamaya kararlıydı. Çocukken bile ağlamaktan ve yüzünde tuzlu gözyaşlarını hissetmekten nefret ederdi.

Her şeyi içinde tutmak da hiç kolay değildi. Sanki boğazına bir şey tıkanmış gibi nefes alamıyordu.

Colby'den ayrılmanın acısını unutabilmek için düşüncelerini, Colby ile hayatına giren güzelliklere çevirdi. O olmasaydı, babasını kaybedebilirdi. Babasını hastaneye gitmeye ikna eden o olmuştu ve hayatını kurtaran ameliyatı da o yapmıştı. Sadece bundan dolayı bile olsa, Colby'ye ödeyemeyeceği kadar çok şey borçlanmıştı.

Ama Colby'nin ona verdikleri bununla da bitmiyordu. Dr. VVinston onun kendisini tanımasını sağlamış, ona aşkı ve fedakarlığı öğretmişti.

Bundan dolayı Valerie onu hep sevecekti. Şimdi artık bu anlardan kurtulmyı öğrenmesi gerekiyordu. Aşkı bulup terk etmek zor işti. Valerie daha önce kimseye kalbini vermemişti. Sanki onu çok eskiden beri tanımış ve sevmişti. Genç adam sanki hep onun yaşamının bir parçası olmuştu. Henüz birkaç hafta önce tanıştıklarına inanmak zordu.

Onu terk etmek, hayatında yaptığı en zor işti.

Birden yanlış hareket etmekte olduğu kuşkusu kapladı içini. Dalga dalga gelen korku ve üzüntü altında sanki eziliyordu.

Derin bir soluk alarak içinden yükselen, geriye dönme isteğiyle boğuştu. Orchard Valley'e geri dönmek... eve geri dönmek... Colby'ye geri dönmek...

Kendini bunları düşünmemeye zorlarken, bir taraftan da Teksas'a dönünce her şeyin düzeleceğine inandırmaya çabalıyordu. Ancak işine dönerek acısını unutabilirdi. Şirketteki görevi ona Colby'yi unutturur, sadece güzel anıları kalırdı.

Valerie görüşü bulanana kadar, ağladığının farkında değildi. Kendini oyalamak için radyoyu açarak çalan şarkıyı mırıldanmaya başladı. Bu biten bir aşktan söz eden bir şarkıydı.

Seni aptal, diye söylendi daha çok ağlamaya başlayarak. Sinir içinde radyoyu kapattı. Allah kahretsin. Bir yandan da elinin tersiyle gözlerini silerken, diğer yandan böyle zayıf ve duygusal davranmayacak kadar güçlü ve başına buyruk bir insan olduğunu söylüyordu kendi kendine.

Şerit değiştirene kadar arkasındaki arabanın farkına varmamıştı. Kahverengi bir araba. Sürat sınırını çoktan aşmış bir hızla, arabaları sollayarak geliyordu.

Colby? Ama olamazdı, mümkün değildi...

Büyük bir olasılıkla, onunkine benzeyen bir arabaydı. O olamazdı. O peşinden gelmezdi. Bu onun tarzı değildi. Hayır, o fikirini değiştirse bile, haftalar, aylar alırdı. Colby aklına geleni yapan bir adam değildi. Fikrini değiştireceğini hiç sanmıyordu.

Araba yavaşladı, Valerie'nn arkasına girdi ve onu bir süre izledikten sonra sinyal vermeye başladı. Gözlerindeki yaşlar olmasa, Valerie şoförün yüz hatlarını seçebilecekti.

Arkadaki arabanın şoförü sinirli sinirli korna çaldı. Evet, Colby olmalıydı. Onun otoyolda durmasını beklemiyordu herhalde. Bu çok tehlikeli olurdu. Birkaç mil ötede bir çıkış vardı. Valerie arabasını oraya sürerek, ilk uygun yerde park etti. Neyse ki, çok trafik yoktu. Colby de onun arkasında durdu.

Valerie henüz kemerini çözebilmişti ki, Colby kapıyı açtı.

Sen ne arıyorsun burada? diye sordu Valerie kızgınlıkla.

Ne arıyor olabilirim? Seni kovalıyordum.

Valerie arabadan inerek ellerini onun beline doladı. Umarım iyi bir nedenin vardır, Winston, dedi. Benim uçağıma yetişmem gerekiyor da.

Sen ağlamışsın.

Gözüme bir şey kaçtı.

İkisine birden mi?

Pekala, ikisine birden. Colby'nin ne yapmak istediğini bilmiyordu, ama artık sabrı tükenmişti. Neden geldin? Herhalde peşimden kovalamanın bir nedeni vardır.

Bir nedeni var.

İyi. Valerie pozisyonunu değiştirerek kollarım kavuşturdu. Colby'nin söyleyeceği her neyse, herhalde ona çok zor geliyordu ki, yumruklarım sıkmış, kıvranıyordu.

Bu sandığımdan daha zormuş, dedi.

Valerie ümitlenmek istemiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Colby, Her şeyi bu kadar altüst ettiğime inanamıyorum. Dinle, diyerek yine hiçbir şey belli etmeyen yüzünü onunkine çevirdi. Senin Orchard Valley'e geri dönmeni istiyorum.

Neden?

Çünkü seni seviyorum ve oturup bunu konuşalım istiyorum. Sen de beni seviyorsun, Valerie. Ne kadar çok sevdiğini anlayamamıştım. Evime gelip her şeyi açık açık söylemek ve benim tarafımdan geri çevrilmek kim bilir ne kadar zor olmuştur. Ben...

Özür dilemene gerek yok,.diye kesti Valerie. Ama diliyorum.

Valerie bu işin nereye varacağım kestiremiyordu.
Derin bir nefes aldı.

Pekala, özür diledin.

Geri dönecek misin?

Eğer konuşmak istiyorsan, bunu alanda da yapabiliriz. Bu adil bir öneriydi.

Konuşmak yetersiz, dedi Colby dişlerinin arasından. Bana bu evliliğin nasıl yürüyeceğini anlatmanı istiyorum. Çünkü benim hiçbir fikrim yok.

O zaman neden deneyelim?.

Çünkü şimdi gitmene izin verirsem, ömür boyu pişmanlık duyacağım. Önümüzdeki elli yıl boyunca bu am düşünüp, seni bırakmamış olmayı dileyeceğim. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Ama beraberliğimizi nasıl yürüteceğimi de bilmiyorum. Beni öyle bir hale soktun ki, doğru dürüst düşünemiyorum bile.

Bu seni pek mutlu etmiyor galiba.

Doğru, mutlu değilim. Kızgınım.

Valerie güldü. Aşk gerçekten ürkütücü bir şey değil mi?

Colby de ilk kez güldü. Ama biliyor musun, beni asıl korkutan senin aşkın olmadan yaşamak.

Ah Colby...

Diyelim ki evlendik, dedi yürürken ayağının altındaki çakıl taşlarım gıcırdatarak.

Pekala, öyle diyelim.

Evin dışında çalışmak isteyecek misin?

Evet Colby, isteyeceğim.

Ya çocuk?

Tabii, en aşağı iki tane. Böylesine özel şeyleri yolun kenarında durup konuştuklarına inanamıyordu. Peki nasıl hem anne hem de yönetici olacaksın?

Sen nasıl hem baba, hem de cerrah olacaksın? Üstelik koca? Senin de bir mesleğin var, Colby.

Her şeye sahip olamazsın, Valerie.

Sen de öyle, Colby. Üstelik böyle bir seçime gerek yok. Amerika'daki kadınlarının yarısının hem işi hem de ailesi var. Bu özveri gerekecek tabii. Haklısın. Tek başıma her şeyi birden yapamam. Denemem bile. Ben çocukların bakıçılar tarafından yetiştirilmesine karşıyım.

Aslında ben de öyle. Ama bunu halletmenin yollar ıvar. İkimizin de kabul edebileceği bir çözüm bulabiliriz. Bir kere, ben evde bir büro kurabilirim. Bu duyulmamış bir şey değil; hele şimdiki faks, bilgisayar gibi olanaklarla. Rowdy Batı'da bir şube kurmayı isteyebilir. Sanırım bu şubeyi Oregon'da açmaya ikna edebilirim onu. Güvendiği bir yöneticisi oraya yerleşmeyi düşünüyorsa, kendini şanslı sayacaktır.

Colby başını sallayarak ellerini cebine soktu. Senin istediğin gibi bir eş olamayacağımı biliyorum, Colby. Sen evde oturup dantel ören bir kadını tercih ederdin. Ama ben öyle değilim ve değişemem. Senin istediğin gibi biri olabilmek için çok şey verirdim, ama ben kendime sadık kalmazsam, evliliğimiz daha başından yıkılır.

Bence benim kafamda yarattığım, gerçeğe aykırı bir kadın tipini düşünerek zaman harcamayalım. Ya senin istediğin erkek nasıl biri?

Valerie gülerek bakışlarını ondan kaçırdı. Benim hayatta istediğim tek erkek sensin.

O zaman Colby ona doğru uzandı, sıkıca sarılarak onu boynundan öptü.

Sana olan aşkım hiç bitmeyecek.

Bu o kadar kötü bir şey mi? diye fısıltıyla sordu Valerie. Sesi zor çıkıyordu.

Hayır, bu yaşamın bana en büyük armağanı. Ellerini kaldırıp kızın omuzlarım tutarken, gözlerinde sımsıcak bir ifade vardı. Küstah ve bencilce davrandım * Bana sunduğun bu armağanı geri çevirerek, neredeyse ikimizin de hayatım mahvediyordum. Ah, Colby.

Sana garanti veremem.

Eğer garanti isteseydim, yeni bir araba alırdım. Hayatta her şeyin bir riski vardır. Ama seninle birlikte alacağımız risk kadar hiçbirini bu denli isteyerek almadım.

Sanırım bir hayli serüven yaşayacağız.

Evet, ama bu hayatımızın en büyük serüveni olacak.

Colby ona doğru eğilirken, Valerie kollarını onun boynuna doladı. Bir öpücük geçirdiği acı ve işkence dolu günleri unutturmaya yetti. Colby onu tekrar tekrar öptü. Birbirlerine duydukları özlem giderilmez gibiydi, sevinçleriyse sınırsız.

Yanlarından geçen bir araba korna çalarak onları kendine getirdi.

Valerie, Evlenme teklif etmek için daha uygun bir yer seçebilirdiniz, Dr. Winston, dedi.

Şampanya ve pırlanta bir yüzükle tekrar deneyelim mi?

Valerie ancak başını sallayabildi. Bu yoğun duygular içinde konuşabilmesi imkansızdı.

Valerie ile Colby akşamüstü evin önüne vardıklarında, David terasta oturuyordu.

Babama peşimden geldiğini söyledin mi? Buradan ayrılana kadar ben de bilmiyordum. Ne yaptığımı anlamadan kendimi otoyolda, giderken buldum. Seni bulunca da ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Valerie onun elini sıkıca tutarken, yanağını omuzuna bastırdı. Benim idam etemye gelmişe benziyordun..

Kendini olabilecek her türlü aptallıkla suçlayan bir adama benziyordum.

Peşimden geldiğin için mi?

Hayır. Gitmene izin verdiğim için.

Valerie onu, dudaklarına kondurduğu bir öpücükle ödüllendirdi.

Colby inledi. Uzun bir nişanlılığa dayanamam. Düğün, ne kadar çabuk ayalayabilirsek, o kadar iyi. Tamamen aynı fikirdeyim.

Colby de onu yavaşça dudaklarından öptü. Bana öyle geliyor ki, sen alana gittiğinden beri baban yeriden kıpırdamamış.

Aarabayı Portland'a geri götürerek şık bir restoranda yemek yemeleri uzun sürmüştü. Şehirden ayrılmadan önce, tanınmış bir kuyumcudan, Valerie'ye bir yüzük seçmişlerdi. O yüzük şimdi parmağındaydı. Genç kız ona sanki hep parmüğpdaymış gibi alışmıştı.

Colby, Valerie'nin arabadan inmesine yardım ederken David seslendi, Nerede kaldınız? Sizi,merak etmeye başlamıştım.

Geleceğimizi nereden biliyordun? diye sordu Colby.

Sen daha buradan giderken, gün batmadan yanında Valerie ile birlikte döneceğini biliyordum ben. Baba, bilmene imkan yoktu. Valerie babasının itiraz etmesini bekledi. Ama o sadece arkasına yaslanarak, bilmiş bilmiş güldü.

Ben ikinizin başına gelecekler hakkında daha çok ' şey biliyorum.

Yine o rüyadan söz edecek, diye mırıldandı Valerie. Bir yandan da elini Colby'nin beline atarak, ona gülümsedi. Colby onu kendine doğru çekti.

Aşk ikinizi de şaşırttı,' dedi David parmağını sallayarak. Ama daha çok şaşıracaksınız. Hele benim ikiz torunlarım doğsun.

Valerie, artık babasının 'kehanet'lerinden korkmuyordu. Sevdiği adama biraz daha sokuldu. Tanrının işine bak, diyordu içinden, bu kadar da uğraştım. Acaba hiçbir çaba göstermeseydi, Colby yine de onun olacak mıydı? Birden gerçekleri gördü. Babası bu oyunu çok bilinçli bir şekilde kurmuş da olabilirdi. Ama ikizler masalıyla biraz ileri gidiyordu... İşte bu insanı kor•kutabilirdi. Nitekim Colby biraz ürkmüş görünüyordu ikiz bebeklerinden. Herhalde ailesinde bir kuşak önce ikizler vardı. Yoksa babası bunu da mı araştırmıştı. Belki de Colby'yi evliliğin neler getireceği konusunda hazırlamak istiyordu. Ne kurttu şu David Bloomfield! İkiz mi? diye sordu Colby hayretle.

Onlara iki dedenin isimlerini koyarsınız. Sarışını David olur, çünkü tıpkı bana benzeyecek.

İkiz, dedi Colby yine.

Bilemiyorum, dedi Valerie tatlıbir gülüşle. Sen yanımda olacaksan, arasıra bazı sürprizlere katlanabilirim.

Colby ona bakarken, Valerie babasına hak verdi. Aşk onları habersiz yakalamıştı, ama bu hayatlarının en güzel sürpriziydi.

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapanı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

SON

Buraya Yüklediğim E-Bookları Downloa Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler)
İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.
Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.
By-Igleoo www.CepSitesi.Net

MobilMp3ler.Com

Harlequin™ Romance™

Valerie Bloomfield babasının kalp krizi geçirdiğini haber alınca tüm işlerini bırakıp, ilk uçakla Orchard Valley'e gider. İki kız kardeşiyle birlikte babalarının başında, ölmemesi için dua ederler.

Baba Bloomfield çok kritik bir kalp ameliyatı geçirecektir ve ameliyatı yapacak olan cerrah, Dr. Colby Winston bile sonuçtan pek ümitli değildir.

Böyle bir durumda Valerie'nin aklına gelebilecek en son şey, aşık olmak... üstelik Dr. Winston gibi, Valerie'nin yaşam tarzına tümüyle karşıt görüşlü olan bir adama vurulmaktı.

ISBN 975-562-030-3

25.000 TL. (KDV Dahil)

HARLEQUIN